

Gemeente Maastricht

Verordening

Individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2011

Gemeente Maastricht

+

Artikelsgewijze toelichting

**Definitieve versie december 2010
Ingangsdatum 1 januari 2011**

Inhoud:

HOOFDSTUK 1. ALGEMENE BEPALINGEN

- ARTIKEL 1.1 BEGRIPSBEPALINGEN
- ARTIKEL 1.2 TOEKENNING EN WEIGERING VAN VOORZIENINGEN

HOOFDSTUK 2. VORM VAN TE VERSTREKKEN INDIVIDUELE VOORZIENINGEN

- ARTIKEL 2.1 KEUZEVRIJHEID
- ARTIKEL 2.2 VOORZIENING IN NATURA
- ARTIKEL 2.3 FINANCIËLE TEGEMOETKOMING
- ARTIKEL 2.4 PERSOONSGEBONDEN BUDGET
- ARTIKEL 2.5 EIGEN BIJDRAGEN, EIGEN AANDEEL EN INKOMENSGRENZEN

HOOFDSTUK 3. HULP BIJ HET HUISHOUDEN

- ARTIKEL 3.1 VORMEN VAN HULP BIJ HET HUISHOUDEN
- ARTIKEL 3.2 PRIMAAT VAN DE ALGEMENE HULP BIJ HET HUISHOUDEN
- ARTIKEL 3.3 GEBRUIKELIJKE ZORG
- ARTIKEL 3.4 GEEN LANGDURIGE NOODZAAK
- ARTIKEL 3.5 OMVANG VAN HULP BIJ HET HUISHOUDEN 'IN NATURA'
- ARTIKEL 3.6 OMVANG VAN HET PERSOONSGEBONDEN BUDGET HULP BIJ HET HUISHOUDEN
- ARTIKEL 3.7 BEGRENZING RECHT OP HULP BIJ HET HUISHOUDEN

HOOFDSTUK 4. WOONVOORZIENINGEN

- ARTIKEL 4.1 VORMEN VAN WOONVOORZIENINGEN
- ARTIKEL 4.2 SOORTEN INDIVIDUELE WOONVOORZIENINGEN
- ARTIKEL 4.3 PRIMAAT VAN DE VERHUIZING, UITRAASRUIMTE EN ANDERE VOORWAARDEN
- ARTIKEL 4.4 DE LOSSE WOONUNIT
- ARTIKEL 4.5 UITSLUITINGEN
- ARTIKEL 4.6 HOOFDVERBLIJF EN BEZOEKBAAR MAKEN WONING
- ARTIKEL 4.7 AANVULLENDE BEGRENZING RECHT OP WOONVOORZIENINGEN
- ARTIKEL 4.8 KOSTEN IN VERBAND MET ONDERHOUD, KEURING EN REPARATIE
- ARTIKEL 4.9 GEREEDMELDING, VASTSTELLING EN UITBETALING
- ARTIKEL 4.10 TERUGBETALING BIJ VERKOOP
- ARTIKEL 4.11 VRIJMAKEN VAN BESTAANDE AANGEPASTE WOONRUIMTE
- ARTIKEL 4.12 VOORZIENING VOOR TIJDELIJKE HUISVESTING
- ARTIKEL 4.13 VOORZIENING VOOR HUURDERVING
- ARTIKEL 4.14 AANPASSING VAN WOONWAGENS
- ARTIKEL 4.15 AANPASSING VAN WOONSCHEPEN

HOOFDSTUK 5. HET ZICH LOKAAL VERPLAATSEN PER VERVOERMIDDEL

- ARTIKEL 5.1 VORMEN VAN VERVOERSVOORZIENINGEN
- ARTIKEL 5.2 HET PRIMAAT VAN HET COLLECTIEF AANVULLEND VERVOER
- ARTIKEL 5.3 AFSTEMMING OP DE BEHOEFTE

HOOFDSTUK 6. VERPLAATSEN IN EN ROND DE WONING

- ARTIKEL 6.1 VORMEN VAN ROLSTOELVOORZIENINGEN

ARTIKEL 6.2   PRIMAAT ALGEMENE ROLSTOELVOORZIENING BIJ INCIDENTEEL
ROLSTOELGEBRUIK EN SPORTROLSTOEL

ARTIKEL 6.3   AANSPRAAK OP ROLSTOELVOORZIENINGEN VOOR BEWONERS VAN AWBZ-
INSTELLINGEN

HOOFDSTUK 7. HET VERKRIJGEN VAN VOORZIENINGEN EN HET MOTIVEREN VAN BESLUITEN

ARTIKEL 7.1   AANVRAAGPROCEDURE

ARTIKEL 7.2   RELATIE MET DE ALGEMENE WET BIJZONDERE ZIEKTEKOSTEN

ARTIKEL 7.3   INLICHTINGEN, ONDERZOEK, ADVIES EN BESCHIKKING

ARTIKEL 7.4   ALLEENRECHT INDICATIESTELLING

ARTIKEL 7.5   SAMENHANGENDE AFSTEMMING

ARTIKEL 7.6   WIJZIGINGEN IN DE SITUATIE

ARTIKEL 7.7   HERONDERZOEK

ARTIKEL 7.8   INTREKKING VAN EEN VOORZIENING

ARTIKEL 7.9   TERUGVORDERING

HOOFDSTUK 8. SLOTBEPALINGEN

ARTIKEL 8.1   HARDHEIDSCLAUSULE

ARTIKEL 8.2   BESLISSING COLLEGE IN GEVALLEN WAARIN DE VERORDENING NIET
VOORZIET

ARTIKEL 8.3   INDEXERING

ARTIKEL 8.4   EVALUATIE

ARTIKEL 8.5   INWERKINGTREDING

ARTIKEL 8.6   CITEERTITEL

De raad van de gemeente Maastricht, gelezen het voorstel van het college van 23 november 2010 (Volgnummer) gelet op artikel 5 van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Stb. 2006-351) en gelet op artikel 149 van de Gemeentewet;

overwegende dat het noodzakelijk is het verlenen van voorzieningen op het gebied van maatschappelijke ondersteuning bij verordening te regelen;

besluit vast te stellen de volgende Verordening individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2011 Gemeente Maastricht.

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1.1 Begripsbepalingen

1. In deze verordening en de daarop gebaseerde nadere regelgeving wordt verstaan onder:
  - a. *wet*: Wet maatschappelijke ondersteuning;
  - b. *besluit nadere regels*: Besluit nadere regels individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2011 Gemeente Maastricht;
  - c. *college*: college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maastricht;
  - d. *compensatieplicht*: De plicht van het College aan personen met een beperking, een chronisch psychisch of een psychosociaal probleem voorzieningen te bieden ter compensatie van hun beperkingen op het gebied van zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie teneinde hen in staat te stellen een huishouden te voeren, zich te verplaatsen in en om de woning, zich lokaal te verplaatsen per vervoermiddel en medemensen te ontmoeten en op basis daarvan sociale verbanden aan te gaan. Daarbij legt artikel 4 van de Wet het College de plicht op om een resultaat te bereiken dat als compensatie mag gelden en dat in het individuele geval maatwerk is;
  - e. *hulp bij het huishouden*: een voorziening ter ondersteuning bij of ter overname van activiteiten op het gebied van het verzorgen van het huishouden van een persoon dan wel de leefeenheid waartoe een persoon behoort;
  - f. *rolstoelvoorziening*: voorziening die de ondersteuningsbehoevende in staat stelt zich in en om de woning te verplaatsen en waarvan het rijden de primaire functie is;
  - g. *woonvoorziening*: voorziening, niet zijnde hulp bij het huishouden of een rolstoelvoorziening, die de ondersteuningsbehoevende in staat stelt tot het normale gebruik van de woning;
  - h. *vervoersvoorziening*: voorziening die de ondersteuningsbehoevende in staat stelt zich lokaal te verplaatsen per vervoermiddel;
  - i. *persoon met beperkingen, ondersteuningsbehoevende*: een persoon die ten gevolge van ziekte of gebrek, inclusief verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke beperking, een chronisch psychisch of een psychosociale probleem, aantoonbare beperkingen ondervindt bij het uitvoeren van activiteiten op het gebied van het voeren van het huishouden, bij het normale gebruik van de woning, bij het verplaatsen in en om de woning, bij het zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel of bij het ontmoeten van medemensen en het op basis daarvan aangaan van sociale verbanden;
  - j. *mantelzorger*: een persoon die mantelzorg verleent als bedoeld in artikel 1, lid 1, onder b. van de wet;
  - k. *zelfredzaamheid*: het lichamenlijk, verstandelijk, geestelijk of financiële vermogen om voorzieningen te treffen die deelname aan het normale maatschappelijke verkeer mogelijk maken;
  - l. *maatschappelijke participatie*: normale deelname aan het maatschappelijke verkeer, te weten het voeren van een huishouden, het normale gebruik van de woning, het zich in en om de woning verplaatsen, het zich zodanig verplaatsen dat aansluiting wordt gevonden bij regionale, bovenregionale en landelijke vervoerssystemen, het ontmoeten van andere mensen en het

- aangaan en onderhouden van sociale verbanden om op die manier deel te nemen aan het lokale maatschappelijke leven;
- m. *algemene voorziening*: een voorziening die wordt geleverd op basis van directe beschikbaarheid, een beperkte toegangsbeoordeling en die een snelle, regelarme en compenserende oplossing biedt voor de beperkingen die een persoon ondervindt;
  - n. *individuele voorziening*: een voorziening die individueel wordt aangeboden indien een algemene voorziening geen compenserende oplossing biedt;
  - o. *eigen bijdrage*: een bij de verlening van een voorziening in natura of in de vorm van een persoonsgebonden budget voor rekening van de rechthebbende komende financiële bijdrage, waarop de regels van het Besluit maatschappelijke ondersteuning van toepassing zijn;
  - p. *eigen aandeel*: een bij de verlening van een financiële tegemoetkoming voor rekening van de rechthebbende komend aandeel in de kosten, waarop de regels van het Besluit maatschappelijke ondersteuning van toepassing zijn;
  - q. *voorziening in natura*: een voorziening die in eigendom, in bruikleen, in huur of in de vorm van persoonlijke dienstverlening wordt verstrekt;
  - r. *persoonsgebonden budget*: een geldbedrag, zoals bedoeld in artikel 6 en 6 a van de wet, waarmee de ondersteuningsbehoevende een of meer aan hem te verlenen voorzieningen kan verwerven en waarop de in deze verordening en het Besluit maatschappelijke ondersteuning te stellen regels van toepassing zijn;
  - s. *financiële tegemoetkoming*: een tegemoetkoming in de kosten van een voorziening welke kan worden afgestemd op het inkomen van de ondersteuningsbehoevende;
  - t. *algemeen gebruikelijk*: naar geldende maatschappelijke normen tot het gangbare gebruiks- dan wel bestedingspatroon van een persoon als de aanvrager behorend;
  - u. *meerkosten*: kosten van een mogelijk krachtens de wet te verlenen voorziening, voorzover dit deel van de kosten uitgaat boven voor die persoon als algemeen gebruikelijk te beschouwen kosten van een dergelijke voorziening;
  - v. *normbedrag*: een forfaitaire of gemaximeerde vergoeding;
  - w. *besparingsbedrag*: een door de aanvrager te betalen bedrag, gelijk aan het bedrag dat ten gevolge van de verstrekking van een voorziening door de aanvrager wordt bespaard omdat deze verstrekte voorziening een algemeen gebruikelijke voorziening geheel of gedeeltelijk vervangt of kan vervangen;
  - x. *huisgenoot*: iedere meerderjarige met wie de aanvrager duurzaam gemeenschappelijk een woning bewoont;
  - y. *budgethouder*: een persoon, dan wel diens wettelijke vertegenwoordiger, aan wie ingevolge deze verordening een persoonsgebonden budget is toegekend en die aan het college verantwoording over de besteding van het persoonsgebonden budget verschuldigd is;
  - z. *budgetperiode*: periode waarvoor een persoonsgebonden budget wordt verleend;
  - aa. *norminkomen*: de gebruteerde normen, genoemd in paragraaf 3.2 van de Wet werk en bijstand, omgerekend tot een bedrag per kalenderjaar, waarbij deze normen voor een belanghebbende van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar die een alleenstaande of een alleenstaande ouder is, en die niet in een inrichting verblijft, eerst zijn verhoogd met de toeslag, genoemd in artikel 25 lid 2 van de Wet werk en bijstand, en de normen van een alleenstaande of gehuwde, die in een inrichting verblijft, eerst zijn verhoogd met de bedragen, genoemd in artikel 23 lid 2 van de Wet werk en bijstand;
  - bb. *inkomen*: het inkomen zoals bedoeld in artikel 4.2 Besluit maatschappelijke ondersteuning;
  - cc. *hoofdverblijf*: de woonruimte, bestemd en geschikt voor permanente bewoning, waar de aanvrager zijn vaste woon- en verblijfplaats heeft en op welk adres de aanvrager in de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens staat ingeschreven, dan wel zal staan ingeschreven, dan wel het feitelijk woonadres indien het een aanvrager met een briefadres is;
  - dd. *woonplaats*: woonplaats als bedoeld in artikel 10 lid 1 en artikel 11 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek;
  - ee. *gemeenschappelijke ruimte*: gedeelte(n) van een woongebouw, niet behorende tot de onderscheiden woningen, bestemd en noodzakelijk om de woning van de aanvrager vanaf de

- toegang van het woongebouw te bereiken en ruimten die onder het woongebouw vallen en waarvan de aanvrager gebruik moet kunnen maken;
- ff. *woonwagen*: een voor bewoning bestemd gebouw dat is geplaatst op een standplaats en dat in zijn geheel of in delen kan worden verplaatst;
- gg. *standplaats*: een kavel binnen de gemeente Maastricht, bestemd voor het plaatsen van een woonwagen, waarop voorzieningen aanwezig zijn die op het leidingnet van de openbare nutsbedrijven, andere instellingen of van gemeenten kunnen worden aangesloten;
- hh. *woonschip*: elk vaartuig dat uitsluitend of in hoofdzaak wordt gebezigd als, of te oordelen naar zijn constructie of inrichting uitsluitend of in hoofdzaak bestemd is tot dag- of nachtverblijf van een of meer personen;
- ii. *ligplaats*: een door de gemeente aangewezen ligplaats welke door een woonschip wordt ingenomen.
- jj. *psychosociaal probleem*: een situatie van verlies van zelfstandigheid en, met name, een gebrek aan deelname aan het maatschappelijk verkeer, veroorzaakt door problemen die iemand heeft in zijn relatie met anderen, met zijn sociale omgeving.
- kk. *inkomensgrens*: 1,5 maal het relevante norminkomen
2. Alle begrippen die in deze verordening worden gebruikt en die niet nader worden omschreven hebben dezelfde betekenis als in de wet en de Algemene wet bestuursrecht.

Artikel 1.2 Toekenning en weigering van voorzieningen

1. Een voorziening kan slechts worden toegekend voorzover:
- deze langdurig noodzakelijk is om de beperkingen op het gebied van het voeren van het huishouden, het verplaatsen in en om de woning, het zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel en bij het ontmoeten van medemensen en op basis daarvan sociale verbanden aangaan, op te heffen of te verminderen;
  - deze, naar objectieve maatstaven gemeten, als de goedkoopst compenserende voorziening kan worden aangemerkt;
  - deze in overwegende mate op het individu is gericht.
2. Geen voorziening wordt toegekend:
- indien niet is voldaan aan de voorwaarden of verplichtingen gesteld bij of krachtens de wet;
  - indien de voorziening voor een persoon als de aanvrager algemeen gebruikelijk is, dan wel voor zover in de voorziening een algemeen gebruikelijke component geacht wordt te zijn inbegrepen;
  - indien de aanvrager niet woonachtig is in de gemeente Maastricht;
  - vervallen per 1 januari 2010*;
  - voor zover de aangevraagde voorziening(en) betrekking heeft op een hoger niveau dan het uitrustingsniveau voor sociale woningbouw;

-
- f. voor zover er aan de zijde van de aanvrager geen sprake is van aantoonbare meerkosten in vergelijking met de situatie voorafgaand aan het optreden van de beperkingen waarvoor de voorziening wordt aangevraagd;
  - g. indien een voorziening niet noodzakelijk is vanwege redelijkerwijs van de aanvrager zelf of van anderen in diens omgeving, zoals familieleden of huisgenoten, te vergen medewerking aan oplossing voor het zich voordoende probleem;
  - h. voor zover de aanvraag betrekking heeft op kosten die de aanvrager voorafgaand aan het moment van beschikken heeft gemaakt, tenzij hiervoor schriftelijk toestemming is verleend door het college;
  - i. indien een voorziening als die waarop de aanvraag betrekking heeft reeds eerder krachtens de wet, dan wel krachtens de Wet voorzieningen gehandicapten is verstrekt en de normale afschrijvingstermijn van de voorziening nog niet is verstreken, tenzij de eerder vergoede of verstrekte voorziening verloren is gegaan als gevolg van omstandigheden die niet aan de aanvrager zijn toe te rekenen;
  - j. voor zover op grond van enige andere wettelijke regeling of enige privaatrechtelijke overeenkomst of verbintenis aanspraak op de voorziening kan of kon worden gemaakt, dan wel voor zover met betrekking tot de problematiek die in het gegeven geval aanleiding geeft voor de noodzaak tot ondersteuning een voorziening als bedoeld in artikel 2 van de wet of een verbintenis uit de wet bestaat;
  - k. indien, zo het gaat om een financiële tegemoetkoming of een persoonsgebonden budget, in de financiering van het niet door de financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget bestreken deel van de kosten niet is, of kan worden voorzien;
  - l. voor zover de aanvraag betrekking heeft op de voorziening hulp bij het huishouden en/of een vervoersvoorziening en het (gezamenlijk) inkomen hoger is dan de inkomensgrens, welke gespecificeerd is in het Besluit nadere regels.
3. Het college kan met betrekking tot het gestelde in lid 2 nadere regels vaststellen in het Besluit nadere regels.

Hoofdstuk 2. Vorm van te verstrekken individuele voorzieningen

Artikel 2.1 Keuzevrijheid

1. Een individuele voorziening kan, met inachtneming van het bepaalde in artikel 6 van de wet, verstrekt worden
  - a. in natura;
  - b. als financiële tegemoetkoming;
  - c. als persoonsgebonden budget.
2. Het college stelt vast in welke situaties de bij wet verplichte keuzemogelijkheid tussen een voorziening in natura en een persoonsgebonden budget niet wordt geboden aan de hand van de in het Besluit nadere regels neergelegde criteria.

Artikel 2.2 Voorziening in natura

Indien een voorziening in natura wordt verstrekt is de bruikleenovereenkomst, huurovereenkomst of dienstverleningsovereenkomst tussen de leverancier en de aanvrager van toepassing, tenzij deze voorziening in eigendom wordt verstrekt.

Artikel 2.3 Financiële tegemoetkoming

Bij verstrekking van een financiële tegemoetkoming zijn de voorwaarden zoals genoemd in het Besluit nadere regels van toepassing.

Artikel 2.4 Persoonsgebonden budget

1. Op het persoonsgebonden budget zoals genoemd in artikel 6 lid 1 en 6 a van de wet, zijn de volgende voorwaarden van toepassing:
  - a. een persoonsgebonden budget wordt alleen verstrekt ten aanzien van individuele voorzieningen;
  - b. de omvang van het persoonsgebonden budget wordt bepaald aan de hand van de tegenwaarde van de in de betreffende situatie goedkoopst compenserende te verstrekken voorziening in natura, indien nodig aangevuld met een vergoeding voor instandhoudingskosten en/of administratieve ondersteuningskosten, en wordt vastgelegd in het Besluit nadere regels;
  - c. de wijze waarop het persoonsgebonden budget wordt vastgesteld, wordt door het college vastgelegd in het Besluit nadere regels;
  - d. op het persoonsgebonden budget is de overeenkomst die is vastgelegd in het Besluit nadere regels van toepassing.

-
2. De toekenning van het te verstrekken persoonsgebonden budget, de omvang, de looptijd ervan en de verplichtingen worden bij beschikking vastgesteld.
  3. Bij de beschikking wordt een programma van eisen verstrekt waarin aangegeven is aan welke vereisten de met het persoonsgebonden budget te verwerven voorziening dient te voldoen.
  4. Na het nemen van de beschikking wordt het persoonsgebonden budget ter beschikking gesteld door storting op de rekening van de aanvrager, tenzij hiertegen overwegende bezwaren bestaan, waarbij het Besluit nadere regels aanvullende voorwaarden stelt ten aanzien van doorbetaling aan derde(n).
  5. Het college gaat steekproefsgewijs na of het verstrekte persoonsgebonden budget besteed is aan het doel waarvoor het verstrekt is. De budgethouder is verplicht de daarvoor noodzakelijke stukken, zoals genoemd in het Besluit nadere regels, op verzoek van het college per omgaande te verstrekken.
  6. Na ontvangst van de in het vorige lid genoemde bescheiden wordt door het college beoordeeld of er aanleiding bestaat het persoonsgebonden budget geheel of ten dele terug te vorderen of te verrekenen.

Artikel 2.5 Eigen bijdragen, eigen aandeel en inkomensgrenzen

Bij het verstrekken van individuele voorzieningen op grond van de wet kan het college bepalen dat de aanvrager een eigen bijdrage verschuldigd is, dat de financiële tegemoetkoming afgestemd kan worden op het inkomen of dat een inkomensgrens wordt gehanteerd, conform hetgeen hierover gesteld is in het Besluit maatschappelijke ondersteuning en het Besluit nadere regels.

Hoofdstuk 3. Hulp bij het huishouden

Artikel 3.1 Vormen van hulp bij het huishouden

1. De door het college ter compensatie van beperkingen bij het voeren van een huishouden te verstrekken voorziening kan bestaan uit:
  - a. een algemene voorziening waaronder algemene hulp bij het huishouden;
  - b. hulp bij het huishouden in natura;
  - c. een persoonsgebonden budget te besteden aan hulp bij het huishouden.
2. Het college kan nadere regels opstellen in het Besluit nadere regels ten aanzien van de in het eerste lid genoemde onderdelen a. tot en met c.

Artikel 3.2 Primaat van de algemene hulp bij het huishouden

1. Een persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g. onderdeel 4, 5 en 6 van de wet kan voor de in artikel 3.1, lid 1 onder a. vermelde voorziening in aanmerking worden gebracht indien:
  - a. aantoonbare beperkingen op grond van ziekte of gebrek: of
  - b. problemen bij het uitvoeren van de mantelzorg,het zelf uitvoeren van een of meer huishoudelijke taken onmogelijk maken en de algemene hulp bij het huishouden dit snel en adequaat kan oplossen.
2. Een persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g, onderdeel 4, 5 en 6 van de wet kan voor de in artikel 3.1, lid 1 onder b. en c. vermelde voorzieningen in aanmerking worden gebracht indien:
  - a. aantoonbare beperkingen op grond van ziekte of gebrek of
  - b. problemen bij het uitvoeren van de mantelzorg,het zelf uitvoeren van een of meer huishoudelijke taken onmogelijk maken en de in het eerste lid genoemde voorziening een onvoldoende oplossing biedt of niet beschikbaar is.

Artikel 3.3 Gebruikelijke zorg

In afwijking van het gestelde in artikel 3.2 komt een persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g., onderdeel 4, 5 en 6 van de wet niet in aanmerking voor hulp bij het huishouden als tot de leefeenheid waar deze persoon deel van uitmaakt een of meer huisgenoten behoren die wel in staat zijn het huishoudelijk werk te verrichten.

Artikel 3.4 Geen langdurige noodzaak

In afwijking van artikel 1.2, lid 1 onder a. kan het college hulp bij het huishouden verstrekken indien er geen langdurige noodzaak is.

Artikel 3.5 Omvang van hulp bij het huishouden ‘in natura’

1. De omvang van de voorziening hulp bij het huishouden ‘in natura’ wordt bepaald in uren en minuten en uitgedrukt in klassen, waarbij de volgende klassen met de daarbij behorende uren en minuten kunnen worden toegekend:

Klasse 1: 0 tot en met 1,9 uur per week;
Klasse 2 : 2 tot en met 3,9 uur per week;
Klasse 3: 4 tot en met 6,9 uur per week;
Klasse 4: 7 tot en met 9,9 uur per week;
Klasse 5: 10 tot en met 12,9 uur per week;
Klasse 6: 13 tot en met 15,9 uur per week.
2. Indien het aantal toegekende uren het maximum van klasse 6 overstijgt, kunnen additionele uren worden toegekend.

Artikel 3.6 Omvang van het persoonsgebonden budget hulp bij het huishouden

De omvang van het persoonsgebonden budget hulp bij het huishouden wordt toegekend in uren en minuten. De bedragen die per tijdseenheid van een uur worden verstrekt in de vorm van een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden worden door het college vastgesteld en opgenomen in het Besluit nadere regels.

Artikel 3.7 Begrenzing recht op hulp bij het huishouden

Conform het gestelde in artikel 1.2 sub l. wordt geen voorziening in de vorm van hulp bij het huishouden toegekend indien het (gezamenlijk) inkomen de inkomensgrens overschrijdt.

Hoofdstuk 4. Woonvoorzieningen

Artikel 4.1 Vormen van woonvoorzieningen

1. De door het college, ter compensatie van beperkingen bij het voeren van een huishouden, te verstrekken woonvoorziening kan bestaan uit:
  - a. een algemene woonvoorziening;
  - b. een woonvoorziening in natura;
  - c. een persoonsgebonden budget te besteden aan een woonvoorziening;
  - d. een financiële tegemoetkoming in de kosten van een woonvoorziening.
2. Een persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g. onderdeel 5 en 6 van de wet kan voor de in lid 1, onder a. vermelde voorziening in aanmerking worden gebracht indien aantoonbare beperkingen op grond van ziekte of gebrek een aanpassing aan de woning noodzakelijk maken en de algemene woonvoorziening dit snel en adequaat kan oplossen.
3. Een persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g. onderdeel 5 en 6 van de wet kan voor de in lid 1, onder b, c, d. vermelde voorziening in aanmerking worden gebracht indien aantoonbare beperkingen op grond van ziekte of gebrek een aanpassing aan de woning noodzakelijk maken, en de in het lid 2 genoemde oplossing niet beschikbaar is of niet of onvoldoende tot een snelle en compenserende oplossing leidt.
4. De in lid 2 en 3 genoemde beperkingen staan in een direct oorzakelijk verband met de bouwkundige of woontechnische staat van de woning zelf, waaronder begrepen de toegankelijkheid van de woning.

Artikel 4.2 Soorten individuele woonvoorzieningen

1. De in artikel 4.1, lid 1 onder b, c en d. genoemde voorzieningen kunnen, met inachtneming van het bepaalde in artikel 6 van de wet, bestaan uit:
  - a. een voorziening in de verhuis- en (her)inrichtingskosten, te verlenen aan de hoofdbewoner van de woonruimte;
  - b. een voorziening in de kosten van een bouwkundige of woontechnische woonvoorziening, te verlenen aan de eigenaar van de woonruimte;
  - c. een voorziening in de kosten van een niet-bouwkundige of niet-woontechnische woonvoorziening, te verlenen aan de hoofdbewoner van de woonruimte, voorzover niet anders is overeengekomen tussen hoofdbewoner en eigenaar;
  - d. een voorziening in de kosten van onderhoud, keuring en reparatie, te verlenen aan de hoofdbewoner van de woonruimte, voorzover niet anders is overeengekomen tussen hoofdbewoner en eigenaar;
  - e. een voorziening ten behoeve van tijdelijke huisvesting, te verlenen aan de hoofdbewoner of de eigenaar van de tijdelijke huisvesting;
  - f. een voorziening voor huurderiving, te verlenen aan de eigenaar van de woonruimte;

-
- g. een voorziening ten behoeve van een ultrasruimte, te verlenen aan de eigenaar van de woonruimte.
2. Het college kan nadere regels opstellen in het Besluit nadere regels ten aanzien van de in het eerste lid genoemde onderdelen a. tot en met g.

Artikel 4.3 Primaat van de verhuizing, ultrasruimte en andere voorwaarden

1. Een persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g. onderdeel 5 en 6 van de wet kan voor een voorziening als bedoeld in artikel 4.2, lid 1 onder a., zonedig in combinatie met andere in artikel 4.2 genoemde voorzieningen, in aanmerking worden gebracht indien aantoonbare beperkingen als gevolg van ziekte of gebrek het normale gebruik van de woning belemmeren en verhuizing naar een andere zelfstandige woonruimte de goedkoopst compenserende oplossing biedt.
2. Een persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g. onderdeel 5 en 6 van de wet kan voor een voorziening als bedoeld in artikel 4.2, lid 1 onder b. in aanmerking worden gebracht indien aantoonbare beperkingen als gevolg van ziekte of gebrek het normale gebruik van de woning belemmeren en de in het eerste lid genoemde voorziening niet mogelijk is of niet de goedkoopst compenserende voorziening is.
3. Een persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g. onderdeel 5 en 6 van de wet kan voor een voorziening als bedoeld in artikel 4.2, lid 1 onder c. in aanmerking worden gebracht indien aantoonbare beperkingen als gevolg van ziekte of gebrek het normale gebruik van de woning belemmeren en de in het eerste lid genoemde voorziening niet mogelijk is of niet de goedkoopst compenserende voorziening is.
4. Indien de persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g. onderdeel 5 en 6 van de wet voor een onder lid 3 bedoelde woonvoorziening in aanmerking wordt gebracht indien het klachten betreft in verband met luchtwegallergieën/CARA/COPD, dan:
  - a. komt enkel de slaapkamer in de huidige woonsituatie van de hiervoor genoemde persoon voor sanering in aanmerking;
  - b. indien de hiervoor genoemde persoon jonger is dan 4 jaar, komt eveneens de woonkamer in de huidige woonsituatie voor sanering in aanmerking.
5. Het college verleent slechts een woonvoorziening ten behoeve van onderhoud, keuring en reparatie als bedoeld in artikel 4.2, lid 1 onder d. indien:
  - a. de woonvoorziening in het kader van deze wet, dan wel de wet voorzieningen gehandicapten, dan wel de Regeling Geldelijke Steun Huisvesting Gehandicapten of het Besluit Geldelijke Steun Huisvesting Gehandicapten is verleend;
  - b. de betreffende woonvoorziening is opgenomen in het Besluit nadere regels;
  - c. de ondersteuningsbehoevende ten tijde van het onderhoud, keuring en reparatie de woonruimte als hoofdverblijf heeft en bewoont;
  - d. de gemaakte kosten binnen een jaar na betaling bij de gemeente worden gedeclareerd.

6. Het college kan voor de duur van maximaal zes maanden een voorziening genoemd in artikel 4.2, lid 1 onder e. verlenen onder de volgende voorwaarden:
  - a. Indien een ondersteuningsbehoevende in verband met aanpassing van zijn huidige of een nog te betrekken woning moet voorzien in noodzakelijke tijdelijke huisvesting en de kosten voor deze huisvesting noodzakelijk zijn.
  - b. De voorziening genoemd in artikel 4.2, lid 1 onder e. kan per maand het bedrag genoemd in artikel 13 lid 1 onder a. van de Wet op de huurtoeslag niet te boven gaan.
7. Het college kan voor de duur van maximaal zes maanden een voorziening genoemd in artikel 4.2, lid 1 onder f. verlenen aan de eigenaar van een woning teneinde deze woning ter beschikking of opnieuw ter beschikking van een ondersteuningsbehoevende te laten komen en onder de volgende voorwaarden:
  - a. Het college kan geen voorziening genoemd in artikel 4.2, lid 1 onder f. verlenen over de eerste maand van huurderiving.
  - b. De voorziening genoemd in artikel 4.2, lid 1 onder f., kan per maand het bedrag genoemd in artikel 13 lid 1 onderdeel a van de Wet op de huurtoeslag niet te boven gaan.
8. Een persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g. onderdeel 5 en 6 van de wet kan voor een voorziening als bedoeld in artikel 4.2, lid 1, onder g. in aanmerking worden gebracht indien sprake is van een op basis van aantoonbare beperkingen op grond van ziekte of gebrek aanwezige gedragsstoornis met ernstig ontremd gedrag tot gevolg, waarbij alleen het zich kunnen afzonderen kan leiden tot een situatie waarin deze persoon tot rust kan komen en de in het eerste lid genoemde voorziening niet mogelijk is of niet de goedkoopst compenserende voorziening is.

Artikel 4.4 De losse woonunit

1. Indien een bouwkundige woonvoorziening als bedoeld in artikel 4.2, lid 1 onder b. bestaat uit een aanbouw aan of een aanzienlijke verbouwing van een woning, kan het college een herplaatsbare losse woonunit in natura verstrekken, dan wel een financiële tegemoetkoming of persoonsgebonden budget in de huur van een herplaatsbare woonunit, tenzij hiertegen bezwaren van overwegende aard bestaan.
2. Het college kan ten aanzien van het gestelde in lid 1 nadere regels opstellen in het Besluit nadere regels

Artikel 4.5 Uitsluitingen

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn niet van toepassing op:

- a. het treffen van voorzieningen aan hotels/pensions, trekkerswoonwagens, kloosters, tweede woningen, vakantiewoningen, recreatiewoningen en bij kamerverhuur;
- b. het treffen van voorzieningen in woongebouwen, die specifiek gericht zijn op mensen met beperkingen en waarvan verwacht mag worden dat reeds de gevraagde voorzieningen zijn getroffen, of dat ter zake van een voorziening onmiskenbaar niet wordt voldaan aan de voor een dergelijk woongebouw op grond van wettelijke voorschriften, algemeen aanvaarde regels of contractuele bepalingen geldende vereisten en aannemelijk is dat de aangevraagde voorziening bij het wel voldoen aan die vereisten niet nodig zou zijn.

Artikel 4.6 Hoofdverblijf en bezoekbaar maken woning

1. Een woonvoorziening wordt slechts verleend indien de aanvrager zijn hoofdverblijf heeft of zal hebben in de woonruimte waaraan de voorziening wordt getroffen.
2. In afwijking van het gestelde in het eerste lid kan een woonvoorziening als bedoeld in dit hoofdstuk getroffen worden voor het bezoekbaar maken van één woonruimte indien de aanvrager zijn hoofdverblijf heeft in een op grond van artikel 5 van de Wet toelating zorginstellingen erkende instelling.
3. Onder bezoekbaar maken wordt uitsluitend verstaan het middels een woonvoorziening bewerkstelligen dat de aanvrager de woonruimte, de woonkamer en een toilet kan bereiken.
4. De aanvraag voor het bezoekbaar maken wordt ingediend in de gemeente waar de aan te passen woning staat.
5. De woonvoorziening betreft slechts het bezoekbaar maken van de in het tweede lid bedoelde woonruimte en kan het in het Besluit nadere regels bepaalde maximumbedrag niet te boven gaan.

Artikel 4.7 Aanvullende begrenzing recht op woonvoorzieningen

De aanvraag voor een woonvoorziening als bedoeld in dit hoofdstuk wordt geweigerd indien:

- a. de noodzaak tot het treffen van de woonvoorziening het gevolg is van een verhuizing waartoe op grond van belemmeringen bij het normale gebruik van de woning ten gevolge van ziekte of gebrek geen aanleiding bestond en er geen andere belangrijke reden aanwezig was;
- b. de aanvrager niet is verhuisd naar de voor zijn of haar beperkingen op dat moment beschikbare meest geschikte woning, tenzij voor de verhuizing dan wel de acceptatie van de nieuwe woning van tevoren schriftelijk toestemming is verleend door het college;
- c. behoudens het gestelde in artikel 4.5, deze betrekking heeft op voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten anders dan:
  - het aanbrengen van automatische deuropeners,
  - het aanleggen van een hellingbaan van de openbare weg naar de toegang van het gebouw waarvan de woonruimte van de ondersteuningsbehoevende deel uitmaakt en voorts onder voorwaarde dat de woningen in het woongebouw te bereiken zijn met een rolstoel,
  - het aanbrengen van een extra trapleuning,
  - het verbreden van toegangsdeuren,
  - drempelhulpen of vlonders,
  - een opstelplaats voor een rolstoel bij de toegangsdeur van het woongebouw,
  - een stalling voor de scootmobiel.
- d. de woonvoorziening aangevraagd wordt op een moment dat op basis van leeftijd, gezinssituatie of woonsituatie te voorzien was dat deze voorziening noodzakelijk zou zijn en daarmee geen sprake is van een onverwacht intredende noodzaak;

-
- e. de aanvrager voor het eerst zelfstandig gaat wonen uitsluitend voor zover de aanvraag een voorziening als bedoeld in artikel 4.2 lid 1 onder a. betreft, verhuisd is vanuit of naar een woonruimte die niet geschikt is het gehele jaar door bewoond te worden, verhuisd is naar een AWBZ-instelling of een andere instelling gericht op het verstrekken van zorg, of er in de verlaten woonruimte geen problemen met het normale gebruik van de woning zijn ondervonden;
  - f. reeds een begin is gemaakt met de werkzaamheden waarop de aanvraag betrekking heeft voordat hiertoe een beschikking is afgegeven, tenzij daarvoor tevoren schriftelijk toestemming is verleend door het college;
  - g. de door het college aangewezen personen toegang wordt geweigerd tot de woonruimte waar de woonvoorziening is, of wordt gerealiseerd, dan wel zal worden gerealiseerd. Aan de in dit lid genoemde personen dient tevens inzage te worden geboden in bescheiden en tekeningen welke betrekking hebben op de woonvoorziening en hun wordt de gelegenheid geboden tot het controleren van de woonvoorziening;
  - h. de kosten van de voorziening gelijk zijn aan of meer bedragen dan het maximumbedrag dat opgenomen is in het Besluit nadere regels;
  - i. de ondervonden problemen bij het normale gebruik van de woning voortvloeien uit de aard van de in de woning gebruikte materialen;
  - j. het een voorziening betreft die bij nieuwbouw of renovatie zonder noemenswaardige meerkosten kan of kon worden meegenomen;
  - k. het een kleine woonvoorziening betreft conform het gestelde in het Besluit nadere regels;
  - l. indien het drempelbedrag dat is opgenomen in het Besluit nadere regels niet wordt overschreden;
  - m. conform het gestelde in artikel 1.2 lid 2 sub l. ten aanzien van de inkomensgrens

Artikel 4.8 Kosten in verband met onderhoud, keuring en reparatie

Vervallen per 1 januari 2010

Artikel 4.9 Gereedmelding, vaststelling en uitbetaling

Indien een woonvoorziening zoals genoemd in artikel 4.2, lid 1 onder b. dan wel g. is verleend, dan geldt dat:

1. Terstond na de voltooiing van de werkzaamheden doch uiterlijk binnen 12 maanden na het afgeven van de beschikking waarin de woonvoorziening wordt verleend, verklaart diegene aan wie de woonvoorziening is toegekend, aan het college dat de bedoelde werkzaamheden zijn voltooid.
2. De gereedmelding als bedoeld in het eerste lid is tevens een verzoek om vaststelling en uitbetaling van de voorziening.
3. De gereedmelding bedoeld in het eerste lid gaat vergezeld van een verklaring dat bij het treffen van de voorzieningen is voldaan aan de voorwaarden waaronder de woonvoorziening is verleend.

4. Degene aan wie de woonvoorziening wordt verleend dient gedurende een periode van vijf jaar alle rekeningen en betalingsbewijzen met betrekking tot de werkzaamheden ter controle beschikbaar te houden.

Artikel 4.10 Terugbetaling bij verkoop

1. De woningeigenaar die een voorziening genoemd in artikel 4.2, lid 1 onder b., heeft ontvangen waarvan het bedrag hoger is dan het bedrag zoals genoemd in het Besluit nadere regels en die binnen een periode van 10 jaar na de datum van gereedmelding van de werkzaamheden de woning vervreemdt, wordt gehouden de gemeente een deel van de voorziening terug te betalen.
2. De hoogte van het terug te betalen bedrag als bedoeld in lid 1 is gelijk aan het bedrag van de voorziening, exclusief de kosten die voor rekening van de eigenaar van de woonruimte zijn gekomen, verminderd met 10 procent per jaar.
3. Lid 1 is niet van toepassing indien de woning wordt verkocht aan de ondersteuningsbehoevende ten behoeve van wie de voorziening is verleend of een andere ondersteuningsbehoevende aan wie op grond van deze verordening een vergelijkbare voorziening zou zijn toegekend.
4. De woningeigenaar als bedoeld in lid 1 is verplicht om binnen een maand na het inschrijven van de akte tot vervreemding in de openbare registers het college hiervan schriftelijk op de hoogte te stellen.
5. Het college kan in het Besluit nadere regels aanvullende voorwaarden stellen ten aanzien van het gestelde in dit artikel.

Artikel 4.11 Vrijmaken van bestaande aangepaste woonruimte

Een vergoeding als bedoeld in artikel 4.2, lid 1 onder a. kan eveneens worden verleend indien op verzoek van het college een bestaande aangepaste woning wordt vrijgemaakt.

Artikel 4.12 Voorziening voor tijdelijke huisvesting

Vervallen per 1 januari 2010

Artikel 4.13 Voorziening voor huurderiving

Vervallen per 1 januari 2010

Artikel 4.14 Aanpassing van woonwagens

Het college verleent slechts een woonvoorziening als bedoeld in artikel 4.2, lid 1 onder b. ten aanzien van woonwagens indien:

- a. de technische levensduur van de woonwagen nog minimaal vijf jaar is;

-
- b. de standplaats niet binnen vijf jaar voor opheffing in aanmerking komt;
  - c. de woonwagen ten tijde van de indiening van de aanvraag voor een woonvoorziening bij de gemeente rechtens op de standplaats stond.

Artikel 4.15 Aanpassing van woonschepen

Het college verleent slechts een woonvoorziening als bedoeld in artikel 4.2, lid 1 onder b. ten aanzien van woonschepen indien:

- a. de technische levensduur van het woonschip nog minimaal vijf jaar is.
- b. het woonschip nog minimaal vijf jaar op de ligplaats mag blijven liggen.

Hoofdstuk 5. Het zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel

Artikel 5.1 Vormen van vervoersvoorzieningen

1. De door het college, met inachtneming van het bepaalde in artikel 6 van de wet, ter compensatie van beperkingen bij het zich lokaal verplaatsen te verstrekken voorziening kan bestaan uit:
  - a. een algemene voorziening dan wel een voorziening in de vorm van een collectief systeem van aanvullend al dan niet openbaar vervoer;
  - b. een vervoersvoorziening in natura in de vorm van:
    1. een scootmobiel in bruikleen;
    2. een al dan niet aangepaste gesloten buitenwagen in bruikleen;
    3. een al dan niet aangepaste bruikleenauto;
    4. een ander verplaatsingsmiddel dan genoemd onder 1 tot en met 3, in bruikleen;
    5. een aanpassing aan de onder 1 tot en met 4 genoemde bruikleenvoorzieningen;
    6. een training voor het gebruik van een scootmobiel of een gesloten buitenwagen.
  - c. een persoonsgebonden budget of financiële tegemoetkoming voor de kosten van
    1. aanschaf van een scootmobiel;
    2. aanpassing van een vervoermiddel;
    3. aanschaf van een ander vervoermiddel;
    4. reparatie en onderhoud van een vervoermiddel;
    5. gebruik van een eigen auto;
    6. gebruik van een taxi;
    7. gebruik van een rolstoeltaxi.
  - d. een combinatie van de onder a., b. en c. genoemde voorzieningen.
2. Ten aanzien van het verstrekken van een vervoersvoorzieningen op grond van lid 1 kunnen nadere regels worden gesteld in het Besluit nadere regels.

Artikel 5.2 Het primaat van het collectief aanvullend vervoer

1. Een persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g. onderdeel 5 en 6 van de wet kan voor een collectief systeem van aanvullend al dan niet openbaar vervoer, zoals genoemd in artikel 5.1, lid 1 onder a. in aanmerking worden gebracht indien aantoonbare beperkingen op grond van ziekte of gebrek het onmogelijk maken om:
  - a. gebruik te maken van het openbaar vervoer, of
  - b. het openbaar vervoer te kunnen bereiken.

-
2. Een persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g. onderdeel 5 en 6 van de wet kan voor de in artikel 5.1, lid 1 onder b., c. en d. vermelde voorziening in aanmerking worden gebracht wanneer:
    - a. aantoonbare beperkingen op grond van ziekte of gebrek het gebruik van een algemene voorziening, dan wel het collectief systeem van aanvullend al dan niet openbaar vervoer, als bedoeld in artikel 5.1, lid 1 onder a., onmogelijk maken dan wel,
    - b. een algemene voorziening, dan wel een collectief systeem van aanvullend al dan niet openbaar vervoer, als bedoeld in artikel 5.1, lid 1 onder a., niet toereikend of aanwezig is.

Artikel 5.3 Afstemming op de behoefte

1. Bij de verlening van de voorziening genoemd in artikel 5.1 lid 1 onder b., c. en d., wordt rekening gehouden met de individuele vervoersbehoefte van de aanvrager, de mate waarin de voorziening genoemd in artikel 5.1, lid 1 onder a. in de individuele vervoersbehoefte kan voorzien en de mate waarin de vervoersbehoeften van echtgenoten samenvallen.
2. Voor zover de behoeften van echtgenoten niet samenvallen wordt niet meer dan anderhalf maal een enkele voorziening als bedoeld in artikel 5.1 lid 1 onder c. sub 5, 6 en 7 toegekend.
3. Bij de te verstrekken vervoersvoorziening wordt ten aanzien van de vervoersbehoefte ten behoeve van maatschappelijke participatie uitsluitend rekening gehouden met de verplaatsingen in de directe woon- en leefomgeving in het kader van het leven van alledag, tenzij zich een uitzonderingssituatie voordoet waarbij het gaat om een bovenregionaal contact, dat uitsluitend door de aanvrager zelf bezocht kan worden, terwijl het bezoek voor de aanvrager noodzakelijk is om dreigende vereenzaming te voorkomen.
4. De te verstrekken vervoersvoorziening zal maatschappelijke participatie door middel van lokale verplaatsingen met tenminste een omvang per jaar van 1500 kilometer met een bandbreedte tot 2000 kilometer mogelijk maken.
5. Het college kan nadere regels opstellen met betrekking tot het bepaalde in dit artikel in het Besluit nadere regels.

Hoofdstuk 6. Verplaatsen in en rond de woning

Artikel 6.1 Vormen van rolstoelvoorzieningen

1. De door het college, ter compensatie van beperkingen bij het verplaatsen in en om de woning dan wel voor sportbeoefening te verstrekken voorziening kan bestaan uit:
  - a. een algemene voorziening waaronder een algemene rolstoelvoorziening;
  - b. een rolstoelvoorziening in natura;
  - c. een persoonsgebonden budget te besteden aan een rolstoelvoorziening;
  - d. een persoonsgebonden budget te besteden aan een sportrolstoel.
2. Het college stelt nadere regels met betrekking tot het bepaalde in het eerste lid in het Besluit nadere regels.

Artikel 6.2 Primaat algemene rolstoelvoorziening bij incidenteel rolstoelgebruik en sportrolstoel

1. Een persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g., onderdeel 5 en 6 van de wet kan voor de in artikel 6.1, lid 1 onder a. vermelde voorziening in aanmerking worden gebracht indien aantoonbare beperkingen op grond van ziekte of gebrek incidenteel zittend verplaatsen in en rond de woning noodzakelijk maken en hulpmiddelen die verstrekt worden op grond van de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten of een andere wettelijke regeling geen compenserende oplossing bieden.
2. Een persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g., onderdeel 5 en 6 van de wet kan voor de in artikel 6.1, lid 1 onder b. en c. vermelde voorziening in aanmerking worden gebracht indien aantoonbare beperkingen op grond van ziekte of gebrek dagelijks zittend verplaatsen in en om de woning noodzakelijk maken en hulpmiddelen die verstrekt worden op grond van de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten of een andere wettelijke regeling geen compenserende oplossing bieden en indien de in artikel 6.1 lid 1 onder a. vermelde voorziening niet aanwezig is of geen compenserende oplossing biedt.
3. Een persoon als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder g. onderdeel 5 en 6 van de wet kan eenmaal per periode van drie jaar voor de in artikel 6.1 lid 1 onder d. vermelde voorziening in aanmerking worden gebracht indien aantoonbare beperkingen op grond van ziekte of gebrek sportbeoefening zonder sportrolstoel onmogelijk maken.

Artikel 6.3 Aanspraak op rolstoelvoorzieningen voor bewoners van AWBZ-instellingen

Een persoon die verblijft in een op grond van artikel 5 van de Wet toelating zorginstellingen erkende instelling komt uitsluitend voor een rolstoel in aanmerking indien hij geen recht heeft op een rolstoel, verstrekt op grond van de AWBZ.

Hoofdstuk 7. Het verkrijgen van voorzieningen en het motiveren van besluiten

Artikel 7.1 Aanvraagprocedure

1. Een aanvraag dient te worden ingediend door middel van een door het college ter beschikking gesteld formulier.
2. De ondersteuningsbehoevende of mantelzorger dient desgevraagd een identiteitsbewijs te overleggen als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder 1 tot en met 3, van de Wet op de identificatieplicht.

Artikel 7.2 Relatie met de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten

De aanvraag dient te worden ingediend bij het daartoe door het college in het Besluit nadere regels aan te wijzen loket van de gemeente Maastricht op welke plaats zowel aanvragen voor voorzieningen inzake de wet alsook aanvragen zorg inzake de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten kunnen worden ingediend.

Artikel 7.3 Inlichtingen, onderzoek, advies en beschikking

1. Het college is bevoegd om, voor zover dit van belang is voor de beoordeling van het recht op een voorziening, degene door wie een aanvraag is ingediend:
  - a. op te roepen in persoon te verschijnen op een door het college te bepalen plaats en tijdstip en hem te ondervragen;
  - b. op een door het college te bepalen plaats en tijdstip door een of meer daartoe aangewezen deskundigen te doen ondervragen en/of onderzoeken.
2. Het college vraagt een door hem daartoe aangewezen adviesinstantie om advies in de gevallen genoemd in het Besluit nadere regels.
3. Een aanvrager is verplicht aan het college of de door hem aangewezen adviesinstantie die gegevens te verschaffen of te doen verschaffen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag dan wel voor de vaststelling van het recht op een voorziening.
4. Bij de beoordeling zoals genoemd in het eerste lid wordt gebruik gemaakt van de systematiek zoals neergelegd in de International Classification of Functions, Disabilities and Impairments, de ICF classificatie.
5. De beschikking vermeldt op welke wijze de genomen beschikking bijdraagt aan het behouden en bevorderen van de zelfredzaamheid en de normale maatschappelijke participatie van mensen met een beperking of een chronisch psychisch probleem en van mensen met een psychosociaal probleem.

Artikel 7.4 Alleenrecht indicatiestelling

1. Indien het college gebruik maakt van de bevoegdheid genoemd in artikel 7.3 lid 2, dan wordt uitsluitend advies gevraagd aan het Centrum Indicatiestelling Zorg.
2. Het college kan in die gevallen, welke beschreven worden in het Besluit nadere regels, advies vragen aan een andere organisatie dan welke genoemd is in lid 1.

Artikel 7.5 Samenhangende afstemming

Het college legt in het Besluit nadere regels voorwaarden vast omtrent de wijze waarop de verkrijging van individuele voorzieningen samenhangend wordt afgestemd op de situatie van de aanvrager.

Artikel 7.6 Wijzigingen in de situatie

Degene aan wie krachtens deze verordening een voorziening is verstrekt, is verplicht aan het college onverwijld mededeling te doen van feiten en omstandigheden, waarvan redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat deze van invloed kunnen zijn op het recht op een voorziening.

Artikel 7.7 Heronderzoek

Het college kan heronderzoek verrichten naar de voor de voortzetting van het recht op een voorziening van belang zijnde gegevens.

Artikel 7.8 Intrekking van een voorziening

1. Het college kan een besluit, genomen op grond van deze verordening, geheel of gedeeltelijk intrekken indien:
  - a. niet of niet langer is voldaan aan de voorwaarden of verplichtingen gesteld bij of krachtens de wet, dan wel deze verordening;
  - b. op grond van gegevens beschikt is en gebleken is dat de gegevens zodanig onjuist of onvolledig waren dat, waren de juiste gegevens bekend geweest, een andere beslissing zou zijn genomen;
  - c. de ondersteuningsbehoevende schriftelijk aangeeft geen prijs meer te stellen op de voorziening;
  - d. uit onderzoek door het college blijkt dat geen gebruik wordt gemaakt van de verstrekte voorziening.
2. Een besluit tot verlening van een financiële tegemoetkoming of een persoonsgebonden budget kan worden ingetrokken indien blijkt dat de tegemoetkoming of het budget binnen zes maanden na uitbetaling niet is aangewend voor de bekostiging van het middel waarvoor de verlening heeft plaatsgevonden.

Artikel 7.9 Terugvordering

1. Ingeval een voorziening is ingetrokken kan op basis daarvan reeds uitbetaalde financiële tegemoetkoming of persoonsgebonden budget worden teruggevorderd.
2. Ingeval de aanspraak op een in eigendom verstrekte voorziening is ingetrokken kan deze voorziening worden teruggevorderd indien de voorziening is verleend op basis van valselijk verstrekte gegevens.
3. Alle ingevolge deze verordening terug te vorderen bedragen worden verhoogd met de wettelijke rente.

Hoofdstuk 8. Slotbepalingen

Artikel 8.1 Hardheidsclausule

1. Het college kan in bijzondere gevallen ten gunste van de ondersteuningsbehoevende, mantelzorger of de woningeigenaar afwijken van hetgeen bij of krachtens deze verordening is bepaald, indien strikte toepassing daarvan tot onbillijkheden van overwegende aard leidt.
2. Voorafgaand aan toepassing van lid 1 kan het college advies vragen.

Artikel 8.2 Beslissing college in gevallen waarin de verordening niet voorziet

In gevallen, de uitvoering van de wet betreffende, waarin deze verordening niet voorziet, beslist het college.

Artikel 8.3 Indexering

Het college kan jaarlijks per 1 januari de in het kader van deze verordening en het op deze verordening berustende Besluit nadere regels geldende bedragen verhogen of verlagen conform de ontwikkelingen van de prijsindex volgens het Centraal Bureau voor de Statistiek.

Artikel 8.4 Evaluatie

Het door het gemeentebestuur gevoerde beleid wordt eenmaal per 2 jaar geëvalueerd. Indien de evaluatie daartoe aanleiding geeft wordt deze verordening aangepast.

Artikel 8.5 Inwerkingtreding

1. Deze verordening treedt in werking met ingang van 1 januari 2011.
2. De Verordening voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2010 Gemeente Maastricht wordt met ingang van 1 januari 2011 ingetrokken, waarbij de aan ondersteuningsbehoevenden op grond van de Verordening voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2010 Gemeente Maastricht verleende rechten en plichten van kracht blijven tot het moment van herindicatie, beëindiging van de voorziening, dan wel bij overige wijziging.

Artikel 8.6 Citeertitel

Deze verordening wordt aangehaald als: Verordening individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2011 Gemeente Maastricht

Aldus vastgesteld in de openbare vergadering van de raad van de gemeente Maastricht, op 14 december 2010 (Volgnummer – korr.no.)

De voorzitter,

De griffier,

Inleiding

Aan de invoering van de Wmo per 1 januari 2007 is een behandeling voorafgegaan die door de vele amendementen de wet een ander aanzicht heeft gegeven. De consequenties hiervan zijn niet direct te overzien: ook de Wet maatschappelijke ondersteuning is een wet die verdere invulling behoeft en uiteindelijk door jurisprudentie een duidelijke vorm zal krijgen. Bij de Wet maatschappelijke ondersteuning is dan bovendien nog sprake van het gegeven dat het kernbegrip van de wet, het zogenaamde compensatiebeginsel, bij amendement aan de wet is toegevoegd, waardoor een begripsomschrijving van dit cruciale begrip ontbreekt, met het gevolg dat de toelichting op het amendement uitgangspunt is voor de vormgeving van dit compensatiebeginsel.

Voorliggende verordening voorzieningen maatschappelijke ondersteuning geeft invulling aan de in de Wet maatschappelijke ondersteuning gegeven opdracht regels te stellen bij verordening. In deze verordening is vorm gegeven aan het compensatiebeginsel zonder de regels van de Wet voorzieningen gehandicapten en de regels rond de functie huishoudelijke verzorging uit de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ) geheel los te laten. Dit is van belang om niet een vacuüm te laten ontstaan. In 2008 is een ontwikkeling op gang gekomen om naar een invulling van de Wet maatschappelijke ondersteuning te gaan die meer recht doet aan de bedoeling van de wetgever.

In deze verordening is met name uitwerking gegeven aan de artikelen 4, 5, 6, 15, 19 en 26 Wmo. In de Wmo komen voorzieningen uit de Welzijnswet en voorzieningen uit de AWBZ en de Wvg bij elkaar. Voorzieningen die tot 1 januari 2007 onder de Welzijnswet vallen en na die datum onder de Wmo, worden als voorliggende voorzieningen aangeboden en worden daarom niet in deze verordening opgenomen. De in deze verordening opgenomen algemene voorzieningen zijn in principe ook als voorliggende voorzieningen te beschouwen, maar omdat de meeste algemene voorzieningen voor het eerst een plaats vinden in deze verordening, zijn zij nog wel benoemd en van een primaat voorzien. Het is niet ondenkbaar dat deze algemene voorzieningen op termijn terug te vinden zullen zijn bij de onbenoemde voorliggende voorzieningen zoals maaltijdvoorziening en personenalarmering. Alle bedragen en bijbehorende regelgeving worden opgenomen in een Besluit nadere regels.

Wetswijzigingen Wmo per 1 januari 2010

Met ingang van 1 januari 2010 wordt de Wmo aangepast. De wetswijziging is beperkt van omvang en bevat de volgende elementen:

1. De voorheen bestaande keuzemogelijkheid tussen de voorziening in natura en het persoonsgebonden budget wordt aangepast in een keuze tussen het ontvangen van een voorziening in natura, of een vergelijkbaar en toereikend persoonsgebonden budget, waaronder de vergoeding voor een alfahulp;
2. Een geïnformeerde toestemming voor de burger;
3. Een overlegbepaling, gericht op overname van personeel van oud-gegunde aanbieders door nieuw-gegunde aanbieders.

Als de burger ondersteuning in natura wenst, regelt de gemeente de voorziening voor de burger door het sluiten van contracten met een zorgaanbieder. De burger is hiermee uitsluitend de ontvanger van de voorziening en mag op geen enkele wijze worden geconfronteerd met enige verantwoordelijkheid als werkgever of opdrachtgever. Met ingang van de wetswijziging is het uitgesloten dat een zorgaanbieder de voorziening in natura via een alfahulp of een zelfstandige levert als de burger daardoor ongewild werkgever of opdrachtgever wordt.

Het is belangrijk dat de burger daadwerkelijk weet waarvoor hij kiest. Daarom regelt de wet per 1 januari 2010 expliciet de geïnformeerde toestemming. Gemeenten worden hierdoor verplicht om hun burgers in duidelijke en begrijpelijke bewoordingen te informeren over de consequenties van de keuze die de burger maakt.

De gevolgen van de wetswijziging voor de verordening zijn beperkt tot de hierboven, onder 1. genoemde keuzemogelijkheid. De onder 2. en 3. genoemde wijzigingen hebben geen invloed op de verordening.

Wijzigingen per 1 januari 2011

Ten tijde van de behandeling van de Programmabegroting 2011 heeft de gemeenteraad ingestemd met de volgende maatregelen:

Tabel: Overzicht besparingsmaatregelen Wmo individuele voorzieningen (Programmabegroting 2011)		
Voorstel	Gevolg individuele burger	Vergelijking landelijk e/o regionaal
1. Efficiencymaatregelen: - urenindicatie PGB - aanbesteding trapliften	Toekenning o.b.v. individuele urenindicatie i.p.v. gemiddeld aantal uur in klasse; verplicht conform uitspraak Centrale Raad voor Beroep Geen incl. toegenomen effectiviteit dienstverlening aan cliënt	Bestek is landelijk vergelijkbaar; in Zuid-Limburg samen opgepakt en hergebruik max. verdisconteerd
2. Eigen bijdrage vervoers- en woonvoorzieningen	Bijdrage naar draagkracht (idem HbH), meer rechtsgelijkheid, betreft gem. € 328,- per persoon per jaar, maximum bedrag conform AmvB en gaat voor op eigen bijdrage AWBZ	Maastricht is één van de weinigen, zo niet enige grote stad van Limburg die nog geen eigen bijdrage hanteert.
3. Kosteneffectiviteit incl. herindicatie Vervoer op Maat	Gebruk OV voor mensen die in staat worden geacht dat te kunnen. Zij verliezen hun VOM-indicatie. Herindicatie noodzakelijk. OV is voorliggende voorziening. Wel mogelijkheid kortingspas OV.	Uitgaven Maastricht 88% hoger dan gemiddelde in gemeenten van vergelijkbare grootte. Zowel aantal pashouders als kosten hoger dan gemiddeld. Ook na besparing van € 0,8 mln. kosten nog ruim 20% hoger dan in gemeenten van vergelijkbare grootte.
4. Afschaffen kleine woningaanpassingen en invoeren drempelbedrag	Aanschaf is vaak te voorzien en makkelijk algemeen verkrijgbaar. Kosten lager dan voor overheid (i.v.m. noodzakelijke overheadkosten). Drempelbedrag is € 250,-	In regio en veel andere gemeenten al doorgevoerd en beproefd.
5. Inkomensgrens vervoersvoorzieningen	Mensen met inkomen van 150% van het bijstandsniveau worden geacht zelfredzaam te zijn. Voorzieningen blijven beschikbaar, maar tegen een ander tarief.	Zowel in regio als in veel andere gemeenten al doorgevoerd en beproefd.
6. Nieuwe voorstellen: - inzet collectieve voorzieningen - stimuleren informele zorg / mantelzorg - herijken beleidsuitgangspunten woningaanpassing vs. verhuizing - contractbeheer - aanpassing normtijden - opnieuw inkopen 'zorg in natura (ZIN)'	andere goedkopere collectieve vorm met vergelijkbare dienstverlening Zelfstanddig (blijven) wonen en betere samenhang informele zorg / mantelzorg met professionele zorg Afhankelijk van de oplossingsrichtingen van de te herijken beleidsuitgangspunten geen Aanscherpen normtijden waarbij compensatieplicht uitgangspunt is met vergelijkbaar resultaat geen	Op veel plaatsen in het land onderwerp van onderzoek Op veel plaatsen in het land onderwerp van onderzoek Op veel plaatsen in het land onderwerp van onderzoek en discussie i.r.t. lokale woonsituatie en woonbeleid Op diverse plaatsen in het land beproefd met besparing voor gemeente Op diverse plaatsen in het land onderwerp van onderzoek Maastricht ligt met uurprijs HbH gem. circa € 1,30 hoger dan gemiddelde uurprijs in NL

- stimuleren PGB-alfa t.g.v. ZIN	HbhH via PGB-alfa is goedkoper en biedt de cliënt meer flexibiliteit	Op diverse plaatsen in het land onderwerp van onderzoek c.q. wordt toegepast
- inkomensgrens HbhH	Idem voorstel 5	Op diverse plaatsen in het land onderwerp van onderzoek

Algemene toelichting

De kern van de Wet maatschappelijke ondersteuning wordt gevormd door het begrip “compensatieplicht”. Dit begrip is bij amendement 65 in de Wmo opgenomen.

Het begrip compensatieplicht is afkomstig van de Raad voor de Volksgezondheid en Zorg. In hun briefadvies over de Wmo staat het volgende:

“Het verdient volgens de Raad aanbeveling om de wettelijke aanspraak op maatschappelijke ondersteuning te relateren aan aard en ernst van de beperking(en) van burgers, door gemeenten te verplichten zorg te dragen voor compensatie van deze beperking(en). En wel zodanig dat de burger met een beperking in een gelijkwaardige uitgangspositie wordt gebracht ten opzichte van de burger zonder beperking(en). De gemeente heeft hierin een resultaatsverplichting. Dit brengt met zich mee dat de gemeente zelf mag bepalen welke voorzieningen zij aanbiedt om het wettelijk vastgestelde doel/resultaat te bereiken. Teneinde tevens recht te doen aan het uitgangspunt dat daar waar mogelijk beroep gedaan wordt op de eigen verantwoordelijkheid van burgers moet het mogelijk zijn om aan de aanspraak op ondersteuning een inkomenstoets te koppelen. Omdat het om maatschappelijke participatie gaat, is dit te rechtvaardigen. Daartoe dienen op centraal niveau regels gesteld te worden.

In het licht van de voorgestelde ‘compensatieplicht’ heeft het de voorkeur van de Raad om alleen individuele voorzieningen over te hevelen naar de WMO, zodat de wet een eenduidig karakter kan krijgen. In deze visie blijft naast de WMO een Welzijnswet bestaan, waarin de collectieve (gemeenschapsgerichte) voorzieningen worden ondergebracht. Deze voorzieningen zijn immers algemeen van aard en bedoeld voor iedere ingezetene van de gemeente, ongeacht diens eventuele beperkingen. Voor deze voorzieningen acht de Raad het niet gewenst een wettelijke aanspraak in het leven te roepen. Deze aanbeveling heeft betrekking op het niveau van de aanspraak (c.q. voorziening), niet op het niveau van de uitvoering. Op het tweede niveau kan immers, ook bij een individuele aanspraak (bijvoorbeeld vervoer) een ‘collectieve’ voorziening worden aangewend (bijvoorbeeld openbaar vervoer).

Door de aanspraak op ondersteuning niet te verankeren in een verplichting om bepaalde met name te noemen voorzieningen te verstrekken (zorgplicht), maar te omschrijven in termen van het te bereiken resultaat (compensatieplicht), kan onzekerheid ontstaan over wat nu precies als recht geldt. Om die reden is het volgens de Raad noodzakelijk om in de wet zelf op te nemen wanneer sprake is van een gelijkwaardige uitgangspositie van burgers. Dat is immers het resultaat waarop de gemeente, ook in rechte, kan worden aangesproken. Dit betekent dat geoperationaliseerd moet worden wat de termen ‘zelfredzaamheid’ en ‘maatschappelijke participatie’ betekenen: welke activiteiten moet iemand daarvoor tenminste kunnen uitvoeren?

Door het te bereiken resultaat (de compensatie) als aangrijpingspunt te nemen is het volgens de Raad niet noodzakelijk in de wet zelf criteria op te nemen voor de indicatiestelling.”

Dit begrip is “vertaald” bij amendement en in de wet opgenomen. Het is met name de toelichting op het amendement dat informatie geeft over de bedoeling van de wetgever met het begrip compensatieplicht. De toelichting stelt:

“Ter vervanging van de verplichting gedurende drie jaar om te voorzien in met name genoemde producten en diensten strekt het nieuw geformuleerde artikel ertoe de algemene verplichting aan gemeenten op te leggen om beperkingen in de zelfredzaamheid op het gebied van het voeren van

een huishouden, het zich verplaatsen in en om de woning en om zich lokaal per vervoermiddel te verplaatsen, weg te nemen. Onder zelfredzaamheid wordt in dit verband verstaan het lichamelijke, verstandelijke, geestelijke en financiële vermogen om zelf voorzieningen te treffen die deelname aan het normale maatschappelijke verkeer mogelijk maken. Onder normale deelname aan het maatschappelijke verkeer wordt in ieder geval verstaan het kunnen voeren van een huishouden; het normale gebruik van een woning; het zich in en om de woning kunnen verplaatsen; het zich zodanig kunnen verplaatsen dat aansluiting kan worden gevonden bij regionale, bovenregionale en landelijke vervoerssystemen; het kunnen ontmoeten van andere mensen en het aangaan en onderhouden van sociale verbanden om op die manier te kunnen deelnemen aan het lokale sociaal-maatschappelijk leven. Voor de gemeentelijke uitvoeringspraktijk biedt de International Classification of Functions, Disabilities and Impairments (ICF classificatie) een uniform begrippenkader dat als grondslag kan dienen om de behoefte aan voorzieningen in individuele gevallen vast te stellen.

De opdracht om compenserende voorzieningen te treffen wordt met dit artikel bij wet gegeven. De normering ervan wordt overeenkomstig de bestuurlijke structuur van de wet op het lokale niveau bepaald met inachtneming van alle bepalingen over de totstandkoming van het lokale beleid en de betrokkenheid van burgers en cliënten daarbij.”

Omdat er geen begripsomschrijving van het begrip compensatieplicht in het amendement is opgenomen, is in de verordening een begripsomschrijving opgenomen, in artikel 1.1, lid 1 onder d. De compensatieplicht geldt, zo geeft de tekst van artikel 4, lid 1 van de wet aan, voor de onderdelen:

- a. een huishouden te voeren,
- b. zich te verplaatsen in en om de woning,
- c. zich lokaal te verplaatsen per vervoermiddel en
- d. medemensen te ontmoeten en op basis daarvan sociale verbanden aan te gaan.

Uitgaande van een overgang van de drie Wvg-terreinen woonvoorzieningen, vervoersvoorzieningen en rolstoelen plus de functie huishoudelijke verzorging uit de AWBZ naar de Wmo worden de onderdelen uit artikel 4 van de wet in deze verordening als volgt uitgewerkt:

- a. onder het voeren van een huishouden wordt verstaan: zowel het wonen, met name de woonvoorzieningen, als de eerdere functie huishoudelijke verzorging, in deze verordening hulp bij het huishouden genoemd;
- b. zich verplaatsen in en om de woning: de rolstoel inclusief (uitsluitend) de sportrolstoel;
- c. zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel: de vervoersvoorzieningen uit de Wvg;
- d. het ontmoeten van medemensen en het daaruit volgende aangaan van sociale verbanden wordt beschouwd als doelstelling voor de eerste drie verstrekkingenterreinen.

Deze indeling is in deze verordening terug te vinden in de hoofdstukindeling.

In artikel 4 van de wet wordt de gemeente opgedragen ten behoeve van de compensatie "voorzieningen te treffen". De wet stelt dus niet dat het steeds om individuele voorzieningen moet gaan. Om te voorzien in het snel en regelmatig treffen van veel voorkomende eenvoudige voorzieningen is in deze verordening het begrip "algemene voorzieningen" opgenomen. Dit type voorziening komt in de Wvg voor onder de noemer "collectief vervoer". In deze verordening wordt het begrip algemene voorziening geïntroduceerd voor alle onderdelen van de compensatieplicht. De mogelijkheid wordt geschapen voor algemene woonvoorzieningen, algemene hulp bij het huishouden, algemene vervoersvoorzieningen en algemene rolstoelvoorzieningen.

Algemene voorzieningen

Wat houden deze algemene voorzieningen in concreto in? Het kan gaan om scootmobielpools, rolstoelen voor incidenteel gebruik (rolstoelpools), klussen- en boodschappendiensten, was- en strijkservice, et cetera. Deze opsomming is uitdrukkelijk niet limitatief, aangezien het een nieuw type voorziening betreft, waarvoor de komende jaren nieuwe invullingen zullen ontstaan. Met name op het

terrein van hulp bij het huishouden is het een nieuw begrip. Kenmerkend voor algemene voorzieningen is dat de gemeente deze voorzieningen organiseert, inkoopt en ter beschikking stelt, los van of vooruitlopend op individuele aanvragen terzake. Het zal in de regel gaan om steunpunten, depots, pools, waar de betreffende voorzieningen op voorraad worden gehouden, al of niet op wijkniveau. Algemene voorzieningen zullen in de regel met een minimum aan procedures kunnen worden aangeboden: met geen of slechts een lichte toegangstoets en mogelijk zonder eigen bijdragen. De voordelen van deze algemene voorzieningen zijn een snelle en simpele oplossing van de problemen, zonder bureaucratie. In plaats van de soms complexe advisering wordt in dit kader van het veel lichtere begrip toegangsbeoordeling gebruik gemaakt.

De verschillende verstrekkingenterreinen worden in de volgende hoofdstukken behandeld. De laatste hoofdstukken zijn gereserveerd voor procedurele aspecten.

Artikelsgewijze toelichting

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1.1

Ad a.

Deze bepaling spreekt voor zich; zie ook de in artikel 43 van de Wet maatschappelijke ondersteuning opgenomen citeertitel van de wet.

Ad d.

De compensatieplicht is via het amendement-Miltenburg c.s. (30 131, nr. 65) aan het wetsvoorstel toegevoegd. In het amendement is geen begripsomschrijving van dit begrip opgenomen. Gevolg hiervan is dat er in de wet een begripsomschrijving van het cruciale begrip compensatieplicht ontbreekt. Daarom staat de begripsomschrijving van de compensatieplicht in de verordening. Voor de begripsomschrijving is gebruik gemaakt van het briefadvies van de Raad voor de Volksgezondheid en de Zorg, de 'uitvinder' van de compensatieplicht. Voor wat betreft de termen zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie is gebruik gemaakt van de toelichting op het amendement.

Ad e.

Weergave van hetgeen is opgenomen in artikel 1 onder h van de Wet maatschappelijke ondersteuning.

Ad f.

Van het begrip rolstoel is geen omschrijving gegeven in de wet. Hoewel iedereen precies weet wat onder een rolstoel verstaan wordt, geeft het formuleren van een begripsomschrijving problemen. Onder rolstoel dient hier begrepen te worden de rolstoel zoals iedereen die kent. Deze rolstoel kan zowel handbewogen als elektrisch aangedreven zijn. Een trippelstoel wordt niet als rolstoel beschouwd. De trippelstoel valt onder de door de AWBZ te verstrekken voorzieningen. Een rolstoel kan zowel worden gebruikt als een verplaatsingsmiddel voor binnen als voor buiten. De sportrolstoel valt in het kader van deze verordening onder het begrip rolstoel. De zinsnede "waarvan het rijden de primaire functie is" dient ertoe dat een traplift of een verrijdbare lift voor overheveling naar bed niet als rolstoelvoorziening wordt aangemerkt.

Ad g.

Onder het normale gebruik van de woning worden de normale (elementaire) woonfuncties verstaan zoals slapen, eten en lichaamsreiniging. Het gebruiken van een hobby-, werk- of recreatieruimte valt er niet onder.

Ad i.

De begripsomschrijving van het begrip “persoon met beperkingen” is afgeleid van de begripsomschrijving van “beperkingen” en van de verschillende terreinen waarvoor op grond van de wet voorzieningen kunnen worden verstrekt. Daarnaast is vanuit de Wet voorzieningen gehandicapten het onderdeel “aantoonbare beperkingen ten gevolge van ziekte of gebrek” toegevoegd. Mede in verband met de begrenzing van de doelgroep zal immers een objectief criterium nodig zijn. Hierdoor blijft jurisprudentie op grond van de Wet voorzieningen gehandicapten ten aanzien van dit onderdeel op dit begrip van toepassing.

De term “beperkingen” is ontleend aan de ICF, de International Classification of Functioning, Disability, and Health, opgesteld door de Wereld Gezondheidsorganisatie (World Health Organisation, onderdeel van de Verenigde Naties). Het onder de toelichting op onderdeel d. van dit artikel genoemde amendement-Miltenburg stelt over de ICF: “Voor de gemeentelijke uitvoeringspraktijk biedt de International Classification of Functions, Disabilities and Impairments (ICF classificatie) een uniform begrippenkader dat als grondslag kan dienen om de behoefte aan voorzieningen in individuele gevallen vast te stellen.”

Aan deze formulering is de nieuwe doelgroep “personen met een chronisch psychisch of psychosociaal probleem” toegevoegd. Deze doelgroep is afkomstig uit de AWBZ-regelgeving (Besluit zorgaanspraken).

Ad j.

De begripsomschrijving van het begrip “mantelzorger” is ontleend aan de begripsomschrijving van “mantelzorg” in de wet (artikel 1, lid 1 onder b, van de wet).

Ad k.

Deze begripsomschrijving komt uit de toelichting op eerder reeds genoemde amendement-Miltenburg c.s., dat de compensatieplicht aan de wet heeft toegevoegd.

Ad l.

Ook deze begripsomschrijving is, evenals de onder f. genoemde, ontleend aan de toelichting op het amendement-Miltenburg c.s., dat de compensatieplicht aan de wet heeft toegevoegd.

Ad m.

Het gaat hier om direct of uit voorraad beschikbare voorzieningen, die met een minimum aan bureaucratie kunnen worden verstrekt. Daarbij valt te denken aan een scala van reeds bestaande of nog te ontwikkelen voorzieningen: collectief vervoer, scootmobielpools, algemene woonvoorzieningen als klussendiensten en voorzieningendepots, rolstoelpools en vrijwilligersdiensten. De verstrekingsprocedure is eenvoudiger dan bij individuele voorzieningen: een beperkte toegangsbeoordeling, soms geen formele beslissing (beschikking) en veelal geen eigen bijdragen. In de regel gaat het om eenvoudige en veel voorkomende voorzieningen die bedoeld zijn voor incidenteel of kortdurend gebruik. Kenmerk van algemene voorzieningen is tenslotte dat zij altijd in natura verstrekt worden en nooit als financiële tegemoetkoming of persoonsgebonden budget. Wanneer het college dit echter raadzaam acht, maar ook op verzoek zal er aan de aanvrager wel een beschikking worden afgegeven, zodat rechtsbescherming gewaarborgd is.

Ad n.

Algemene voorzieningen hebben in het kader van deze verordening voorrang op individuele voorzieningen. Waar mogelijk zal eerst een algemene voorziening worden aangeboden, waar nodig zal een individuele voorziening worden verstrekt. Hoe de keuze zal worden gemaakt tussen beide categorieën voorzieningen hangt uiteraard helemaal af van de individuele situatie van de aanvrager. Door het college vast te stellen beleidsregels zullen afwegingscriteria geven. Verder zal een op de individuele situatie afgestemd medisch advies vaak van groot belang zijn. De algemene voorzieningen, nu nog genoemd in de vorm van een primaat, kunnen uitgroeien tot voorliggende voorzieningen en op

---

den duur uit deze verordening verdwijnen, wanneer zij zodanig functioneren dat zij gerekend kunnen worden tot de groep voorzieningen als maaltijdvoorzieningen en personenalarmering.

Ad o. en p.

De bevoegdheid voor het vragen van een eigen bijdrage of eigen aandeel in de kosten van een voorziening vloeit voort uit artikel 15 lid 1 van de wet. Deze kan op het inkomen worden afgestemd, zij het dat daarvoor op basis van artikel 15 lid 3 van de wet bij Algemene Maatregel van Bestuur nadere regels kunnen worden gesteld. Van deze bevoegdheid wordt gebruik gemaakt door middel van het vaststellen van het Besluit maatschappelijke ondersteuning. In de AMvB wordt bepaald wat de ruimte is die gemeenten hebben voor het vaststellen van eigen bijdragen, als ze daartoe willen overgaan.

Ad q.

Naturavoorzieningen zijn voorzieningen die niet in de vorm van enigerlei financiële tegemoetkoming worden verstrekt. Daarbij kan worden gedacht aan verstrekking in huur, in bruikleen, in eigendom of in de vorm van dienstverlening.

Ad r.

Het persoonsgebonden budget is een geldbedrag dat de aanvrager onder door het college bepaalde voorwaarden mag besteden aan een compenserende voorziening naar zijn keuze, waaronder de vergoeding voor dienstverlening aan huis als bedoeld in de zogenaamde “Regeling dienstverlening aan huis”. Nadere uitwerking omtrent de relatie tussen diverse compenserende voorzieningen en daarbij behorende persoonsgebonden budgetten vindt plaats in het Besluit nadere regels.

Ad s.

Een financiële tegemoetkoming is een geldbedrag dat is bedoeld om een bepaalde voorziening te verwerven. Het is niet persé een kostendekkende vergoeding, maar een bedrag, bedoeld als tegemoetkoming in de kosten.

Ad t.

Evenals onder de Wet voorzieningen gehandicapten het geval was, is het ook onder de Wet maatschappelijke ondersteuning niet de bedoeling dat de gemeentelijke overheid voorzieningen verstrekt, waarover de aanvrager, gezien zijn individuele situatie, ook zonder zijn handicap of beperking, zou kunnen beschikken. Deze voorzieningen worden als algemeen gebruikelijk beschouwd. Wat in een concrete situatie als algemeen gebruikelijk te beschouwen is, hangt af van de geldende maatschappelijke normen van het moment van de aanvraag. Met “personen als de ondersteuningsbehoevende” worden personen zonder beperking of probleem bedoeld die in een met de situatie van de ondersteuningsbehoevende vergelijkbare situatie verkeren (bijvoorbeeld wat betreft inkomen, leeftijd, etc.).

Het begrip “algemeen gebruikelijk” is geconcretiseerd in de jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep. Het begrip heeft vaak voor verwarring gezorgd, omdat algemeen gebruikelijke voorzieningen soms wel specifiek voor een handicap worden aangeschaft, maar vanwege hun algemeen gebruikelijke karakter toch niet vergoed worden. Om duidelijk te maken wat in de wet verstaan wordt onder dit begrip is de begripsomschrijving vanuit de jurisprudentie in de verordening opgenomen. Het gaat daarbij om voorzieningen:

- die in de reguliere handel verkrijgbaar zijn;
- die niet speciaal voor gehandicapten bedoeld zijn;
- die niet aanzienlijk duurder zijn dan vergelijkbare producten met hetzelfde doel.

Ad u.

Het begrip “meerkosten” hangt nauw samen met het begrip “algemeen gebruikelijk”; deze twee begrippen zijn elkaars tegenhangers. De meerkosten zijn de kosten, die in een direct oorzakelijk verband staan met het compenseren van de ondervonden beperking of het psychosociaal probleem, zoals die zijn genoemd in artikel 1, lid 1, onder g. achtste volzin van de wet. Een met de persoon als de aanvrager vergelijkbaar persoon zonder die beperking of dat psychosociale probleem heeft deze meerkosten per definitie niet, omdat daarvoor in diens situatie geen noodzaak is. Mede op de bestrijding van deze meerkosten, dus de kosten die voor een persoon als de aanvrager niet algemeen gebruikelijk zijn, is de wet gericht.

Ad w.

Wanneer een voorziening wordt verstrekt waar een algemeen gebruikelijk deel onderdeel van uitmaakt (er wordt een driewiel fiets verstrekt, de fiets is algemeen gebruikelijk en maakt daar onderdeel van uit: men hoeft zelf geen fiets meer te kopen) zou sprake kunnen zijn van besparing: er hoeft immers geen algemeen gebruikelijke voorziening meer aangeschaft te worden. Aangezien verstrekking binnen de wet zich beperkt tot de meerkosten ten gevolge van een beperking, kan in die situatie van de aanvrager het bedrag dat bespaard wordt, aangemerkt worden als besparingsbedrag. Dit bedrag is geen vorm van eigen bijdrage of eigen aandeel, zodat de regels daaromtrent niet van toepassing zijn.

Ad x.

Het uitgangspunt van deze begripsomschrijving ligt in het Protocol Gebruikelijke zorg, zoals tot aan de invoering van de wet door het Centrum Indicatiestelling Zorg werd toegepast als verzameling beleidsregels voor de AWBZ-indicatiestelling voor huishoudelijke zorg. Het is op enkele punten aangepast om te voorkomen dat problemen die in de AWBZ met dit begrip speelden ook naar de wet overgaan. Zo is in plaats van ‘volwassenen’ de term ‘meerderjarigen’ opgenomen en is het begrip ‘gemeenschappelijke huishouding voeren’ vervangen door het begrip ‘gemeenschappelijk een woning bewonen’.

Ad y.

De invoering van het persoonsgebonden budget maakt het opnemen van het begrip “budgethouder” noodzakelijk. De budgethouder is de persoon die de beschikking krijgt over het budget en over de besteding daarvan ook verantwoording af dient te leggen.

Ad aa.

Het betreft hier gebruteerde normen die worden afgezet tegen het bruto inkomen beschreven in lid bb

Ad bb.

De gemeenteraad kan ten aanzien van de inkomensgrenzen zelf bepalen wat ze onder het inkomen verstaat. Dat inkomensbegrip is namelijk niet wettelijk vastgelegd. Ten aanzien van de inkomensdefinitie bij de toepassing van eigen bijdragen geldt deze vrijheid niet, maar schrijft het Besluit maatschappelijke ondersteuning (AMvB) dit dwingend voor. Ten behoeve van eenduidigheid, maar ook om geen discussie te laten ontstaan over de daadwerkelijke hoogte van een inkomen (bijv. bij wisselende maandinkomsten) wordt in deze verordening het inkomensbegrip bepaald op hetgeen is vastgelegd in artikel 4.2 Besluit maatschappelijke ondersteuning. Het gaat dan om een bruto-inkomen.

Ad dd.

De woonplaats van de belanghebbende wordt vastgesteld op grond van de artikelen 10, eerste lid, en 11 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek. Uit deze artikelen volgt dat de woonplaats van een natuurlijk persoon zich in zijn woonstede bevindt, en bij gebreke van woonstede ter plaatse van zijn werkelijk verblijf. Een natuurlijk persoon verliest zijn woonstede door daden, waaruit zijn wil blijkt om haar prijs te geven. Een natuurlijk persoon wordt vermoed zijn woonstede te hebben verplaatst,

wanneer hij daarvan op wettelijk voorgeschreven wijze aan de betrokken gemeentebesturen heeft kennis gegeven.

Ad ff + gg.

De begripsomschrijving komt uit de Huisvestingswet.

Ad hh + ii.

Deze begripsomschrijving komt uit de VNG-model-Woonschepenverordening.

Ad jj.

Deze definitie is ontleend aan uitspraak CRvB 29-04-2009. LJN: BI6832. Dit is een omgewerkt citaat uit de parlementaire behandeling in die uitspraak geciteerd.

Artikel 1.2 lid 1

Ad a.

Deze definitie is in zijn kern ontleend aan de verordening voorzieningen gehandicapten en aan de wet aangepast. Wat langdurig noodzakelijk is, is afhankelijk van de concrete situatie. Het kan, in tijd uitgedrukt, gaan om twee maanden, bijvoorbeeld bij mensen die in een terminaal ziektestadium verkeren. Het kan ook gaan om veertig jaar, in situaties waarin de beperking bijvoorbeeld aangeboren is en stabiel van aard is. Kenmerk is in beide genoemde situaties dat de ondervonden beperking, naar de stand van de medische wetenschap op het moment van de aanvraag, onomkeerbaar is. Er is dus redelijkerwijs geen verbetering te verwachten in de situatie van de aanvrager. In dit kader zal de prognose van groot belang zijn. Zegt de prognose dat de betrokkene na enige tijd zonder de benodigde hulpmiddelen of aanpassingen zal kunnen functioneren, dan mag men van kortdurende noodzaak uitgaan. Bij een wisselend beeld, waarbij verbetering in de toestand periodes van terugval opvolgen, kan echter uitgegaan worden van een langdurige noodzaak. De medisch adviseur speelt bij het antwoord op de vraag of er al dan niet sprake is van een langdurige noodzaak voor de betreffende voorziening een belangrijke rol. Voor langere tijd betekent in ieder geval dat wie tijdelijke beperkingen heeft, bijvoorbeeld door een ongeluk, terwijl vast staat dat de handicap van voorbijgaande aard is, niet voor een voorziening in het kader van deze verordening in aanmerking komt. Betrokkene kan een beroep doen op de hulpmiddelendepots van de Thuiszorgorganisaties die opgezet zijn in het kader van de AWBZ. Uit deze depots kan men twee maal drie maanden een hulpmiddel gratis lenen, welke periode kan worden verlengd, zij het dat dan huur is verschuldigd. Waar precies de grens ligt tussen kortdurend en langdurig ligt zal van situatie tot situatie verschillen.

Een uitzondering op de regel dat de aangevraagde voorziening langdurig noodzakelijk moet zijn, wordt gevormd door situaties waarin voor een afzienbare periode hulp bij het huishouden nodig is, bijvoorbeeld bij ontslag uit het ziekenhuis na een opname of bij een ontregeld huishouden. Hiertoe is artikel 3.4 in deze verordening opgenomen.

Ad b.

Voorzieningen die in het kader van deze verordening worden verstrekt dienen naar objectieve maatstaven gemeten zowel compenserend als de meest goedkope voorziening te zijn. Met nadruk wordt hierbij gesteld dat met het begrip compenserend bedoeld wordt: volgens objectieve maatstaven nog toereikend. Hoewel datgene wat de aanvrager als compenserend beschouwt mee zal moeten wegen in de beoordeling van het compenserend zijn van de voorziening, zal ook het criterium van het goedkoop zijn, de kosten van de voorziening, een rol spelen bij de uiteindelijke beoordeling van het al dan niet compenserend zijn van een voorziening. Het gaat immers om gemeenschapsgeld. Eigenschappen die kostenverhogend werken zonder dat zij de voorziening meer compenserend maken, zullen in principe niet voor vergoeding in aanmerking komen. Daarbij kan een overweging zijn dat de bruikbaarheid van een voorziening niet alleen door technische en functionele aspecten bepaald wordt.

Tevens is het denkbaar dat een product dat duurder is dan een vergelijkbaar product, langer meegaat en dus uiteindelijk goedkoper is. Wat betreft het kwaliteitsniveau waarvan uitgegaan kan worden, moge het duidelijk zijn dat bij een verantwoord, maar ook niet meer dan dat, niveau dient te worden aangesloten. Het is uiteraard wel mogelijk een compenserende voorziening te verstrekken die duurder is dan de goedkoopst compenserende voorziening, mits de aanvrager bereid is het prijsverschil uit eigen middelen te betalen. Het begrip goedkoopst compenserend geeft het college mogelijkheden tot sturen binnen het beleid.

Ad c.

Het probleem van het individu dient op grond van de wet te worden gecompenseerd. Dat individuele probleem staat dan ook centraal bij de beoordeling van de aanvraag voor een voorziening op grond van de wet.

Artikel 1.2 lid 2

Ad a.

De voorwaarden of verplichtingen gesteld in deze verordening vallen hier ook onder.

Ad b.

Algemeen gebruikelijke voorzieningen zijn voorzieningen waarover een met de aanvrager vergelijkbare persoon, ook los van de beperking, zou kunnen beschikken. Deze voorzieningen hoeven niet te worden verstrekt. Dit beginsel wordt al tientallen jaren gehanteerd in de sociale wetgeving (AAW/WAO, voormalige Wet-Rea, Wvg) en heeft tot een omvangrijke jurisprudentie geleid, die is vastgelegd in de definitie van dit begrip, zoals die is opgenomen in artikel 1.1, lid 1 onder t. van deze verordening. Wat in een concreet geval algemeen gebruikelijk is, hangt dus in beginsel af van de aard van de gevraagde voorziening. Daarnaast speelt de -financiële- situatie van de aanvrager een rol, bezien in relatie tot de maatschappelijke normen op het moment van de aanvraag. Met name die financiële situatie van de aanvrager kan leiden tot een uitzondering op het beginsel dat geen algemeen gebruikelijke voorzieningen worden verstrekt. Uit de bovengenoemde jurisprudentie blijkt immers dat een dergelijke uitzondering zich voordoet als het inkomen van de aanvrager – mede ten gevolge van aantoonbare kosten ten gevolge van zijn beperking, onder het in diens situatie geldende bijstandsniveau dreigt te geraken. Een andere uitzondering is het ten gevolge van een plotseling optredende handicap moeten vervangen van zaken die nog niet zijn afgeschreven; dat zou zonder die handicap immers ook niet gebeuren.

In de voorziening kan tenslotte ook een algemeen gebruikelijke component zijn opgenomen, zodat rekening kan worden gehouden met een besparingsbedrag, zoals opgenomen in artikel 1.1, lid 1 onder w. Hierbij valt te denken aan een fiets in speciale uitvoering, waarbij de normale fiets de algemeen gebruikelijke component is. Dit artikellid regelt dat de algemeen gebruikelijke component van de voorziening niet voor vergoeding in aanmerking komt. In dit verband wordt ook wel gesproken over de meerkosten van de voorziening.

Ad c.

In de wet is, in tegenstelling tot de situatie bij de Wet voorzieningen gehandicapten, geen specifieke bepaling opgenomen waaruit blijkt dat de compensatieplicht zich beperkt tot in de gemeente woonachtige personen, hoewel artikel 11 van de wet spreekt over ingezetenen. Dit artikel moet opgenomen worden om te voorkomen dat er aanvragen binnenkomen bij gemeenten waar de aanvrager niet woonachtig is.

Ad d.

Vervallen per 1 januari 2010

Ad e.

Het uitrustingsniveau voor sociale woningbouw is vastgesteld in het Bouwbesluit 2003. Het gaat daarbij om minimumeisen. Woonvoorzieningen die op dat uitrustingsniveau worden verstrekt, zijn in beginsel van voldoende kwaliteit; duurdere of andere voorzieningen hoeven niet te worden verstrekt. Een duidelijke begrenzing derhalve. Garages bijvoorbeeld vallen daarom niet onder dit niveau. Alleen in die gevallen dat bijvoorbeeld vanuit welstandstoezicht hogere eisen worden gesteld, kan het college hierop een uitzondering maken. Over de hiermee gepaard gaande kosten moeten in een concrete situatie afspraken gemaakt worden. Ook bij hulp bij het huishouden speelt deze bepaling een rol. Indien bijvoorbeeld aanzienlijk meer hulp wordt gevraagd vanwege het feit dat men in een grotere of meer luxe woning woont, tenzij deze woning en/of de extra voorzieningen noodzakelijk zijn op grond van de beperking, geeft deze bepaling een duidelijke grens aan.

Ad f.

In sommige gevallen gebruiken mensen al jaren voorzieningen (bijv. een particuliere hulp in het huishouden) en vragen zij na het optreden van een beperking voorzieningen aan, die in hun situatie kunnen leiden tot de conclusie dat het optreden van beperkingen geen meerkosten met zich meebrengt. Daarvoor is deze onder f. genoemde bepaling bedoeld.

Ad g.

Voor de beantwoording van de vraag wat moet worden verstaan onder redelijkerwijs te vergen medewerking kan het college aansluiting vinden bij het Protocol gebruikelijke zorg. Mantelzorg is geen redelijkerwijs te vergen medewerking.

Ad h. en i.

Onder h. wordt bedoeld op de situatie dat de aanvrager een voorziening aanvraagt nadat deze reeds door de aanvrager gerealiseerd of aangekocht is. Omdat het college dan geen mogelijkheden meer heeft de voorziening volgens het vastgestelde beleid te verstrekken, noch anderszins invloed heeft op de te verstrekken voorziening, kan in deze situatie de voorziening worden geweigerd. Bijvoorbeeld nadat het college een beslissing over de aanvraag voor een woningaanpassing heeft genomen mag een aanvang worden gemaakt met de werkzaamheden. Pas op dat moment heeft het college alle op de aanvraag betrekking hebbende gegevens beoordeeld en op grond hiervan een besluit genomen over de te treffen voorziening.

Door deze regeling wordt voorkomen dat een voorziening waar vroegtijdig mee is begonnen uiteindelijk niet overeenstemt met hetgeen het college als goedkoopst compenserende voorziening beschouwt. Het college kan dan ook factoren mee laten wegen die buiten de woonruimte van de aanvrager gelegen zijn, zoals een beschikbare aangepaste of goedkoop aan te passen woning elders, of een losse woonunit, waardoor een woningaanpassing wellicht niet noodzakelijk is.

Pas nadat het college een positieve beschikking voor een verhuiskostenvergoeding heeft gegeven, komt een aanvrager hiervoor in aanmerking. Pas nadat advies is verkregen en de gemeente een afweging heeft gemaakt welke oplossing het meest compenserend is kan de aanvrager tot verhuizen overgaan. Met deze voorwaarde wordt tevens voorkomen dat de gemeente achteraf, nadat de aanvrager reeds is verhuisd, met een claim voor een verhuiskostenvergoeding geconfronteerd wordt. In bepaalde gevallen kan het echter nodig zijn dat de aanvrager snel moet beslissen omdat de woning anders aan een andere woningzoekende wordt toegewezen. In deze of andere urgente gevallen is het verkrijgen van toestemming van het college ook voldoende. Maar in alle gevallen dient de aanvrager voorafgaand aan de verhuizing schriftelijk toestemming van de gemeente te hebben verkregen. Het hoeft hier uiteraard niet te gaan om de feitelijke verhuizing, maar om een situatie waarin men bepaalde onomkeerbare stappen heeft gezet die in de regel voorafgaan aan een verhuizing, zoals het sluiten van een koop- huur- of erfpachtovereenkomst inzake de te betrekken woning.

Onder i. wordt in dit artikel aangegeven dat de aanvraag geweigerd kan worden als het gaat om een vergoeding of verstrekking die reeds eerder heeft plaatsgehad, terwijl het de aanvrager verwijtbaar is dat het middel verloren is gegaan, bijvoorbeeld door roekeloosheid of verwijtbare onachtzaamheid,

dus niet indien de aanvrager geen schuld treft. Indien een ander aansprakelijk is voor het verloren gaan, dient bekeken te worden of het mogelijk is deze derde door de aanvrager hiervoor aansprakelijk te doen stellen om zodoende de kosten te kunnen verhalen. Indien in een woning een verstelbare keuken of een andere dure voorziening is aangebracht heeft dit gevolgen voor de te verzekeren waarde van de opstal. Dit risico dient in de opstalverzekering gedekt te worden. Indien bijvoorbeeld bij brand blijkt dat de woning onvoldoende verzekerd is, dan kan op dat moment geen beroep op deze verordening worden gedaan.

Ad j.

Deze afwijzingsgrond is afkomstig uit de verordening voorzieningen gehandicapten. Een uit de wet voortvloeiende verbintenis is bijvoorbeeld de verbintenis uit onrechtmatige daad (artikel 6:162 van het Burgerlijk Wetboek).

Ad k.

Indien er geen duidelijkheid bestaat over de wijze van financiering van het niet door de voorziening gedekte deel van de kosten staat het niet vast dat de voorziening daadwerkelijk getroffen kan worden. Het mag duidelijk zijn dat er in dat geval geen voorziening wordt verleend.

Hoofdstuk 2. Vorm van de te verstrekken individuele voorzieningen

Artikel 2.1 lid 1 + 2

De in artikel 6 van de wet genoemde verplichting om bij een aanspraak op een individuele voorziening de keuze te bieden tussen een persoonsgebonden budget en een naturaverstrekking, is niet absoluut. Er kunnen overwegende bezwaren bestaan om niet over te gaan tot verstrekking van een persoonsgebonden budget. Het college stelt regels om af te wegen in welke gevallen er sprake is van bezwaren van overwegende aard, die reden zijn om geen persoonsgebonden budget te verstrekken.

Artikel 2.2

Het doel van deze bepaling is het vastleggen van de rechten en plichten van het college en de aanvrager. Deze bepaling ziet op de situatie waarin het college een derde inschakelt voor verstrekking van naturavoorzieningen en deze derde eigenaar blijft van de te verstrekken voorziening of wanneer het college een derde inschakelt voor het verlenen van zorg.

Als een voorziening in eigendom wordt verstrekt is uiteraard geen dergelijke overeenkomst nodig.

Artikel 2.3

Om te waarborgen dat de verstrekte financiële tegemoetkoming wordt besteed aan een noodzakelijke voorziening, en niet aan zaken die los staan van de doelen die met de wet worden beoogd, kunnen bij beschikking voorwaarden worden verbonden aan de verstrekking van een tegemoetkoming op grond van de wet. Deze bepaling, die moet worden gezien in relatie tot de bepalingen uit hoofdstuk 7 van deze verordening, biedt daartoe de mogelijkheid.

Artikel 2.4

Het persoonsgebonden budget dient gezien te worden als een manier waarop een toegekende voorziening wordt verstrekt.

De onder lid 1, onder a., van dit artikel genoemde bepaling spreekt dan ook voor zich en sluit aan op de bepalingen in artikel 6 en 6a van de wet. Hierin is vastgelegd dat alleen bij toekenning van individuele voorzieningen in beginsel de keuze voor een toereikend en (met een naturavoorziening) vergelijkbaar persoonsgebonden budget moet worden geboden. Algemene voorzieningen vallen niet onder deze eis.

Onder b. is bepaald dat de hoogte van het persoonsgebonden budget is gekoppeld aan de tegenwaarde van de te verstrekken goedkoopst compenserende voorziening. Er moet immers een referentiebedrag

zijn, waarop het persoonsgebonden budget kan worden gebaseerd. “Goedkoopst compenserend” is een objectief vaststelbaar referentiepunt. Uitzondering op laatstgenoemde regel is het persoonsgebonden budget voor de vergoeding van een arbeidsverhouding als bedoeld artikel 5 lid 1 van de Wet op de loonbelasting 1964, zoals dat per 1 januari 2010 wordt opgenomen in de wet. Deze vergoeding kan immers naar zijn aard niet worden gerelateerd aan de kosten van een naturavoorziening. Voorts kan een aanvullend bedrag worden vastgesteld voor de instandhoudingskosten van de voorziening en/of administratieve ondersteuning door bijv. de Sociale Verzekeringsbank. Voor de diverse soorten voorzieningen zal de omvang van het te verstrekken bedrag worden ingevuld in het Besluit nadere regels.

Lid 1, onder c. bepaalt dat het college de omvang van een persoonsgebonden budget bepaalt. Het zal immers gaan om een veelheid van verschillende persoonsgebonden budgetten voor verschillende voorzieningen. Daarbij zullen, ter bevordering van de rechtsgelijkheid, eenduidige richtlijnen noodzakelijk zijn. Invulling van deze richtlijnen vindt plaats in het Besluit nadere regels en de onderliggende beleidsregels.

Verder is onder d. bepaald dat er, om misverstanden zoveel mogelijk te voorkomen, een overeenkomst wordt getekend omtrent de voorwaarden waaronder het persoonsgebonden budget wordt verstrekt.

Lid 2 bepaalt dat in elk geval de belangrijkste aspecten van het persoonsgebonden budget in de toekenningsbeschikking worden vastgelegd. Het gaat om de omvang ervan (de hoogte van het budget), maar het kan ook gaan om de periode waarover het wordt toegekend. Het spreekt voor zich dat dergelijke beschikkingen uiterst zorgvuldig worden geformuleerd.

In lid 3 is neergelegd de algemene eis dat er een programma van eisen wordt vastgesteld, waarin wordt aangegeven aan welke eisen de met het persoonsgebonden budget te verwerven voorziening moet voldoen. Het programma van eisen is dus een belangrijk document; als niet aan het programma van eisen wordt voldaan kan dat gevolgen hebben voor de afrekening van het toegekende budget.

Lid 4 regelt tenslotte de feitelijke betaling van het persoonsgebonden budget. Over de wijze waarop de betaling plaatsvindt kunnen door het college nadere regels worden gesteld. Gedacht kan worden aan betaling in termijnen, bijvoorbeeld bij hulp bij het huishouden of in situaties waarin er twijfels zijn over het budgetbeheer. Zo kunnen financiële risico's voor de gemeente worden beperkt en worden aanvragers minder snel geconfronteerd met hoge terugvorderingbedragen.

De gemeente is zelf verantwoordelijk voor de rechtmatige en doelmatige besteding van gelden op grond van de wet en heeft ook zelf de bevoegdheid om vast te stellen in hoeverre er wordt gecontroleerd of aanvragers hun persoonsgebonden budget besteden conform de toekenningsvoorwaarden. Het is dus aan de raad en het college om te bepalen hoe die controle plaatsvindt en daarbij de afweging te maken tussen volledige controle en steekproefsgewijze controle. In lid 5 en 6 is de steekproefsgewijze controle opgenomen, waarbij een bepaald gedeelte van de toegekende persoonsgebonden budgetten wordt gecontroleerd via het opvragen van gegevens bij de budgethouders. Mocht uit de controle blijken dat er aanleiding is het toegekende persoonsgebonden budget van de budgethouder terug te vorderen, dan dient de in hoofdstuk 7 genoemde procedure te worden gevolgd.

Artikel 2.5

Artikel 15 van de wet biedt de mogelijkheid bij verstrekking van een individuele voorziening (met uitzondering van een financiële tegemoetkoming) of een persoonsgebonden budget een eigen bijdrage te vragen. Artikel 19 van de wet biedt de mogelijkheid de hoogte van financiële tegemoetkomingen af te stemmen op het inkomen van degene aan wie maatschappelijke ondersteuning wordt verleend: het zogeheten eigen aandeel. In dit artikel stelt de raad vast van deze mogelijkheid gebruik te maken, zoals opgedragen in artikel 15 lid 1 van de wet. Bovendien wordt bepaald dat de wijze waarop dit wordt uitgevoerd door het college in het Besluit nadere regels wordt vastgelegd. De raad heeft hierbij ingevolge de Algemene Maatregel van Bestuur de mogelijkheid binnen de grenzen die de Algemene

Maatregel van Bestuur stelt de verschillende bedragen vast te stellen. De diverse bedragen worden in het Besluit nadere regels opgenomen.

Het is de bedoeling van de wetgever geweest dat bij aanvragen door of ten behoeve van personen jonger dan 18 jaar geen eigen bijdragen, maar ook geen eigen aandeel verschuldigd is. Hoewel dit ten aanzien van het eigen aandeel niet als zodanig is geformuleerd, ligt het voor de hand hierin één lijn te trekken.

Hoofdstuk 3. Hulp bij het huishouden

Artikel 3.1

In artikel 4 lid 1 van de wet wordt het college opgedragen om voorzieningen aan te bieden ter ondersteuning van het voeren van een huishouden. In deze verordening wordt dit onderdeel opgesplitst in twee onderdelen. In hoofdstuk 3 van deze verordening gaat het om de voorziening “hulp bij het huishouden”, in hoofdstuk 4 om “woonvoorzieningen”. Bij het interpreteren van het begrip “voeren van een huishouden” is er van uitgegaan dat een persoon pas behoefte kan hebben aan hulp bij het huishouden indien dat huishouden in een voor hem geschikte woning is gesitueerd. Vandaar dat de onder de Wet voorzieningen gehandicapten bestaande woonvoorzieningen onder dit begrip zijn gebracht.

Onder de AWBZ werd gesproken van de functie huishoudelijke verzorging. Om aan te geven dat onder de Wmo sprake is van een eigen begrip wordt in deze verordening het begrip ‘hulp bij het huishouden’ geïntroduceerd.

Hulp bij het huishouden kan in drie vormen als voorziening worden aangeboden. In lid 1, onder a. wordt de algemene voorziening genoemd; een snelle en eenvoudige dienstverleningsoplossing zonder veel administratieve rompslomp voor gemeente en aanvrager. Gedacht moet worden aan vormen van direct beschikbare hulp bij het huishouden vanuit bijvoorbeeld een wijksteunpunt, met name voor eenvoudige werkzaamheden, al dan niet op basis van een kortdurende hulpbehoefte. Het betreft hier een nieuwe activiteit en het is aan een gemeente om te bezien of zij deze vorm van hulp bij het huishouden in hun verstrekkingenpakket wil opnemen. Lid 1 onder a. biedt hiertoe een kapstok. Onder b. wordt de hulp bij het huishouden in natura genoemd. Ook hier gaat het om een vorm van persoonlijke dienstverlening, net als bij de onder a. genoemde vorm. Het verschil zit echter in de toekenningsprocedure, die meer op de persoon is afgestemd, en in de regel meer geschikt zal zijn voor de zwaardere en langduriger behoefte aan hulp.

Onder c. is genoemd het persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden. Met dit PGB moet de aanvrager zelf hulp inhuren.

Lid 2 biedt de mogelijkheid om nadere regels te stellen, zoals de vormen waarin de hulp bij het huishouden in natura kan worden verstrekt, maar ook de voorwaarden die verbonden worden aan het toekennen van een persoonsgebonden budget en de bedragen die in de vorm van een persoonsgebonden budget ten behoeve van hulp bij het huishouden worden verstrekt.

Artikel 3.2

In dit artikel wordt geregeld onder welke basisvoorwaarden men gebruik kan maken van een algemene voorziening voor hulp bij het huishouden, indien deze in de gemeente voorhanden is. In aanmerking komen in eerste instantie personen met een aantoonbare beperking ten gevolge van ziekte of gebrek. Verder komen in aanmerking mantelzorgers in het kader van de zogenaamde ‘respijtzorg’, dat wil zeggen dat de noodzaak aanwezig is om mantelzorgers te ontlasten. Nota bene: het is daarbij niet de bedoeling van de wetgever dat het huishouden van de mantelzorgers wordt overgenomen, maar overname van het huishouden van degene die de mantelzorg ontvangt is wel degelijk mogelijk. Algemeen aangeboden hulp bij het huishouden is in de vorm van een primaat in deze verordening neergelegd. Dat houdt in dat in eerste instantie wordt bezien of deze vorm van hulp bij het huishouden het probleem op compenserende wijze kan oplossen.

Als de in het vorige lid genoemde algemene voorziening onvoldoende compenserend is of niet aanwezig is, komt de individuele voorziening voor hulp bij het huishouden aan de orde. Lid 2 moet dus in samenhang met lid 1 worden gelezen. De individuele voorziening kan bestaan uit een voorziening in natura of uit een persoonsgebonden budget. Het college bepaalt wanneer iemand voor een persoonsgebonden budget in aanmerking kan komen. Deze criteria zijn vastgelegd in het Besluit nadere regels.

Artikel 3.3

Bij het vaststellen van de aanspraak op hulp bij het huishouden wordt allereerst gezien of en in hoeverre eventueel andere personen binnen de leefeenheid zelf de problemen kunnen oplossen. Deze ontwikkeling is al onder de AWBZ-indicatiestelling in gang gezet vanaf het midden van de jaren '90 van de vorige eeuw. Voorzover de ondervonden problemen door middel van dergelijke gebruikelijke zorg kunnen worden opgelost, is er geen aanspraak op hulp bij het huishouden. In het door het college vast te stellen Besluit nadere regels wordt bepaald hoe er rekening wordt gehouden met gebruikelijke zorg bij het vaststellen van een aanspraak op een voorziening voor hulp bij het huishouden.

Uit de jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep blijkt dat een beroep op gebruikelijke zorg hoge eisen stelt aan het onderzoek dat aan een besluit voorafgaat. Indien het verstrekkingenbeleid dit bepaalt zullen bijvoorbeeld de betreffende huisgenoten gehoord moeten worden. Ook de zogenaamde dreigende overbelasting zal nauwkeurig onderzocht dienen te worden, waarbij het oordeel van een adviserend arts vaak niet zal kunnen ontbreken.

Artikel 3.4

Het betreft hier een uitzondering op de hoofdregel dat een voorziening langdurig noodzakelijk dient te zijn. Een voorbeeld van een geval waarin er geen langdurige noodzaak is, is het geval van revalidatie na een ziekenhuisopname.

Artikel 3.5

In de AWBZ werd tot de invoering van de wet geïndiceerd in klassen. Klassen zijn te vergelijken met standaardporties. Elke klasse is gekoppeld aan minimaal en een maximaal aantal uren per week binnen een vaste bandbreedte. Indien men bijvoorbeeld een indicatie heeft voor 1,5 uur hulp, wordt men ingedeeld in klasse 1. Mocht de behoefte aan hulp van de aanvrager enigszins stijgen of dalen binnen de bandbreedte van de toegekende klasse, dan hoeft daarvoor niet opnieuw geïndiceerd en beschikt te worden. Voor de gemeente is dat een administratief voordeel, voor aanvragers ook. Zolang de objectief vastgestelde behoefte echter binnen de bandbreedte blijft, is er sprake van een toereikende voorziening. Aan de thuiszorgaanbieder die de hulp 'in natura' uitvoert in de thuissituatie van de klant, is de (contractuele) opdracht meegegeven om de hulp zo efficiënt mogelijk uit te voeren. De onderkant van de bandbreedte van de toegekende klasse is in principe het referentiepunt. Voor zover hulp bij het huishouden nodig is die klasse 6 overstijgt, is het mogelijk additionele uren aan deze hoogste klasse toe te voegen. Dit is geregeld in lid 2. In het Besluit nadere regels wordt door het college jaarlijks het daarbij passende uurbedrag vastgelegd.

Artikel 3.6

Deze bepaling spreekt voor zich en sluit nauw aan op de keuze voor het werken met klassen, genoemd in artikel 3.5. Jaarlijkse vastlegging houdt verband met prijsindexering, zoals genoemd in artikel 8.3.

Artikel 3.7

Inwoners met een verzamelinkomen hoger dan 150% van de relevante bijstandsnorm kunnen geen aanspraak maken op vanuit de Wmo gefinancierde hulp bij het huishouden, zoals opgenomen in hoofdstuk 3 van deze verordening. De achterliggende gedachte van dit voorstel is dat een persoon met een inkomen boven de voorgestelde inkomensgrens van 150% van het relevant bijstandsniveau, geacht wordt zelfredzaam te zijn in de kosten van hulp bij het huishouden. Het inkomen is op 150% gesteld om rekening te houden met extra uitgaven die mensen met een beperking hebben.

Hoofdstuk 4. Woonvoorzieningen

Artikel 4.1

Lid 1 bepaalt dat de woonvoorziening kan worden verstrekt in vier hoofdvormen:

- Ad a. de algemene woonvoorziening. Hierbij moet worden gedacht aan een mogelijkheid om snel oplossingen voor vaak minder complexe woonproblemen te krijgen. Te denken valt aan klussendiensten, snel beschikbare voorzieningen uit depot en mogelijk andere, nog te ontwikkelen voorzieningen;
- Ad b. - een woonvoorziening in natura. Dergelijke woonvoorzieningen worden niet in de vorm van financiële tegemoetkoming -op individuele basis- verstrekt, bijvoorbeeld de losse tillift of een douchestoel;
- Ad c. het persoonsgebonden budget, bijvoorbeeld een verhuiskostenvergoeding;
- Ad d. de financiële tegemoetkoming voor woningeigenaren die niet zelf huren en soms ook rechtspersoon zijn. Deze financiële tegemoetkoming wordt genoemd in artikel 7 lid 2 en artikel 19 van de wet.

Lid 2 en 3 bepalen dat in eerste instantie zal worden bezien of een probleem bij het normale gebruik van de woning (de zogenaamde “elementaire woonfuncties”) kan worden opgelost met een algemene voorziening. Deze voorziening heeft voorrang bij het zoeken naar een oplossing voor een voor de wet relevant woonprobleem, dus een probleem bij het normale gebruik van de woning, zie de toelichting op het amendement dat leidde tot artikel 4 van de wet (amendement Miltenburg c.s., 30 131, nr. 65). Als een algemene voorziening niet volstaat als oplossing ofwel niet aanwezig is in de gemeente, moet het probleem middels een individuele voorziening worden opgelost; dat kan zijn een woonvoorziening in natura, een persoonsgebonden budget of een financiële tegemoetkoming.

Lid 4 bepaalt dat een woonvoorziening, en dus ook een verhuiskostenvergoeding, volgens de Wvg-jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep, alleen bedoeld is voor situaties waarin de ondervonden problemen in direct oorzakelijk verband staan met bouwkundige of woontechnische aspecten van de te verlaten woning zelf. Omgevingsfactoren als lawaai, stank, onveiligheidsgevoelens, overlast et cetera zijn dus niet van belang. Deze algemene eis uit de Wvg-jurisprudentie is daarom opgenomen in lid 3 van dit artikel

Artikel 4.2

Lid 1 onder a.

Het college kan besluiten om een tegemoetkoming te verstrekken in de verhuis- en inrichtingskosten, indien verhuisd wordt naar een aangepaste of een goedkoper aan te passen woning dan de reeds bewoonde woning. Het college maakt de afweging tussen verstrekking van een tegemoetkoming in de verhuiskosten en een woningaanpassing. Een woonvoorziening, en dus ook een verhuiskostenvergoeding is, volgens de Wvg-jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep, alleen bedoeld voor situaties waarin de ondervonden problemen in direct oorzakelijk verband staan met bouwkundige of woontechnische aspecten van de te verlaten woning zelf. Omgevingsfactoren als lawaai, stank, onveiligheidsgevoelens, overlast et cetera zijn dus niet van belang. Uitgangspunt van het gemeentelijk beleid is ook dat zo goed mogelijk gebruik wordt gemaakt van de voorraad reeds aangepaste woningen in de gemeente.

Ad b en c.

Een bouwkundige of woontechnische woningaanpassing is een aanpassing van de woning zelf, ter compensatie van de problemen die in de woning spelen ten aanzien van de bewoner met een beperking. Onder een woonvoorziening waarbij geen sprake is van een ingreep van bouw- of woontechnische aard zal in de praktijk met name een persoonsgebonden budget voor woningsanering i.v.m. CARA/COPD verstaan worden. Ook kan onder deze categorie worden begrepen hulpmiddelen

voor baden, wassen en douchen welke niet nagelvast aan de woning zijn bevestigd, alsmede mobiele patiëntenliften. Deze laatste twee categorieën roerende woonvoorzieningen kunnen ook in de vorm van een voorziening in natura worden verstrekt, bijvoorbeeld in bruikleen of huur, zodat hergebruik mogelijk is.

Ad d.

Het gaat hier om kosten die regelmatig moeten worden gemaakt en relatief hoog zijn ten aanzien van verstrekte voorzieningen die meestal elektrisch beweegbaar/bedienbaar zijn en waar om die reden slijtage kan optreden waardoor de veiligheid van het gebruik van de voorziening in het geding kan komen. Er wordt hier voornamelijk gedacht aan trapliften, automatische deuropeners en (elektrisch) beweegbare keukens.

Ad e.

In die gevallen waarin de ondersteuningsbehoevende tijdens het aanbrengen van de voorzieningen niet in de woning kan blijven wonen en om deze reden tijdelijk naar een andere woonruimte moet uitwijken, en in die gevallen waarin de ondersteuningsbehoevende tijdens het aanbrengen van de voorzieningen in de nieuwe woning nog in de te verlaten woning moet blijven wonen of tijdelijk naar een andere woonruimte moet uitwijken, kan voor de periode dat hij dubbele woonkosten heeft, een vergoeding in de dubbele woonlasten worden verleend. Tot verlening van een voorziening voor tijdelijke huisvesting kan worden overgegaan in die gevallen dat die huisvesting en de kosten daarvan noodzakelijk zijn. Het moet dan ook redelijkerwijs buiten de mogelijkheden van de ondersteuningsbehoevende liggen om te voorkomen dat er dubbele woonlasten opgebracht moeten worden. Het maximale bedrag per maand is gelijk aan de maximum huurgrens van de Wet op de huurtoeslag.

Zie verder ook het gestelde bij artikel 4.3 lid 6.

Ad f.

Door de eigenaar van de woning een voorziening voor huurderiving te verlenen kan bevorderd worden dat de aangepaste woonruimte beschikbaar blijft voor een ondersteuningsbehoevende. Het normale risico van leegstand blijft voor rekening en risico van de eigenaar. Daarom kan het college geen voorziening voor huurderiving verlenen over de eerste maand van huurderiving. Het maximale bedrag per maand is gelijk aan de maximum huurgrens van de Wet op de huurtoeslag.

Zie verder ook het gestelde bij artikel 4.3 lid 7.

Ad g.

Omdat met de Wet maatschappelijke ondersteuning niet wordt beoogd om het inhoudelijke beleidsterrein ten opzichte van de vervallen Wet voorzieningen gehandicapten te verbreden, noch om dat te versmallen, is de uitruimte als woonvoorziening opgenomen. Een uitruimte is een ruimte die op basis van het vervallen artikel 1, lid 1, onder e. van de Wet voorzieningen gehandicapten kan worden gedefinieerd als een verblijfsruimte, waarin een persoon die tengevolge van een beperking in de vorm van een ernstige gedragsstoornis ernstig ontremd gedrag vertoont, zich kan afzonderen of tot rust kan komen. Een zeer specifieke voorziening derhalve, die alleen op basis van een specifieke noodzaak en op basis van een specifieke beperking kan worden verstrekt. Het zal in de regel gaan om een kleine, veilige en prikkelarme ruimte.

Artikel 4.3

Lid 1.

Indien aangepaste of goedkoper aanpasbare woningen beschikbaar zijn, wordt uit doelmatigheidsoverwegingen de voorkeur gegeven aan verhuizen boven aanpassen van de huidige woning van de ondersteuningsbehoevende. Al onder de Wet voorzieningen gehandicapten gold de regel dat het college een voorziening voor verhuizing en inrichting kan verlenen aan een ondersteuningsbehoevende die naar een geschikte (aangepaste) of een goedkoper dan de huidige woning aan te passen woning verhuist. Dit is het zogenaamde primaat van de verhuizing. In feite gaat

het om een uitwerking van de regel dat in beginsel wordt gekozen voor de goedkoopst compenserende voorziening. De mogelijkheid tot het hanteren van het primaat van de verhuizing is onder de Wet voorzieningen gehandicapten in de jurisprudentie erkend, zij het dat wel enkele duidelijke voorwaarden zijn gesteld. In de eerste plaats moeten de financiële gevolgen van de verhuizing voor de woonlasten binnen aanvaardbare financiële grenzen vallen, een eis die ook onder de wet gesteld kan worden. Bij deze afweging worden de kosten van een voorziening voor verhuizing en inrichting (eventueel vermeerderd met de kosten van dan nog noodzakelijke voorzieningen) afgezet tegen de kosten van aanpassing van de huidige woning. Bij de afwegingen wordt ook rekening gehouden met relevante sociale omstandigheden waarin de ondersteuningsbehoevende zich bevindt. In dit verband valt te denken aan de aanwezigheid van mantelzorg. Verder moet duidelijk zijn dat de oplossing in de vorm van een verhuizing kan worden gerealiseerd binnen een uit het advies blijkende medisch verantwoorde termijn. Dat houdt dus in dat het college zicht moet hebben op de woningvoorraad om een indicatie te kunnen geven van de mogelijkheden om binnen die medisch verantwoorde termijn te kunnen verhuizen naar een geschikte aangepaste of goedkoper aan te passen woning. Ook diverse andere relevante aspecten, nader uit te werken in het Besluit nadere regels, kunnen, afhankelijk van de situatie een rol spelen bij de afweging omtrent het toepassen van het primaat van de verhuizing in een concreet geval.

Lid 4.

Geen woonvoorziening wordt verleend indien de in of aan de woning gebruikte materialen (mede) de oorzaak zijn van de ondervonden beperking, zoals bijvoorbeeld een allergie. Een uitzondering geldt indien er sprake is van niet voorziene, onverwacht optredende meerkosten waarvoor de ondersteuningsbehoevende niet heeft kunnen reserveren, bijvoorbeeld in het geval dat uit een medisch onderzoek blijkt dat de ondersteuningsbehoevende acuut lijdt aan een ziekte of gebrek (bijvoorbeeld CARA/COPD) waardoor hij zijn woning dient te saneren. In dat geval komt enkel de slaapkamer van de ondersteuningsbehoevende voor sanering in aanmerking. Aangezien kinderen in de leeftijd tot 4 jaar een groot gedeelte van de dag (kruipend, op de grond spelend) in de woonkamer doorbrengen, komt in dat geval eveneens de woonkamer voor sanering in aanmerking.

Geen woonvoorziening wordt verleend indien de ondervonden beperking het gevolg is van achterstallig onderhoud of vocht en tocht, veroorzaakt door in de woning gelegen factoren. De eigenaar van een woning (al dan niet in de sociale huursector) dient zijn woning deugdelijk te onderhouden.

Lid 6.

In die gevallen waarin de ondersteuningsbehoevende tijdens het aanbrengen van de voorzieningen niet in de woning kan blijven wonen en om deze reden tijdelijk naar een andere woonruimte moet uitwijken, en in die gevallen waarin de ondersteuningsbehoevende tijdens het aanbrengen van de voorzieningen in de nieuwe woning nog in de te verlaten woning moet blijven wonen of tijdelijk naar een andere woonruimte moet uitwijken, kan voor de periode dat hij dubbele woonkosten heeft, een vergoeding in de dubbele woonlasten worden verleend. Tot verlening van een voorziening voor tijdelijke huisvesting kan worden overgegaan in die gevallen dat die huisvesting en de kosten daarvan noodzakelijk zijn. Het moet dan ook redelijkerwijs buiten de mogelijkheden van de ondersteuningsbehoevende liggen om te voorkomen dat er dubbele woonlasten opgebracht moeten worden. Het maximale bedrag per maand is gelijk aan de maximum huurgrens van de Wet op de huurtoeslag.

Lid 7.

Door de eigenaar van de woning een voorziening voor huurderiving te verlenen kan bevorderd worden dat de aangepaste woonruimte beschikbaar blijft voor een ondersteuningsbehoevende. Het normale risico van leegstand blijft voor rekening en risico van de eigenaar. Daarom kan het college geen

voorziening voor huurderiving verlenen over de eerste maand van huurderiving. Het maximale bedrag per maand is gelijk aan de maximum huurgrens van de Wet op de huurtoeslag.

Lid 8.

De in artikel 4.2 lid 1 onder g. genoemde uitaasruimte was onder de Wvg in de wet genoemd, in de Wmo is niet dat meer het geval. Omdat de Wmo de Wvg opvolgt is het nodig de uitaasruimte elders, namelijk in de verordening te regelen. In dit artikel is geregeld dat de uitaasruimte bedoeld is voor een specifieke groep gehandicapten, met specifieke problemen. Het gaat bij de uitaasruimte, bij wijze van uitzondering, niet om het compenseren van problemen bij het normale gebruik van de woning, maar om het tot rust komen. De uitaasruimte is dus geen zogenaamde snoezelkamer. De uitaaskamer is evenmin bedoeld om overlast voor huisgenoten te beperken.

Artikel 4.4

Onder de Wet voorzieningen gehandicapten konden gemeenten woningaanpassingen duurder dan € 20.420,- onder bepaalde voorwaarden declareren bij het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Onder de Wet maatschappelijke ondersteuning vervalt deze mogelijkheid en wordt een bedrag toegevoegd aan het gemeentelijk Wmo-budget via het objectief verdeelmodel. Door deze wijziging zal een groter gedeelte van de kosten voor rekening van de gemeenten komen. Als het gaat om grote aanpassingen aan huurwoningen die opnieuw kunnen worden verhuurd voor de huisvesting van mensen met beperkingen, kan de investering over een langere periode afgeschreven worden. In gevallen waarin dat niet speelt en in situaties waarin de mogelijkheid in de concrete situaties bestaat, wordt aan gebruik van een dergelijke unit voorrang gegeven middels deze bepaling.

Artikel 4.5

Een voorzieningen wordt alleen verstrekt als het woonruimten betreft die als zelfstandige woonruimte in het kader van de Wet op de huurtoeslag ook als zodanig aangemerkt worden. Een uitzondering zijn aanpassingen aan woonschepen en binnenschepen; deze komen weinig voor en worden apart geregeld in het verstrekkingenbeleid. Verder worden geen woonvoorzieningen verstrekt in (gemeenschappelijke ruimten van) woongebouwen voor ouderen of gehandicapten of voorzieningen die in dergelijke gebouwen, ook in de wooneenheden, bij nieuwbouw of renovatie zonder noemenswaardige meerkosten kunnen worden meegenomen of daar waar deze tot het minimaal te verwachten voorzieningenniveau kunnen worden gerekend. Zie hiertoe ook CRvB 03-06-2009, nr. 07/4237 WVG.

Artikel 4.6

Lid 1.

In tegenstelling tot de Wet voorzieningen gehandicapten wordt in de wet niet expliciet vermeld dat de gemeentelijke compensatieplicht alleen geldt voor de inwoners van de gemeente. Artikel 11 van de wet geeft echter wel een aanwijzing in die richting door vermelding van "ingezetenen", mede gezien het feit dat er met de wet geen inhoudelijke uitbreiding van de werking van de Wet voorzieningen gehandicapten is beoogd.

In eerste instantie geeft de gemeentelijke basisadministratie uitsluitel. Voor bepaalde gezondheidszorginstellingen geldt dat de bewoners een briefadres elders kunnen aanhouden. De gemeente waar de aanvrager van de voorziening daadwerkelijk verblijft heeft de verplichting tot compensatie van beperkingen. In het geval van AWBZ-bewoners heeft deze verplichting geen betrekking op de woonvoorzieningen. Het is noodzakelijk de zinsnede 'of zal hebben' op te nemen voor situaties waarin de aanvrager naar een andere gemeente wil verhuizen en in die gemeente een woning wil laten bouwen of aanpassen voordat deze daadwerkelijk wordt betrokken, zie ook artikel 4.7 onder b.

Lid 2, 3, 4 en 5.

Onder de Wet voorzieningen gehandicapten waren AWBZ-bewoners uitgesloten van het recht op woonvoorzieningen. Een bovenwettelijke uitzondering hierop werd door gemeenten gemaakt voor het zogenaamde bezoekbaar maken van een woonruimte voor bezoek aan de ouders of, in uitzonderlijke gevallen, familieleden, indien de ondersteuningsbehoevende in een AWBZ-instelling binnen of buiten de gemeente verblijft en regelmatig een bepaalde woning binnen de gemeente bezoekt. Deze uitzondering was gebaseerd op de verordening. Omdat met de wet niet wordt beoogd om de omvang van de onder de Wet voorzieningen gehandicapten geregelde zorgplicht in te krimpen of uit te breiden, is de optie van het bezoekbaar maken ook weer in de verordening opgenomen in dit artikel. Verdere verplichtingen dan hier genoemd in de verordening heeft de gemeente derhalve niet. Volgens vaste jurisprudentie van de CRvB kan het college ten aanzien van bezoekbaar maken nooit gedwongen worden meer dan het limitatief opgesomde te verlenen of de hardheidsclausule te gebruiken. De te verlenen woonvoorziening beperkt zich slechts tot het bezoekbaar maken van die woning omdat de ondersteuningsbehoevende daar slechts geringe tijd verblijft. “Bezoekbaar maken” wordt in de verordening daarom gelimiteerd tot het bereikbaar maken van de woonkamer en het toilet, en wordt bovendien, uit doelmatigheidsoverwegingen, in financiële zin gemaximeerd, zie lid 5.

Artikel 4.7

Om in aanmerking te komen voor woonvoorzieningen moet er een duidelijke samenhang zijn tussen de ondervonden woonproblemen en de beperking die men heeft. Aanvragen voor woonvoorzieningen die hun oorzaak vinden in andere factoren dan die beperking, kunnen worden geweigerd op grond van dit artikel.

Ad a.

Onder a. wordt de verhuizing naar een inadequate woning genoemd als weigeringsgrond voor woonvoorzieningen. Niet de ondervonden beperking, maar de verhuizing naar een niet geschikte woning is dan de voornaamste oorzaak van de ondervonden problemen. Deze bepaling heeft voornamelijk betrekking op situaties waarin men gaat verhuizen zonder specifieke reden, maar gewoon omdat men daar zin in heeft. Uitzondering in deze bepaling is de zogeheten “belangrijke reden”. Daarbij moet gedacht worden aan een verhuizing vanwege samenwoning, huwelijk of het aanvaarden van werk elders of in Maastricht, en het redelijkerwijs van de aanvrager niet verwacht kan worden dat hij naar de nieuwe werkkring reist vanuit zijn huidige woning.

Ad b.

Als een persoon met beperkingen verhuist, zal deze, in relatie tot die beperkingen, moeten zoeken naar een zo geschikt mogelijke woning. Het is niet de bedoeling dat men zo maar een ongeschikte woning kiest en vervolgens de rekening voor aanpassingen bij de gemeente indient. Met “verhuizen” wordt hier overigens niet alleen bedoeld op de feitelijke verhuizing, maar ook op alle onomkeerbare handelingen die normaal gesproken voorafgaan aan een verhuizing, zoals het tekenen van een koop-, huur- of erfpachtcontract, waarin wordt bepaald dat het gaat om een situatie waarin men in de betreffende woning “zijn hoofdverblijf heeft of zal hebben”.

Voor de toepassing van deze weigeringsgrond geldt dat ook de gemeente ervoor zal moeten zorgen zicht te hebben op de aangepaste of makkelijk aan te passen woningvoorraad, niet alleen sociale huurwoningen, maar ook in de vrije sector en zonodig het koopwoningenbestand. Daarnaast zal de gemeente haar burgers goed moeten informeren over de gang van zaken bij dit soort verhuizingen. Alleen dan kan worden gemotiveerd dat iemand al dan niet is verhuisd naar de voor zijn situatie meest geschikte woning.

Ad c.

Op basis van het feit dat voorzieningen op grond van de wet in hoofdzaak zijn gericht op het individu, worden in beginsel geen voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten van wooncomplexen verstrekt. Evenals onder de Wet voorzieningen gehandicapten gold, zijn er uitzonderingen gemaakt voor de in de verordening genoemde voorzieningen in gemeenschappelijk ruimten. De opsomming is limitatief, dat wil zeggen dat er niet meer hoeft te worden verstrekt dan er in de verordening is genoemd.

Ad d.

Onder d. wordt met name bedoeld op verhuiskostenvergoedingen; veel verhuizingen zijn als algemeen gebruikelijk te beschouwen, ook los van de beperking die men heeft. Te denken valt aan verhuizingen van het ouderlijk huis naar een zelfstandige woonruimte, verhuizing van senioren naar een kleinere woning, omdat de eengezinswoning te bewerkelijk is geworden en kinderen reeds zelfstandig wonen.

Ad e.

Verhuizingen naar AWBZ- en andere zorginstellingen leiden ertoe dat de aanvrager buiten de doelgroep van de wet valt; deze mensen kunnen immers niet meer zelfstandig participeren en hebben dus geen aanspraak op woonvoorzieningen, ook al omdat ze die onder de Wvg ook al niet hadden. Als er in de te verlaten woning geen problemen bij het normale gebruik van de woning werden ervaren, is de verhuizing naar de nieuwe woning kennelijk de oorzaak van de problemen en is men verhuisd naar een inadequate woning. In dergelijke situaties is er, evenals onder de Wet voorzieningen gehandicapten geen aanspraak op woonvoorzieningen, hetgeen al meermaals door de Centrale Raad van Beroep is bevestigd.

Ad f.

Door deze regeling wordt voorkomen dat een voorziening waar vroegtijdig mee is begonnen uiteindelijk niet overeenstemt met hetgeen het college als goedkoopst compenserende voorziening beschouwt. Het college kan dan ook factoren mee laten wegen die buiten de woonruimte van de aanvrager gelegen zijn, zoals een beschikbare aangepaste of goedkoop aan te passen woning elders, of een losse woonunit, waardoor een woningaanpassing wellicht niet noodzakelijk is.

Ad h.

Onder de Wet voorzieningen gehandicapten konden gemeenten woningaanpassingen duurder dan € 20.420,- onder bepaalde voorwaarden declareren bij het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Onder de Wet maatschappelijke ondersteuning vervalt deze mogelijkheid en zullen de kosten voor rekening van de gemeenten komen. Dit artikel beoogt een plafond in te stellen waarboven woonvoorzieningen niet meer gerealiseerd zullen worden, behoudens de opgenomen uitzonderingsmogelijkheid, teneinde de uitgaven aan dergelijke woonvoorzieningen beheersbaar te kunnen houden.

Ad i.

Deze afwijzingsgrond is afkomstig uit de verordening voorzieningen gehandicapten en is bedoeld voor situaties waarin gebruikte materialen voor problemen zorgen. Het is daarbij zaak onderscheid te maken tussen de constructie, waarbij een bepaald materiaal is toegepast, en de aard van het gebruikte materiaal zelf. Vocht en tocht komen in iedere woning voor. Het wegnemen hiervan valt niet onder de compensatieplicht, zoals genoemd in de wet. Dit houdt niet in dat belemmeringen die voortvloeien uit bijv. CARA niet op grond van deze wet weggenomen kunnen worden. Deze woonvoorzieningen vallen onder artikel 4.3, lid 4. Het opheffen van allergene factoren of andere problemen die hun oorzaak vinden in de aard van de in of aan de woonruimte gebruikte materialen valt niet onder de werking van de verordening.

Ad m.

Inwoners met een verzamelinkomen hoger dan 150% van de relevante bijstandsnorm kunnen geen aanspraak maken op een vanuit de Wmo gefinancierde vervoersvoorziening, zoals opgenomen in hoofdstuk 4 van deze verordening. De achterliggende gedachte van dit voorstel is dat een persoon met een inkomen boven de voorgestelde inkomensgrens van 150% van het relevant bijstandsniveau, geacht wordt zelfredzaam te zijn in de kosten van vervoer in de directe leefomgeving. Het inkomen is op 150% gesteld om rekening te houden met extra uitgaven die mensen met een beperking hebben.

Artikel 4.8

Vervallen per 1 januari 2010. Artikel is opgenomen in artikel 4.3 lid 5.

Artikel 4.9

De termijn van 12 maanden is opgenomen om te voorkomen dat onnodig lang een verplichting tot uitbetaling blijft bestaan. Het college controleert of aan de voorwaarden bij de verlening van de voorziening is voldaan. Het overleggen van een verklaring dient ertoe om te voorkomen dat iedere voorwaarde daadwerkelijk moet worden gecontroleerd. Indien later alsnog zou blijken dat niet aan alle voorwaarden is voldaan kan de verleende voorziening alsnog worden ingetrokken en eventueel worden teruggevorderd.

Artikel 4.10

Met dit artikel wordt kapitaalvernietiging voorkomen. De woningeigenaar is bij verkoop verplicht tot terugbetaling van de aanpassingskosten verminderd met de afschrijving. Daarbij geldt een lineaire afschrijving over een termijn van 10 jaar, zodat het terug te betalen bedrag jaarlijks met 10 procent daalt. De termijn van tien jaar ligt ruim beneden de in de bouwwereld algemeen gebruikelijke afschrijvingstermijn van (afhankelijk van het soort bouwwerk) 12 tot 20 jaar en is derhalve alleszins redelijk te noemen.

Lid 5 geeft de mogelijkheid om aanvullende voorwaarden te stellen aan de woningeigenaar. Hierbij kan gedacht worden de verplichting om de woningaanpassing bij de notaris te laten registreren. Via deze weg zal de notaris de gemeente op de hoogte stellen van een eventuele verkoop, waardoor de gemeente hier geen controlesysteem op hoeft te zetten.

Artikel 4.11

De verlening van een voorziening voor verhuizing en inrichting aan een persoon, die op verzoek van de gemeente, ten behoeve van een ondersteuningsbehoevende de woning ontruimt, vormt een middel om te bereiken dat er een zo groot mogelijke voorraad aangepaste woningen in de gemeente beschikbaar komt. Te denken valt aan de situatie waarin de band tussen de ondersteuningsbehoevende en de woning is verbroken (bijvoorbeeld door overlijden van de ondersteuningsbehoevende): in dit geval kan de achterblijvers – onder aanbieding van een verhuiskostenvergoeding - worden verzocht naar een andere woning te verhuizen.

Het moge duidelijk zijn dat wanneer een woning wordt vrijgemaakt, er twee maal een voorziening voor verhuizing en inrichting kan worden verleend: allereerst aan degene die de woning vrijmaakt en vervolgens aan de ondersteuningsbehoevende die naar de vrijgemaakte woning verhuist. De totaalkosten hiervan zullen een onderdeel uitmaken van de afweging in het kader van het beginsel 'goedkoopst compenserend': de totale kosten van de twee voorzieningen voor verhuizing en inrichting (eventueel vermeerderd met de kosten van dan nog noodzakelijke voorzieningen) worden afgezet tegen de kosten van aanpassing van de huidige woning.

Artikel 4.12

Vervallen per 1 januari 2010. Artikel is opgenomen in artikel 4.3 lid 6.

Artikel 4.13

Vervallen per 1 januari 2010. Artikel is opgenomen in artikel 4.3 lid 7.

Artikel 4.14

De woonwagen wordt voor de toepassing van deze verordening als een woning gezien. De uitgangspunten en de gevallen waarin voorzieningen aan woonwagens kunnen worden aangebracht zijn in principe gelijk aan die bij andere woningen. Gezien de kenmerken van deze woonruimten is het echter nodig enkele nadere voorwaarden te stellen.

Artikel 4.15

Het woonschip wordt voor de toepassing van deze verordening als een woning gezien. De uitgangspunten en de gevallen waarin voorzieningen aan woonschepen kunnen worden aangebracht zijn in principe gelijk aan die bij andere woningen. Gezien de kenmerken van deze woonruimten is het echter nodig enkele nadere voorwaarden te stellen.

Hoofdstuk 5. Het zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel

Artikel 5.1

Dit artikel geeft een overzicht van alle mogelijke vervoersvoorzieningen die op grond van deze verordening verstrekt kunnen worden. Artikel 5.2 bevat bepalingen met betrekking tot de rangorde van de voorzieningen. Aan de volgorde waarin de verschillende soorten voorzieningen in artikel 5.1 worden genoemd kunnen dus geen rechten worden ontleend.

Ad a.

De collectieve vervoersvoorziening is al bekend in de vorm van het collectief vraagafhankelijk vervoer, in Maastricht rijdend onder de naam 'Regiotaxi Wmo', zoals dat zich vanaf 1994 onder de Wet voorzieningen gehandicapten heeft ontwikkeld. Een ondersteuningsbehoevende dient ten minste in staat gesteld te worden om in zijn directe woonomgeving in aanvaardbare mate sociale contacten te onderhouden en deel te nemen aan het leven van alledag. Aan de aanwezigheid van voor de ondersteuningsbehoevende belangrijke bovenregionale contacten komt dan ook op zichzelf geen, dan wel slechts in bijzondere situaties een beslissende betekenis toe. Zie verder onder artikel 5.3 lid 3 en 4.

Naast het collectief vervoer kan ook worden gedacht aan de mogelijkheden voor het opzetten van scootmobielpools, zoals in sommige gemeenten in het land al op basis van de Wet voorzieningen gehandicapten gebeurde in verzorgingstehuizen.

Ad b.

Individuele voorzieningen in natura kunnen bestaan uit een diversiteit van vervoermiddelen, zoals reeds gebruikelijk onder de Wet voorzieningen gehandicapten. In het Besluit nadere regels wordt uitgewerkt onder welke voorwaarden men voor een bepaald soort voorziening in aanmerking komt.

Wanneer een ondersteuningsbehoevende geen gebruik kan maken van (snor-, brom-, of driewiel)fiets en maximaal slechts honderd meter kan lopen, is er sprake van uiterst beperkte mobiliteit. In zo'n geval wordt de ondersteuningsbehoevende geacht in feite voor vrijwel iedere verplaatsing buitenshuis op een, al dan niet gemotoriseerd, vervoermiddel voor de zeer korte afstand (100 tot 500 meter) te zijn aangewezen. De verlening van een scootmobiel kan dan aan de orde zijn.

Indien daartoe aanleiding bestaat kan het college een training voor het gebruik van een scootmobiel of een gesloten buitenwagen verlenen indien hij zonder deze voorziening onvoldoende in staat is aan het verkeer deel te nemen met een op grond van deze verordening verleende scootmobiel of gesloten buitenwagen.

Ad c.

Belangrijkste aanvulling ten opzichte van de Wet voorzieningen gehandicapten is het persoonsgebonden budget. De vaststelling van de hoogte van het persoonsgebonden budget door het college wordt in het Besluit nadere regels uitgewerkt (zie lid 2 van dit artikel).

Artikel 5.2

Door deze formulering is bepaald dat louter de aantoonbare beperkingen van de persoon in relatie tot de beperkingen van de bestaande vervoerssystemen bepalend zijn voor de vraag of, en zo ja in hoeverre de aanvrager in aanmerking komt voor een voorziening terzake.

Algemeen criterium om in aanmerking te kunnen komen voor een vervoermiddel is het ten gevolge van een beperking niet kunnen gebruiken van het openbaar vervoer. Die regel stamt uit de aan de Wet voorzieningen gehandicapten voorafgaande AAW en wordt in de praktijk beoordeeld door te kijken naar de loopafstand van een aanvrager (de bekende 800-metergrens).

Doordat de stads- of streekbus, bijvoorbeeld voor iemand met een functionele beperking niet toegankelijk is, heeft men recht op een vervoersvoorziening. Psychische problemen (men durft niet in een drukke bus, men is bang voor de trein) zijn daardoor in principe geen indicatie voor een vervoersvoorziening. Hier moet een compenserende voorziening getroffen worden. Deze kan wellicht beter gevonden worden buiten de wet, door middel van een therapie waardoor de blokkade opgeheven kan worden. Is in zo'n situatie de problematiek op te lossen, dan was de problematiek tijdelijk en viel deze derhalve terecht niet onder de wet, bij gebrek aan een langdurige noodzaak. Anders wordt het als blijkt dat het probleem niet therapeutisch opgelost kan worden. Dan is wel een langdurige noodzaak aanwezig en zou wel een vervoersvoorziening verstrekt kunnen worden.

Het artikel geeft verder het primaat van de algemene voorzieningen aan boven de individuele verstrekkingen. Men kan voor individuele verstrekkingen in aanmerking komen indien men door de aard van de beperking geen gebruik kan maken van een collectieve vervoersvoorziening of indien er geen algemene voorziening aanwezig is.

Individuele voorzieningen kunnen echter ook in aanvulling op het gebruik van een collectief systeem verstrekt worden. Dit is het geval wanneer het collectief systeem de vervoersbehoefte van de aanvrager die een aanspraak heeft niet volledig dekt. Dit is volgens de jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep onder de Wet voorzieningen gehandicapten van bijzonder belang bij mensen die slechts zeer beperkt mobiel zijn (mensen met een loopafstand van maximaal circa 100 meter). Alleen collectief vervoer is voor deze categorie mensen geen compenserende voorziening.

Artikel 5.3

Lid 1 van dit artikel bepaalt dat bij de verlening van bepaalde vervoersvoorzieningen rekening wordt gehouden met de individuele vervoersbehoefte, met de mate waarin collectief vervoer in die vervoersbehoefte kan voorzien, en met de mate waarin de vervoersbehoeften van echtgenoten samenvallen. Met het laatste wordt beoogd om echtgenoten niet te bevoorrechten ten opzichte van niet-gehuwden.

Wanneer, zoals lid 2 van artikel 5.3 bepaalt, echtgenoten beide gehandicapt zijn en een vervoersvoorziening behoeven, dient, in het geval dat de behoeften van de echtgenoten samenvallen, volstaan te worden met een enkele voorziening. Dit om te voorkomen dat men een vergoeding krijgt die niet in relatie staat tot de vergoeding die anderen ontvangen. Vallen de behoeften niet samen, of slechts ten dele, dan wordt twee maal een vergoeding verstrekt tot (gezamenlijk) maximaal 1,5 maal de enkele voorziening.

Lid 3.

Onder de Wet voorzieningen gehandicapten is de zorgplicht voor vervoer beperkt tot verplaatsingen in het kader van het leven van alledag in de directe woon- of leefomgeving; de wet spreekt nu in artikel 4 lid 1, onder c. over "het zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel". Dit lijkt beperkter te zijn dan de zorgplicht onder de Wet voorzieningen gehandicapten, maar aangezien met de Wet maatschappelijke ondersteuning niet is beoogd de reikwijdte van de Wet voorzieningen gehandicapten te beperken of uit te breiden, is er geen reden om aan te nemen dat alleen de letterlijk lokale verplaatsingen onder de wet zullen vallen. Vandaar dat in dit lid, conform de onder de Wet voorzieningen gehandicapten gevormde jurisprudentie, wordt uitgegaan van de eigen woon- of leefomgeving, met als uitzondering de

bovenregionale zorgplicht, zoals die ook in de Wvg-jurisprudentie is omschreven. Alleen in de bijzondere situatie waarin het afleggen van bepaalde bezoeken buiten de directe woonomgeving, zoals weekendbezoeken aan de ouderlijke woning buiten de gemeente, noodzakelijk is om het ontstaan van een staat van sociaal isolement of vervreemding te voorkomen, is verlening van een bovenregionale vervoersvoorziening aan hen mogelijk. Van de buiten de regio woonachtige persoon die door de ondersteuningsbehoevende wordt bezocht, mag worden gevergd dat hij de ondersteuningsbehoevende ook komt bezoeken in de AWBZ-instelling, of in de woning. Het aandeel van de ondersteuningsbehoevende en het aandeel van degene met wie een essentieel contact wordt onderhouden, kan elk op de helft worden gesteld. Hoewel het artikellid in de praktijk met name zal worden toegepast ten aanzien van bewoners van AWBZ-instellingen, is niet uitgesloten dat het ook zal worden toegepast ten aanzien van een ondersteuningsbehoevende die niet in een AWBZ-instelling verblijft en die geen enkel sociaal contact binnen de gemeente heeft. Ook hier geldt dat van de buiten de regio woonachtige persoon die door de ondersteuningsbehoevende wordt bezocht mag worden gevergd dat hij de ondersteuningsbehoevende komt bezoeken.

Lid 4.

Onder de Wet voorzieningen gehandicapten is de zorgplicht voor vervoer beperkt tot verplaatsingen in het kader van het leven van alledag in de directe woon- of leefomgeving; de wet spreekt nu in artikel 4 lid 1, onder c. over “het zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel”. Dit lijkt beperkter te zijn dan de zorgplicht onder de Wet voorzieningen gehandicapten, maar aangezien met de Wet maatschappelijke ondersteuning niet is beoogd de reikwijdte van de Wet voorzieningen gehandicapten te beperken of uit te breiden, is er geen reden om aan te nemen dat alleen de letterlijk lokale verplaatsingen onder de wet zullen vallen. Vandaar dat in artikel 26, conform de onder de Wet voorzieningen gehandicapten gevormde jurisprudentie, wordt uitgegaan van de eigen woon- of leefomgeving, met als uitzondering de bovenregionale zorgplicht, zoals die ook in de Wvg-jurisprudentie is omschreven.

Sinds maart 2002 houdt de vaste jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep onder de Wet voorzieningen gehandicapten in dat een vervoersvoorziening of een combinatie van voorzieningen de mogelijkheid moet bieden om op jaarbasis minimaal 1.500-2.000 kilometer af te leggen. Deze jurisprudentie wordt hier vastgelegd, aangezien met de wet niet wordt beoogd de werkingssfeer van de Wet voorzieningen gehandicapten uit te breiden.

Hoofdstuk 6. Verplaatsen in en rond de woning

Artikel 6.1

Onder de Wet voorzieningen gehandicapten waren rolstoelen in de wet zelf als aparte categorie voorzieningen opgenomen. In de Wet maatschappelijke ondersteuning is dat niet het geval, maar aangezien met deze wet niet wordt beoogd het beleidsterrein ten opzichte van de voorafgaande Wet voorzieningen gehandicapten te verbreden of te versmallen, wordt de rolstoel gehandhaafd als de enige voorziening waarmee beperkingen bij het verplaatsen in en rond de woning in het kader van de wet gecompenseerd kunnen worden. Een definitie van een rolstoel is niet te geven, daarom dient hier onder het begrip “rolstoel” een rolstoel begrepen te worden zoals iedereen die kent. Deze rolstoel kan zowel handbewogen als elektrisch aangedreven zijn. Een (elektrische)trippelstoel wordt niet als rolstoel beschouwd en wordt niet op grond van de wet verstrekt. De trippelstoel valt onder de krachtens de AWBZ te verstrekken voorzieningen. Een rolstoel kan zowel worden gebruikt als een verplaatsingsmiddel voor binnen als voor buiten. Primair doel van de rolstoel is het zittend verplaatsen, omdat lopend verplaatsen, ook met op grond van andere regelingen te verstrekken voorzieningen als looprekken, rollators, wandelstokken en krukken niet of onvoldoende mogelijk is. Kosten van onderhoud en reparatie van de rolstoel vallen eveneens onder de wet.

Voorzieningen die geen verband houden met het genoemde primaire verstrekingsdoel, het verplaatsen, omdat ze nodig zijn in verband met therapeutische doeleinden, worden niet op grond van de wet verstrekt. Hierbij valt te denken aan aanpassingen voor het gebruik van zuurstofapparatuur en andere aanpassingen. Bij accessoires gaat het uiteraard alleen om medisch noodzakelijke en niet-

algemeen gebruikelijke zaken. Een voorbeeld hiervan is een anti-dekubitus kussen. Vaak zullen aanpassingen tegelijkertijd met de verlening van de rolstoel worden gerealiseerd. Het kan echter ook voorkomen dat de aanpassingen aan rolstoelen afzonderlijk van de rolstoel worden aangevraagd en verleend.

Indien daartoe aanleiding bestaat kan het college een training voor het gebruik van een elektrische rolstoel verlenen. In alle gevallen geldt als voorwaarde dat de elektrische rolstoel moet zijn toegekend op basis van deze verordening

De sportrolstoel valt in het kader van deze verordening onder het begrip rolstoel. Onder de Wet voorzieningen gehandicapten was de sportrolstoel, meestal verstrekt in de vorm van een forfaitaire financiële tegemoetkoming, een bovenwettelijke voorziening die alleen op basis van de verordening werd verstrekt.

Bij artikel 6.1 is tevens gekozen voor de mogelijkheden een rolstoel in de vorm van een algemene voorziening te verstrekken als het gaat om een rolstoel voor incidenteel gebruik. Deze rolstoelen voor incidenteel gebruik hoefden onder de Wet voorzieningen gehandicapten formeel niet te worden verstrekt, hoewel dat in de praktijk wel regelmatig gebeurde.

Deze optie geeft een regeling waarbij wel incidenteel noodzakelijke rolstoelen worden verstrekt, maar dan via een algemene rolstoelvoorziening. Dit is geregeld onder a. Het betreft dan situaties waarbij soms een rolstoel nodig is, terwijl het dagelijks verplaatsen in en om de woning zonder rolstoel plaatsvindt. Het recht op een dergelijke rolstoel kan in die situaties ingevuld worden via een rolstoelpool waarop de betrokkene een beroep op kan doen. Hierdoor wordt voorkomen dat een groot aantal rolstoelen weinig frequent wordt gebruikt. De rolstoelen uit de rolstoelpool worden daarentegen wel frequent gebruikt. Uiteraard moet het daadwerkelijk mogelijk zijn een rolstoel uit de pool te lenen. De pool moet dan ook voldoende geschikte rolstoelen op voorraad hebben. Onder b. en c. betreft het de individuele rolstoel voor dagelijks zittend gebruik, terwijl onder d. de sportrolstoel wordt genoemd.

Artikel 6.2

In dit artikel is geregeld dat een aanvrager voor een rolstoel uit een rolstoelpool in aanmerking kan komen als het gaat om incidenteel gebruik van de rolstoel, terwijl een rolstoel in natura of in de vorm van een persoonsgebonden budget verstrekt zal worden als de rolstoel voor het dagelijks zittend verplaatsen in en om de woning langdurig medisch noodzakelijk is. Geen rolstoel wordt verstrekt als hulpmiddelen als krukken, een rollator, of andere hulpmiddelen een voldoende oplossing bieden voor het verplaatsingsprobleem. Wel kan, als dit noodzakelijk is, een rolstoel verstrekt worden in aanvulling op dergelijke voorzieningen, mits het gebruik dagelijks noodzakelijk is. De nadere verstrekingscriteria worden vastgelegd in de Besluit nadere regels.

Indien de rolstoel niet noodzakelijk is voor incidenteel gebruik, maar voor dagelijks zittend verplaatsen in en om de woning kan de rolstoel verstrekt worden als voorziening in natura of als persoonsgebonden budget. Een rolstoel uit de rolstoelpool is dan immers geen compenserende voorziening.

Een sportrolstoel, in principe altijd te verstrekken als een persoonsgebonden budget, zal verstrekt worden als zonder de sportrolstoel sportbeoefening niet mogelijk is of zal zijn. Daarbij dient onder het begrip sportrolstoel uitsluitend een sportrolstoel verstaan te worden. Andere sportvoorzieningen worden niet verstrekt, evenmin als hulpmiddelen aan een sportrolstoel zoals een handbike, die alleen voor sportbeoefening, en niet voor het lokaal verplaatsen nodig is.

Artikel 6.3

Recht op een op grond van de AWBZ verstrekte rolstoel aan AWBZ-bewoners bestaat alleen indien de AWBZ-bewoner zowel de AWBZ-functie “verblijf”, als de functie “behandeling” geniet in één en dezelfde erkende AWBZ-instelling. Als een AWBZ-bewoner niet aan deze voorwaarde voldoet, is er

ook geen recht op een AWBZ-rolstoel, en zal er door de gemeente een rolstoel moeten worden verstrekt op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning.

Onduidelijkheid kan ontstaan, wanneer een instelling met alleen erkenning voor de AWBZ-functie “verblijf” (bijvoorbeeld een verzorgingshuis) de AWBZ-functie “behandeling” als het ware inkoop bij een voor die functie wél erkende instelling. Het “verzorgingshuis met verpleegafdeling” is een veelvoorkomende situatie, waarin in de instelling wél beide AWBZ-functies kunnen worden “genoten”, maar de instelling zelf geen erkenning heeft voor beide AWBZ-functies, maar alleen voor de functie “verblijf”. Het gevolg is dat er geen recht op een AWBZ-rolstoel bestaat in een dergelijke situatie, juist omdat beide functies op die verpleegafdeling niet door één en dezelfde erkende AWBZ-instelling worden verzorgd, maar door twee verschillende AWBZ-instellingen, waarbij de ene instelling gebruik maakt van de erkenning van de andere instelling.

Hoofdstuk 7. Het verkrijgen van voorzieningen en het motiveren van besluiten

De aanvraagprocedure wordt in de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geregeld, met name in hoofdstuk 3, Algemene bepalingen over besluiten, en hoofdstuk 4, Bijzondere bepalingen over besluiten. Al hetgeen in de Awb is geregeld, hoeft niet meer in de verordening te worden geregeld. Vandaar dat het procedurele deel van de verordening zeer beperkt kan blijven.

Artikel 7.1

In artikel 4:1 van de Awb is bepaald dat een aanvraag tot het geven van een beschikking schriftelijk wordt ingediend, tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald. Dat betekent dat er altijd een eerste handeling van de kant van de aanvrager noodzakelijk is: er moet eerst een aanvraag worden ingediend. Een persoon uit de doelgroep van deze wet kan dus niet verwachten dat vanuit de gemeente op eigen initiatief iets in zijn of haar richting wordt ondernomen. In dit artikel is bepaald dat de aanvraag plaats dient te vinden op een daartoe beschikbaar gesteld aanvraagformulier. De aanvraag in het kader van de wet die niet op het beschikbaar gestelde aanvraagformulier is ingediend, kan echter niet zonder meer buiten behandeling worden gelaten. De Algemene wet bestuursrecht bepaalt immers dat de aanvraag in ieder geval naam en adres van de aanvrager en een aanduiding van de beschikking die gevraagd wordt, dient te bevatten en verder ondertekend moet zijn. Jurisprudentie leert dat een ondertekend formulier, dat overigens niet is ingevuld, geaccepteerd dient te worden als de overige benodigde bescheiden daarbij zijn gevoegd. Het ligt voor de hand in een dergelijke situatie te verzoeken om aanvulling van de gegevens. Als de gemeente daar de mogelijkheid toe kent kan een aanvraag ook elektronisch worden ingediend.

Over het algemeen zal een aanvraag ingediend worden bij de gemeente waar de aanvrager zijn hoofdverblijf heeft. Een uitzondering hierop is geregeld in artikel 19. Voor groepen personen die geen vaste woonplaats hebben (zoals schippers van binnenvaartschepen en kermisexploitanten) geldt dat zij hun aanvraag indienen bij de gemeente waar zij staan ingeschreven of een briefadres hebben.

Artikel 7.2

Op basis van het amendement-Mosterd c.s. (kamerstuk nr. 30 131-54) is in artikel 5, lid 2, onder a. van de wet opgenomen dat de gemeenteraad bij verordening regels moet vaststellen omtrent de wijze waarop de toegang tot individuele voorzieningen in samenhang met voorzieningen op het gebied van wonen en zorg als bedoeld in de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten is geregeld. Gezien de toelichting op dit amendement, waarbij is vermeld dat lid 2, onder a. ertoe strekt dat “de gemeente bepaalt hoe achter één loket de samenhang van toegang tot voorzieningen krachtens deze wet met toegang tot zorgvoorzieningen krachtens de AWBZ of toegang tot voorzieningen op het gebied van wonen is geregeld”, wordt bedoeld op de zogenaamde één-loketgedachte. Wetsbepaling en toelichting lopen echter enigszins uit elkaar, omdat in de wetsbepaling “voorzieningen op het gebied van wonen en zorg als bedoeld in de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten” gebundeld (als vallend

onder de AWBZ) worden genoemd, terwijl in de toelichting op het amendement waarop de wetsbepaling is gebaseerd onderscheid wordt gemaakt tussen toegang tot zorgvoorzieningen krachtens de AWBZ en toegang tot voorzieningen op het gebied van het wonen. Verder wordt er, zoals hierboven al geciteerd, in de toelichting geen onderscheid meer gemaakt tussen raad en college, slechts “de gemeente” wordt genoemd. Praktisch gezien zal de concrete uitvoering van activiteiten in het zorgloket en de werking ervan een typische uitvoeringsactiviteit zijn, dus naar zijn aard vallen onder de verantwoordelijkheid van het college. De door de raad vast te stellen verordening beperkt zich daarom tot het aanwijzen van een loket, waarbij de nadere uitwerking daarvan via het college geregeld moet worden.

Artikel 7.3

Lid 1 onder a. en b. van dit artikel bepaalt dat het college bevoegd is de aanvrager op te roepen in persoon te verschijnen en te ondervragen op een door het college te bepalen plaats en tijdstip en te laten onderzoeken en/of ondervragen door een of meer daartoe aangewezen deskundigen. Dit alles met de beperking dat dit in het belang moet zijn van de aanvraag.

Afdeling 3:3 van de Algemene wet bestuursrecht, geeft in een vijftal artikelen enige algemene bepalingen over (externe) advisering. Artikel 3:5 lid 1 Algemene wet bestuursrecht geeft aan dat in deze afdeling onder adviseur verstaan wordt: een persoon of college, bij of krachtens wettelijk voorschrift belast met het adviseren inzake door een bestuursorgaan te nemen besluiten en niet werkzaam onder verantwoordelijkheid van dat bestuursorgaan.

In tegenstelling tot hetgeen er was bepaald in de Wet voorzieningen gehandicapten is in de wet niet geregeld dat er een adviseur benoemd moet worden. Advies zal in het kader van de uitvoering van de wet echter onontbeerlijk zijn. De gemeente kan één of meer adviseurs aan te wijzen om in het kader van de wet advies uit te brengen. In de verordening wordt enkel opgenomen wie de adviseur is ten aanzien van de Wmo-advisering. Men kan echter meer adviseurs in verschillende, zelfs wisselende situaties hebben, hetgeen een uitputtende vermelding onmogelijk maakt.

Het college neemt in het Besluit nadere regels op in welke gevallen advies wordt gevraagd.

De bepaling in lid 3 spreekt voor zich; het is duidelijk dat gegevens inzake de medische toestand, het inkomen, de woonsituatie en allerlei andere gegevens noodzakelijk kunnen zijn om een aanvraag te kunnen beoordelen. Er is een duidelijke praktische samenhang met lid 1 van dit artikel, inzake het gebruik van een door het college te verstrekken formulier. Door middel van gebruik van een formulier kunnen de procedures inzake de gegevensverstrekking worden gestroomlijnd.

Uiteraard moet er niet meer worden opgevraagd dan noodzakelijk is voor het nemen van een besluit op de aanvraag, zie hieromtrent ook artikel 4:3 Algemene wet bestuursrecht. Weigert de aanvrager echter de voor het nemen van het besluit noodzakelijke gegevens te verstrekken, dan rest het college niets anders dan de aanvraag volgens de procedure van artikel 4:5 Algemene wet bestuursrecht buiten behandeling te laten.

Ten aanzien van het omgaan met de – vaak privacygevoelige – gegevens moet de gemeente rekening houden met de verplichtingen die voortvloeien uit de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp).

Lid 4 geeft aan dat bij de advisering gebruik gemaakt moet worden van de zogenaamde ICF-classificatie van de Wereld Gezondheidsorganisatie. Deze bepaling is in de verordening opgenomen naar aanleiding van de toelichting op amendement 65, waarin staat “Voor de gemeentelijke uitvoeringspraktijk biedt de International Classification of Functions, Disabilities and Impairments (ICF classificatie) een uniform begrippenkader dat als grondslag kan dienen om de behoefte aan voorzieningen in individuele gevallen vast te stellen.”

Mede omdat bij de indicatiestelling van de diverse functies in de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten eveneens van deze classificatie gebruik wordt gemaakt kan het gebruik van de ICF-

classificatie afstemming tussen de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten en deze wet vergemakkelijken.

Lid 5 vertaalt de opdracht van artikel 26 lid 1 van de wet naar de verordening en bepaalt dat de beschikking dient te vermelden op welke wijze de genomen beschikking bijdraagt aan het behouden en bevorderen van de zelfredzaamheid en de normale maatschappelijke participatie van mensen met een beperking of een chronisch psychisch probleem en van mensen met een psychosociaal probleem.

Artikel 7.4

In dit artikel wordt het alleenrecht voor de indicatiestelling verleend aan het Centrum Indicatiestelling Zorg. Door dit alleenrecht in de verordening vast te leggen, voorkomt de gemeenteraad dat een aanbestedingsprocedure moet worden gevolgd voor het verstrekken van de opdracht tot het stellen van indicaties door een extern adviesorgaan.

Uiteraard kunnen zich incidenteel gevallen voordoen dat het CIZ niet de (meest) juiste instantie is om advies te vragen (bijv. bij zeer specifieke bouwkundige adviezen). Ook kan het voorkomen dat het niet gewenst is om een advies bij het CIZ te vragen, bijvoorbeeld indien het college een second-opinion wenst van een andere organisatie. Lid 2 biedt deze mogelijkheid.

Artikel 7.5

In artikel 5, lid 2, onder b. van de wet is vastgelegd dat de raad in de verordening bepaalt op welke wijze de verkrijging van individuele voorzieningen samenhangend afgestemd wordt op de situatie van de aanvrager. Deze bepaling is bedoeld om, naast de toepassing van algemene bestuursrechtelijke zorgvuldigheidseisen, de inhoud van de voorzieningen zelf, vanuit cliëntperspectief, in samenhang te bezien. Evenals het genoemde in de toelichting op artikel 7.2 van deze verordening, gaat het hier naar zijn aard om uitvoeringsbeleid, vandaar de delegatiebepaling.

Artikel 7.6

Het spreekt voor zich dat wijzigingen in de situatie gemeld dienen te worden in al die gevallen dat zij van invloed zijn op de verstrekte of te verstrekken voorzieningen.

Artikel 7.8

Duidelijk is, dat verstrekking van voorzieningen gebonden is aan voorwaarden. Het is in verband met het kenbaarheidvereiste, verwoord in de passage “waarvan redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat deze van invloed zijn op het recht op een voorziening”, van groot belang om de beschikkingsvoorwaarden duidelijk te vermelden in een beschikking. Het is daarom raadzaam om een belanghebbende te wijzen op de voorwaarden die het recht op de voorziening met zich meebrengen. Daarnaast is het belangrijk in de beschikking ook expliciet te wijzen op de verplichting om wijzigingen in de situatie aan het college door te geven. Mocht er sprake zijn van een, om wat voor reden dan ook, ten onrechte toegekende voorziening, dan vergemakkelijkt een duidelijke formulering in de beschikking een eventuele beëindiging of terugvordering van (het recht op) een voorziening, omdat de betrokkene zich dan niet kan beroepen op onbekendheid met de feiten. Intrekking kan met terugwerkende kracht, bijvoorbeeld bij het opzettelijk verstrekken van onjuiste gegevens. Beëindiging van het recht op een voorziening is ook aan de orde bij verhuizing naar een andere gemeente en bij overlijden, en gaat in het algemeen in op het moment van of na de beschikking.

Parallel aan artikel 4:48 lid 1 onder c Awb kan het college, volgens het eerste lid, een op grond van de verordening genomen besluit geheel of gedeeltelijk intrekken indien zodanig onjuiste of onvolledige gegevens zijn verstrekt dat zo de juiste gegevens bekend waren geweest burgemeester en wethouders niet tot toekenning zouden zijn overgegaan.

Tenslotte kan een voorziening worden ingetrokken indien blijkt dat er geen gebruik wordt gemaakt van de voorziening. Dit uit doelmatigheidsoverwegingen teneinde geen kosten te hoeven maken voor

met name die voorzieningen die in bruikleen worden verstrekt en dus maandelijkse huurkosten met zich meebrengen. Vooral scootmobielen blijven regelmatig ongebruikt staan. Dit lid biedt de mogelijkheid om ongebruikte voorzieningen in te trekken. Uiteraard dient voorafgaand aan dit intrekken een gedegen onderzoek te worden doorlopen en dient niet over één nacht ijs te worden gegaan.

Artikel 7.9

De wet bevat geen bepalingen omtrent terugvordering van voorzieningen, wat reden is om deze mogelijkheid op te nemen in de verordening, omdat er anders geen juridische basis is om voorzieningen terug te vorderen. Indien er, naar later blijkt, ten onrechte is uitbetaald of geleverd (voorziening in natura) is, kan het college de voorziening geheel of gedeeltelijk terugvorderen. Het besluit tot herziening van het recht op de voorziening en de daaraan gekoppelde terugvordering biedt echter geen executorial titel, zoals bijvoorbeeld in de Wet werk en bijstand het geval is bij terugvordering. Er is wel sprake van een civielrechtelijke vordering op grond van onverschuldigde betaling waarvoor het Burgerlijk Wetboek, boek 6 artikel 203 e.v. de wettelijke basis biedt. Aan de gerechtelijke procedure zijn kosten verbonden, met name in gevallen waarin de vordering hoger is dan € 5.000,- en dus een procedure met procureurstelling bij de rechtbank noodzakelijk is. Bij lagere bedragen kan een eenvoudige dagvaardingsprocedure bij de kantonrechter gevolgd worden, zonder verplichte procureurstelling.

Het ligt voor de hand dat van de terugvorderingmogelijkheid in ieder geval gebruik wordt gemaakt indien er aan de zijde van de aanvrager sprake is van verwijtbaarheid. Wanneer deze dus bewust verkeerde gegevens heeft verstrekt, bijvoorbeeld over zijn inkomen. Ook kan terugvordering van een voorziening in natura aan de orde zijn wanneer de aanvrager in gebreke blijft zijn eigen bijdrage binnen de gestelde termijn en na aanmaning te voldoen. Het is raadzaam vooraf een inschatting te maken van de kosten en te verwachten baten, gezien de mogelijke kosten van een civielrechtelijke procedure. Daarbij moet niet alleen gekeken worden naar de kosten van inschakeling van een procureur, maar ook naar mogelijke invorderingskosten, zoals de kosten van inschakeling van een deurwaarder.

Wanneer blijkt dat een financiële tegemoetkoming of een persoonsgebonden budget binnen zes maanden na de uitbetaling niet is aangewend voor de bekostiging van de voorziening waarvoor deze is verleend, kan deze betaling ook worden teruggevorderd. Het gaat hierbij om voorzieningen waarbij de uitbetaling van de tegemoetkoming of de vergoeding aan de aanschaf van de voorziening voorafgaat.

Hoofdstuk 8. Slotbepalingen

Artikel 8.1

In dit artikel wordt bepaald dat het college in bijzondere gevallen ten gunste van de aanvrager kan afwijken van de bepalingen van deze verordening, en dus niet van de in de wet zelf genoemde bepalingen. Zonodig wordt hierbij advies ingewonnen. Dit afwijken kan alleen maar ten gunste en nooit ten nadele van de betrokken persoon met beperkingen of de eigenaar van de woonruimte. Bij de woningeigenaar, bijvoorbeeld een corporatie kan gedacht worden aan een situatie waar het van belang is dat een woonruimte ook langer dan zes maanden leeg staat, omdat bijvoorbeeld bekend is dat een persoon met beperkingen voor wie de aangepaste woning uitermate geschikt is, op het punt staat om uit een revalidatiecentrum te worden ontslagen. In die gevallen kan het doelmatiger zijn om een langere periode een tegemoetkoming in de huurderiving te verstrekken. Verder is met nadruk gemeld: in bijzondere gevallen. Het gebruik maken van de hardheidsclausule moet beschouwd worden als een uitzondering en niet als een regel. Het college moet in verband met precedentwerking dan ook duidelijk aangeven waarom in een bepaalde situatie van de verordening wordt afgeweken.

Artikel 8.2

Deze restclausule biedt het college de mogelijkheid in alle niet-voorzien situaties te handelen naar bevind van zaken. Omdat ook deze beslissingen onderworpen zijn aan de voorgeschreven bezwaar- en beroepsprocedures, dient ook in deze gevallen de beslissing gemotiveerd genomen te worden.

Artikel 8.3

Deze bepaling, maakt het mogelijk alle bedragen, genoemd in het op de verordening gebaseerde Besluit nadere regels te indexeren. Indexering voor de meeste van de op deze verordening gebaseerde normbedragen vindt plaats volgens het CBS-prijsindexcijfer voor de gezinsconsumptie. De Algemene Maatregel van Bestuur zoals op 22 mei 2006 naar de Tweede Kamer gezonden bepaalt in artikel 4.5. lid 1 dat ook de bedragen van de eigen bijdragen jaarlijks aan de hand van de prijsindex voor de gezinsconsumptie worden gewijzigd bij ministeriële regeling. Het ligt voor de hand wijzigingen in bedragen in de lokale verordening tegelijkertijd hiermee door te voeren.

Artikel 8.4

Op grond van dit artikel dient het gemeentelijk beleid periodiek geëvalueerd te worden. Dat beleid omvat zowel het algemene beleid, zoals door de gemeenteraad neergelegd in de verordening, als het uitvoeringsbeleid, dat onder de bevoegdheid van het college is neergelegd in het Besluit nadere regels. Indien de evaluatie daartoe aanleiding geeft, bijvoorbeeld omdat het voorzieningenniveau te hoog of te laag blijkt te zijn, dient de evaluatie te leiden tot aanpassing van de verordening of van het Besluit nadere regels.

Gemeente Maastricht

Besluit nadere regels

Individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2011

Gemeente Maastricht

+

Artikelsgewijze toelichting

**CONCEPTVERSIE november 2010
Geldig met ingang van 1 januari 2011
Versie 2.1**

Inleiding

Voor u ligt het Besluit nadere regels individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2011 Gemeente Maastricht (hierna: Besluit). In voorliggend Besluit zijn alle bedragen bij elkaar gebracht, die op basis van de Verordening individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2011 gemeente Maastricht (hierna: Verordening) moeten worden vastgesteld. Daarnaast zijn de artikelen waarvoor de Verordening een delegatiebepaling voor het college bevat, in dit Besluit ingevuld.

Het voordeel van het Besluit is dat bij wijziging van de bedragen (bijvoorbeeld omdat er aan de hand van de prijsindex een bijstelling van bedragen plaatsvindt) of van beleidsregels, niet de Verordening gewijzigd moet worden. Hierdoor wordt voorkomen dat deze wijzigingen in de Raad besproken en opnieuw vastgesteld moeten worden. Bijstelling van het Besluit door het college kan aanzienlijk sneller plaatsvinden.

Versiebeheer

Versie 1.0

Inhoud

HOOFDSTUK 1	ALGEMENE BEPALINGEN.....	6
ARTIKEL 1.1	BEGRIJSBEPALINGEN.....	6
HOOFDSTUK 2	BIJZONDERE REGELS OVER DE TE VERSTREKKEN VOORZIENINGEN	8
ARTIKEL 2.1	VOORZIENING IN NATURA	8
ARTIKEL 2.2	REGELS ROND VERSTREKKING EN VERANTWOORDING	8
ARTIKEL 2.3	REGELS ROND PGB-ALFAHULP EN MACTHIGING/AKTE VAN CESSIE SERVICEORGANISATIE	9
HOOFDSTUK 3	EIGEN BIJDRAGEN, EIGEN AANDEEL, BESPARIINGSBEDRAG EN INKOMENSGRENZEN	10
ARTIKEL 3.1	MAXIMAAL VERSCHULDIGDE EIGEN BIJDRAGEN EN EIGEN AANDEEL BIJ HULP BIJ HET HUISHOUDEN	10
ARTIKEL 3.2	OMVANG VAN EIGEN BIJDRAGEN EN EIGEN AANDEEL BIJ HULP BIJ HET HUISHOUDEN, VERVOERSVOORZIENINGEN, WOONVOORZIENINGEN EN ROLSTOELEN	10
ARTIKEL 3.3	PERSONEN JONGER DAN 18 JAAR.....	11
ARTIKEL 3.4	BESPARIINGSBEDRAG	11
ARTIKEL 3.5	INKOMENSGRENZEN HULP BIJ HET HUISHOUDEN EN VERVOERSVOORZIENINGEN EN OVERGANGSBEPALING.....	12
HOOFDSTUK 4	HULP BIJ HET HUISHOUDEN	13
ARTIKEL 4.1	ACTIVITEITEN BEHORENDE TOT HULP BIJ HET HUISHOUDEN	13
ARTIKEL 4.2	VASTSTELLING PERSOONSgebonden BUDGET HULP BIJ HET HUISHOUDEN	14
ARTIKEL 4.3	STERFHUISCONSTRUCTIE PERSOONSgebonden BUDGETTEN	14
ARTIKEL 4.4	UITBETALING PERSOONSgebonden BUDGET	15
ARTIKEL 4.5	VRIJ BESTEEDBAAR BEDRAG	15
ARTIKEL 4.6	VERANTWOORDING PERSOONSgebonden BUDGET HULP BIJ HET HUISHOUDEN..	15
ARTIKEL 4.7	HOOGTE TARIEF HULP BIJ HET HUISHOUDEN BIJ VASTSTELLING EIGEN BIJDRAGE	15
ARTIKEL 4.8	MAXIMALE LOOPTIJD HULP BIJ HET HUISHOUDEN	15
HOOFDSTUK 5	WOONVOORZIENINGEN.....	16
ARTIKEL 5.1	HOOGTE FINANCIËLE TEGEMOETKOMING OF PERSOONSgebonden BUDGET BIJ WONINGAANPASSINGEN	16
ARTIKEL 5.2	HOOGTE FINANCIËLE TEGEMOETKOMING OF PERSOONSgebonden BUDGET BIJ WOONVOORZIENING IN VERBAND MET LUCHTWEGALLERGIEËN/CARA	17
ARTIKEL 5.3	HOOGTE VERHUIS- EN (HER)INRICHTINGSKOSTEN	17
ARTIKEL 5.4	BEZOEKBAAR MAKEN WONING	17
ARTIKEL 5.5	FINANCIËLE BOVENGRENS BIJ WOONVOORZIENINGEN	17
ARTIKEL 5.6	KOSTEN IN VERBAND MET ONDERHOUD, KEURING EN REPARATIE	18
ARTIKEL 5.7	TERUGBETALING BIJ VERKOOP.....	18
ARTIKEL 5.8	NIET TOEPASSEN PRIMAAT VAN VERHUIZING	18
ARTIKEL 5.9	ALGEMEEN GEBRUIKELIJKE EN VOORZIENBARE WOONVOORZIENINGEN	18
HOOFDSTUK 6	HET ZICH LOKAAL VERPLAATSEN PER VERVOERMIDDEL.....	20
ARTIKEL 6.1	HOOGTE FINANCIËLE TEGEMOETKOMING OF PERSOONSgebonden BUDGET IN DE KOSTEN VAN EEN VERVOERSVOORZIENING	20
ARTIKEL 6.2	FORFAITAIRE VERGOEDING VOOR HET GEBRUIK VAN EEN (EIGEN) AUTO, EEN (ROLSTOEL)TAXI OF EEN BRUIKLEENAUTO	20
ARTIKEL 6.3	AUTOAANPASSINGEN	20
ARTIKEL 6.4	INLEVERPREMIE SCOOTMOBIELLEN BIJ NIET-gebruik	21

HOOFDSTUK 7	VERPLAATSEN IN EN ROND DE WONING	22
ARTIKEL 7.1	ROLSTOELEN	22
ARTIKEL 7.2	SPORTROLSTOELEN	22
HOOFDSTUK 8	ADVISERING EN SAMENHANGENDE AFSTEMMING	23
ARTIKEL 8.1	ADVISERING.....	23
ARTIKEL 8.2	LOKET.....	23
ARTIKEL 8.3	SAMENHANGENDE AFSTEMMING.....	23
HOOFDSTUK 9	SLOTBEPALINGEN	23
ARTIKEL 9.1	CITEERTITEL	23
ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING.....		24

Hoofdstuk 1 Algemene bepalingen

Artikel 1.1 Begripsbepalingen

In dit Besluit wordt verstaan onder:

- a. *verordening*: de Verordening individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2011 gemeente Maastricht, zoals vastgesteld door de gemeenteraad op 14 december 2010;
- b. *wet*: Wet maatschappelijke ondersteuning (Stb. 2006-351);
- c. *besluit*: Besluit nadere regels individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2011 Gemeente Maastricht;
- d. *college*: college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maastricht;
- e. *inkomen*: het inkomen zoals bedoeld in artikel 4.2 Besluit maatschappelijke ondersteuning;
- f. *algemene voorziening*: een voorziening die wordt geleverd op basis van directe beschikbaarheid, een beperkte toegangsbeoordeling en die een snelle, regelarme en compenserende oplossing biedt voor de beperkingen die een persoon ondervindt;
- g. *individuele voorziening*: een voorziening die individueel wordt aangeboden indien een algemene voorziening geen compenserende oplossing biedt;
- h. *voorziening in natura*: een voorziening die in eigendom, in bruikleen, in huur of in de vorm van persoonlijke dienstverlening wordt verstrekt;
- i. *persoonsgebonden budget*: een geldbedrag, zoals bedoeld in artikel 6 en 6 a van de wet, waarmee de ondersteuningsbehoevende een of meer aan hem te verlenen voorzieningen kan verwerven en waarop de in de verordening, het besluit en het Besluit maatschappelijke ondersteuning te stellen regels van toepassing zijn;
- j. *financiële tegemoetkoming*: een tegemoetkoming in de kosten van een voorziening welke kan worden afgestemd op het inkomen van de ondersteuningsbehoevende;
- k. *eigen bijdrage*: een bij de verlening van een voorziening in natura of in de vorm van een persoonsgebonden budget voor rekening van de rechthebbende komende financiële bijdrage, waarop de regels van het Besluit maatschappelijke ondersteuning en het Besluit nadere regels individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2011 Gemeente Maastricht van toepassing zijn;
- l. *eigen aandeel*: een bij de verlening van een financiële tegemoetkoming voor rekening van de rechthebbende komend aandeel in de kosten, waarop de regels van het Besluit maatschappelijke ondersteuning en het Besluit nadere regels individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2011 Gemeente Maastricht van toepassing zijn;
- m. *eigen betaling*: het ten eigen laste van de rechthebbende blijvende deel van de kosten van een voorziening waarvoor een financiële tegemoetkoming wordt verleend;
- n. *forfaitaire vergoeding*: een bijdrage ineens die los van het inkomen en los van de werkelijke kosten van een voorziening wordt verstrekt, al dan niet met inachtneming van een inkomensgrens;
- o. *gemaximeerde vergoeding*: een vergoeding in de kosten van een voorziening die tot een vastgesteld maximum wordt verstrekt, al dan niet met inachtneming van een inkomensgrens;
- p. *meerkosten*: kosten van een mogelijk krachtens de wet te verlenen voorziening, voorzover dit deel van de kosten uitgaat boven voor die persoon als algemeen gebruikelijk te beschouwen kosten van een dergelijke voorziening;
- q. *besparingsbedrag*: een door de aanvrager te betalen bedrag, gelijk aan het bedrag dat ten gevolge van de verstrekking van een voorziening door de aanvrager wordt bespaard omdat deze verstrekte voorziening een algemeen gebruikelijke voorziening geheel of gedeeltelijk vervangt of kan vervangen;
- r. *normbedrag*: een forfaitaire of gemaximeerde vergoeding;
- s. *gehuwden*: gehuwd zijn voor de burgerlijke stand, een geregistreerd partnerschap of samenwonend met een fiscaal partnerschap;
- t. *budgethouder*: een ondersteuningsbehoevende aan wie ingevolge deze verordening een persoonsgebonden budget is toegekend, dan wel diens wettelijke vertegenwoordiger, en die aan het college verantwoording over de besteding van het persoonsgebonden budget verschuldigd is;
- u. *budgetperiode*: periode waarvoor een persoonsgebonden budget wordt verleend;
- v. *collectief systeem van aanvullend al dan niet openbaar vervoer*: Vervoer Op Maat/Regiotaxi Wmo Maastricht.
- w. *norminkomen*: de gebruteerde normen, genoemd in paragraaf 3.2 van de Wet werk en bijstand, omgerekend tot een bedrag per kalenderjaar, waarbij deze normen voor een belanghebbende van 21 jaar of ouder doch jonger dan 65 jaar die een alleenstaande of een alleenstaande ouder is, en die niet in een inrichting verblijft, eerst zijn verhoogd met de toeslag, genoemd in artikel 25 lid 2 WWB, en de normen van een alleenstaande

---

of een alleenstaande ouder, of gehuwde, die in een inrichting verblijft, eerst zijn verhoogd met de bedragen, genoemd in artikel 23 lid 2 WWB. Zie hiertoe bijlage VI bij dit besluit;

- x. *peiljaar*: het tweede kalenderjaar voorafgaande aan het jaar waarin aan een persoon maatschappelijke ondersteuning is verleend;
  - y. *Gemeenschappelijke ruimte*: gedeelte(n) van een woongebouw, niet behorende tot de onderscheiden woningen, bestemd en noodzakelijk om de woning van de aanvrager vanaf de toegang van het woongebouw te bereiken en ruimten die onder het woongebouw vallen waarvan de aanvrager gebruik moet kunnen maken;
  - z. *Serviceorganisatie*: een door de gemeente gecontracteerde organisatie die de ondersteuningsbehoevende ondersteunt bij de uitvoering van de werkgeverstaken, indien deze ondersteuningsbehoevende een overeenkomst sluit of zal sluiten met een persoon die valt onder de werking van de arbeidsverhouding als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 en hij tevens een machtiging/akte van cessie ondertekent.
  - aa. *inkomensgrens*: 1,5 maal het relevante norminkomen. Zie hiertoe bijlage VI bij dit besluit;
- Alle begrippen die in dit Besluit worden gebruikt en welke niet nader worden omschreven, hebben dezelfde betekenis als in de wet, de Verordening of de Algemene wet bestuursrecht.
  - Alle bedragen die in dit Besluit genoemd worden zijn netto bedragen, inclusief Btw, tenzij anders is vermeld.

Hoofdstuk 2 Bijzondere regels over de te verstrekken voorzieningen

Artikel 2.1 Voorziening in natura

De voorziening genoemd in artikel 5.1 lid 1 onder a. van de Verordening, zijnde een collectief systeem van aanvullend al dan niet openbaar vervoer, wordt uitsluitend in natura verstrekt.

Artikel 2.2 Regels rond verstrekking en verantwoording

1. Verstrekking van een toegekende individuele voorziening in de vorm van een persoonsgebonden budget vindt plaats op verzoek van de aanvrager.
2. Bij de verstrekking van een individuele voorziening wordt toepassing gegeven aan de regels ten aanzien van eigen bijdrage, eigen aandeel, besparingsbedrag en inkomensgrenzen zoals bepaald in Hoofdstuk 3 van dit Besluit.
3. Verstrekking in de vorm van een persoonsgebonden budget vindt niet plaats indien:
  - a. op grond van aanwijzingen die tijdens het onderzoek duidelijk zijn geworden, het ernstige vermoeden bestaat dat de aanvrager problemen zal hebben bij het correct inzetten van een persoonsgebonden budget;
  - b. op grond van aanwijzingen die tijdens het onderzoek duidelijk zijn geworden het ernstig vermoeden bestaat dat de aanvrager niet kan voldoen aan lopende financiële verplichtingen;
  - c. op grond van aanwijzingen die tijdens het onderzoek duidelijk zijn geworden het ernstig vermoeden bestaat dat de verstrekking van het persoonsgebonden budget niet bijdraagt aan het leveren van een compenserende voorziening.
4. De verstrekking van een persoonsgebonden budget of een financiële tegemoetkoming voor een individuele voorziening wordt na toekenning op basis van bevoorschotting in één keer uitgekeerd, behoudens het gestelde in artikel 4.4 van dit Besluit ten aanzien van hulp in het huishouden, en behoudens het gestelde in artikel 4.9 van de Verordening ten aanzien van woonvoorzieningen genoemd in artikel 4.2 lid 1 onder b. en g. van de Verordening.
5. De controle van de verantwoording, zoals bepaald in artikel 2.4 lid 5 van de Verordening, vindt steekproefsgewijs plaats, na afloop van de verstrekking dan wel na afloop van het kalenderjaar waarop de toegekende persoonsgebonden budgetten betrekking hebben, waarbij de steekproef minimaal een omvang heeft van 10% van de verstrekte persoonsgebonden budgetten.
6. De verantwoording van het persoonsgebonden budget door de budgethouder aan het college vindt plaats aan de hand van door de budgethouder te overleggen relevante, originele en gedateerde facturen en/of betaalbewijzen en/of een overzicht van de salarisadministratie met bewijsmiddelen.
7. Indien de in lid 6 van dit artikel genoemde bescheiden niet, of niet volledig overlegd kunnen worden, bij gebleken misbruik dan wel aanwending van het persoonsgebonden budget ten behoeve van andere zaken dan waartoe deze is toegekend, kan het college het reeds verstrekte persoonsgebonden budget geheel of ten dele intrekken en terugvorderen.

Artikel 2.3 Regels rond PGB-alfahulp en machtiging/akte van cessie serviceorganisatie

1. Indien de ondersteuningsbehoevende aanspraak wil maken op verstrekking van een persoonsgebonden budget in de vorm van een financiële vergoeding voor een arbeidsverhouding als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964, en deze ondersteuningsbehoevende tevens ondersteuning bij de werkgeverstaken wenst, dient hiertoe door deze ondersteuningsbehoevende een machtiging/akte van cessie te worden ondertekend, waarna het budget door de gemeente wordt overgemaakt aan de door de gemeente gecontracteerde serviceorganisatie.
2. De serviceorganisatie ondersteunt de rechthebbende vervolgens bij het uitvoeren van de werkgeverstaken, waaronder tenminste:
  - a. bemiddeling tussen rechthebbende en alfahulp,
  - b. loondoorbetaling aan alfahulp,
  - c. loonadministratie,
  - d. vervanging bij ziekte en/of vakantie alfahulp,
  - e. loondoorbetaling tijdens ziekte alfahulp,
  - f. aansprakelijkheidsverzekering

Hoofdstuk 3 Eigen bijdragen, eigen aandeel, besparingsbedrag en inkomensgrenzen

Artikel 3.1 Maximaal verschuldigde eigen bijdragen en eigen aandeel bij hulp bij het huishouden

1. Het maximum van de verschuldigde eigen bijdrage en eigen aandeel, zoals bedoeld in artikel 2.5 van de Verordening, die door personen aan wie een voorziening is verleend zoals bedoeld in artikel 3.1 lid 1 van de Verordening, bedraagt:
  - a. voor de ongehuwde persoon jonger dan 65 jaar € 17,60 per vier weken, met dien verstande dat indien zijn inkomen meer bedraagt dan € 22.222,- het bedrag van € 17,60 wordt verhoogd met een dertiende deel van 15% van het verschil tussen zijn inkomen en € 22.222,-;
  - b. Voor de ongehuwde persoon van 65 jaar of ouder € 17,60 per vier weken, met dien verstande dat indien zijn inkomen meer bedraagt dan € 15.256,- het bedrag van € 17,60 wordt verhoogd met een dertiende deel van 15% van het verschil tussen zijn inkomen en € 15.256,-;
  - c. Voor de gehuwde personen indien een van beiden jonger is dan 65 jaar of beiden jonger zijn dan 65 jaar € 25,20 per vier weken, met dien verstande dat indien hun gezamenlijke inkomen meer bedraagt dan € 27.222,- het bedrag van € 25,20 wordt verhoogd met een dertiende deel van 15% van het verschil tussen hun gezamenlijke inkomen en € 27.222,-;
  - d. Voor de gehuwde personen die beiden 65 jaar of ouder zijn € 25,20 per vier weken, met dien verstande dat indien hun gezamenlijke inkomen meer bedraagt dan € 21.058,- het bedrag van € 25,20 wordt verhoogd met een dertiende deel van 15% van het verschil tussen hun gezamenlijke inkomen en € 21.058,-;

Artikel 3.2 Omvang van eigen bijdragen en eigen aandeel bij hulp bij het huishouden, vervoersvoorzieningen, woonvoorzieningen en rolstoelen

1. Bij verstrekking van een voorziening welke genoemd wordt in artikel 3.1 lid 1 van de Verordening, wordt een eigen bijdrage zoals bedoeld in artikel 2.5 van de Verordening, in rekening gebracht ter hoogte van:
  - a. Indien aan de ondersteuningsbehoevende de voorziening 'hulp bij het huishouden' in natura wordt geleverd, geldt het uurtarief dat de zorgaanbieder, die bij de ondersteuningsbehoevende de voorziening 'hulp bij het huishouden' levert, aan het college in rekening brengt, rekening houdend met het bepaalde in artikel 3.1 van dit Besluit. Deze uurtarieven zijn opgenomen in bijlage V van dit Besluit;
  - b. Indien aan de ondersteuningsbehoevende de voorziening 'hulp bij het huishouden' in de vorm van een persoonsgebonden budget wordt verstrekt, enkel in het geval er sprake is van de financiële vergoeding voor de arbeidsverhouding als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 en voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 2.3 lid 1 van het Besluit, geldt een tarief van € 15,07 per uur, rekening houdend met het bepaalde in artikel 3.1 van dit Besluit;
  - c. Indien aan de ondersteuningsbehoevende de voorziening 'hulp bij het huishouden' in de vorm van een persoonsgebonden budget wordt verstrekt dan wordt het toegekende bruto budget als

---

eigen bijdrage in rekening gebracht, rekening houdend met het bepaalde in artikel 3.1 van dit Besluit en behoudens het gestelde in lid 1 sub b. van dit artikel.

2. Bij verstrekking van een voorziening welke genoemd wordt in artikel 4.2 lid 1 en artikel 4.6 van de Verordening, wordt een eigen bijdrage dan wel een eigen aandeel zoals bedoeld in artikel 2.5 van de Verordening en rekening houdende met het bepaalde in artikel 3.1 van dit Besluit, in rekening gebracht ter hoogte van 100% van:
  - a. de kostprijs van de voorziening zoals door het college is voldaan;
  - b. de huurprijs van de voorziening zoals door het college is voldaan;
  - c. de financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget zoals door het college is verstrekt.
3. Bij verstrekking van een voorziening welke genoemd wordt in artikel 5.1 lid 1 onder b. + c van de Verordening, wordt een eigen bijdrage dan wel een eigen aandeel zoals bedoeld in artikel 2.5 van de Verordening en rekening houdende met het bepaalde in artikel 3.1 van dit Besluit, in rekening gebracht ter hoogte van 100% van:
  - a. de kostprijs van de voorziening zoals door het college is voldaan;
  - b. de huurprijs van de voorziening zoals door het college is voldaan;
  - c. de financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget zoals door het college is verstrekt.
4. Bij verstrekking van een voorziening welke genoemd wordt in artikel 6.1 van de Verordening en voor voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten genoemd in artikel 4.7 lid c van de Verordening, wordt geen eigen bijdrage en geen eigen aandeel, zoals bedoeld in artikel 2.5 van de Verordening, in rekening gebracht.
5. Indien de voorziening bestaat uit het verschaffen in eigendom van een roerende zaak dan wel een bouwkundige of woontechnische aanpassing van een woning die in eigendom is van de aanvrager, gedurende maximaal negenendertig perioden van vier weken een eigen bijdrage in rekening kan worden gebracht dan wel bij de vaststelling van de hoogte van de financiële tegemoetkoming gedurende maximaal die periode een met toepassing van de daarvoor geldende regels in artikel 3.1 lid 1 onder a. t/m d. van dit Besluit berekend bedrag in mindering worden gebracht.

Artikel 3.3 Personen jonger dan 18 jaar

Ten aanzien van personen tot 18 jaar aan wie maatschappelijke ondersteuning is verleend, wordt geen eigen bijdrage of eigen aandeel gehanteerd, zoals bedoeld in artikel 2.5 van de Verordening.

Artikel 3.4 Besparingsbedrag

1. Het bedrag dat als besparingsbedrag gevraagd wordt bij verstrekking van een driewiel fiets of een fiets in bijzondere uitvoering bedraagt € 0,-;

-
2. Het bedrag dat als besparingsbedrag gevraagd wordt bij verstrekking van een scootmobiel bedraagt € 0,-;
  3. Het bedrag dat als besparingsbedrag gevraagd wordt bij verstrekking van een driewiel fiets of een fiets in bijzondere uitvoering aan personen van 12 jaar of jonger, bedraagt € 0,-.

Artikel 3.5 Inkomensgrenzen hulp bij het huishouden en vervoersvoorzieningen en overgangsbepaling

1. Indien het inkomen van een ongehuwde persoon of het gezamenlijk inkomen van gehuwde personen meer bedraagt dan anderhalf maal het norminkomen wordt geen hulp bij het huishouden als bedoeld in artikel 3.1 van de Verordening verstrekt;
2. Indien het inkomen van een ongehuwde persoon of het gezamenlijk inkomen van gehuwde personen meer bedraagt dan anderhalf maal het norminkomen wordt geen vervoersvoorziening als bedoeld in artikel 5.1 van de Verordening verstrekt.
3. Ten aanzien van de ondersteuningsbehoevende die op 31 december 2010 in het bezit is van hulp bij het huishouden en/of een uitstaande vervoersvoorziening krachtens de Verordening en bij wie na herindicatie het recht op deze voorziening vervalt op grond van het bepaalde in lid 1 en/of 2 van dit artikel, geldt dat de uitstaande voorziening niet eerder dan 3 maanden na de datum van het besluit tot intrekking wordt ingenomen.

Hoofdstuk 4 Hulp bij het huishouden

Artikel 4.1 Activiteiten behorende tot hulp bij het huishouden

De door het college ter compensatie van beperkingen bij het voeren van een huishouden te verstrekken voorziening, zoals bepaald in artikel 3.1 van de Verordening, kan bestaan uit de volgende activiteiten:

1. Activiteiten aan te bieden wanneer verondersteld wordt dat de cliënt in staat is tot zelfregie over de planning van activiteiten en waaronder de volgende werkzaamheden en taken kunnen vallen:
  - a. huishoudelijke werkzaamheden die samenhangen met beperkingen op het vlak van schoonmaken van woonruimte, slaapruijnte, sanitair, keuken (dagelijks of wekelijks onderhoud);
  - b. verzorgen van textiel (wassen, strijken);
  - c. onderhoud van kleding en schoeisel;
  - d. zorg voor de voeding ((voor)bereiden, serveren, afwassen, opruimen);
  - e. bed opmaken;
  - f. beperkte verzorging van huisdieren.

2. Activiteiten aan te bieden wanneer naast de werkzaamheden welke beschreven worden in lid 1 onder a. t/m f., tevens gerichte hulp bij de organisatie van het huishouden wordt vereist, zoals:
  - a. planning van het voeren van het huishouden (wie doet wat);
  - b. aandacht voor hygiëne in huis;
  - c. advies en hulp bij het kopen van levensmiddelen;
  - d. beheer van de levensmiddelenvoorraad;
  - e. noodzakelijke opvang van thuiswonende kinderen;
  - f. instructie en voorlichting die direct is verbonden met activiteiten op het gebied van het voeren van een huishouding, bijvoorbeeld stimulering bij het deels zelf uitvoeren van activiteiten. Enige begeleiding kan deel uitmaken van deze prestatie, waaronder noodzakelijke advisering aan informele zorgers van de cliënt;
  - g. organisatie van de huishouding in verband met chronische ziekte of beperking;
  - h. specifieke ondersteuning bij een ontregelde huishouding i.v.m. psychische problemen.

Artikel 4.2 Vaststelling persoonsgebonden budget hulp bij het huishouden

1. Het persoonsgebonden budget ten aanzien van hulp in het huishouden, waaronder de arbeidsverhouding als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 wordt vastgesteld in uren en minuten per week, waarbij een bruto uurtarief van € 15,07 geldt.
2. Indien op basis van recente en deugdelijke realisatiecijfers van de gewezen zorgaanbieder de daadwerkelijke functionele behoefte aan hulp bij het huishouden, in uren en minuten per week is komen vast te staan, dan wordt deze omvang bij de toekenning van een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden, waaronder de arbeidsverhouding als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964, gerespecteerd, waarbij een bruto uurtarief van € 15,07 geldt.

Artikel 4.3 Sterfhuiskonstructie persoonsgebonden budgetten

1. Ten aanzien van de ondersteuningsbehoevende die op 31 december 2009 in het bezit is van een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden krachtens de Verordening voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2007 gemeente Maastricht, gelden tot het moment van herindicatie, maar uiterlijk tot 1 januari 2011, de volgende bedragen:

- a. Ten aanzien van hulp bij het huishouden-basis gelden de volgende bruto bedragen per klasse:

Van T/m uren (Bruto) PGB-IIH BASIS per jaar			
klasse 1	0	1,9	€ 783,64
klasse 2	2	3,9	€ 2.350,92
klasse 3	4	6,9	€ 4.310,02
klasse 4	7	9,9	€ 6.660,94
klasse 5	10	12,9	€ 9.011,86
klasse 6	13	15,9	€ 11.362,78

Bij additionele uren die boven klasse 6 worden toegekend, wordt een uurbedrag van € 15,07 gehanteerd.

- b. Ten aanzien van hulp bij het huishouden-plus gelden de volgende bruto bedragen per klasse:

Van t/m uren (Bruto) PGB-IIH PLUS per jaar			
klasse 1	0	1,9	€ 978,64
klasse 2	2	3,9	€ 2.935,92
klasse 3	4	6,9	€ 5.382,52
klasse 4	7	9,9	€ 8.318,44
klasse 5	10	12,9	€ 11.254,36
klasse 6	13	15,9	€ 14.190,28

Bij additionele uren die boven klasse 6 worden toegekend, wordt een uurbedrag van € 18,82 gehanteerd.

2. Ten aanzien van de ondersteuningsbehoevende die op 31 december 2009 in het bezit is van een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden-plus krachtens de Verordening voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2007 gemeente Maastricht en die na herindicatie wordt geïndiceerd voor één of meer activiteiten genoemd in artikel 4.1 lid 2, geldt dat de bedragen genoemd in lid 1 sub b. van toepassing blijven, tot uiterlijk 1 januari 2011.
3. Ten aanzien van de ondersteuningsbehoevende die op 31 december 2009 in het bezit is van een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden krachtens de Verordening voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2007 gemeente Maastricht, geldt vanaf 1 januari 2011 het volgende:
  - a. Ten aanzien van hulp bij het huishouden-basis geldt een bruto uurtarief van € 15,07, waarbij de omvang wordt vastgesteld in uren en minuten per week;
  - b. Ten aanzien van hulp bij het huishouden-plus geldt een bruto uurtarief van € 18,82, waarbij de omvang wordt vastgesteld in uren en minuten per week;
  - c. Ten aanzien van de ondersteuningsbehoevende die op 31 december 2009 in het bezit is van een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden-plus krachtens de Verordening voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2007 gemeente Maastricht en die na herindicatie wordt geïndiceerd voor één of meer activiteiten genoemd in artikel 4.1 lid 2, terwijl deze herindicatie niet eerder plaats vindt dan 1 januari 2011, geldt dat het gestelde in lid 3 sub b. van toepassing is c.q. blijft.

Artikel 4.4 Uitbetaling persoonsgebonden budget

De verstrekking van een persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden zoals beschreven in artikel 4.2 en artikel 4.3 van dit Besluit wordt na toekenning op basis van bevoorschotting per maand uitgekeerd, behoudens het gestelde in artikel 2.3 lid 1 van dit Besluit.

Artikel 4.5 Vrij besteedbaar bedrag

Het persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden zoals beschreven in artikel 4.2 en artikel 4.3 van dit Besluit kent een vrij besteedbaar bedrag waarover geen verantwoording verschuldigd is. Dit bedrag bedraagt 1,5% van het toegekende bedrag, met een minimum van € 25,- en een maximum van € 250,- op jaarbasis.

Artikel 4.6 Verantwoording persoonsgebonden budget hulp bij het huishouden

Vervallen per 1 januari 2010

Artikel 4.7 Hoogte tarief hulp bij het huishouden bij vaststelling eigen bijdrage

Vervallen per 1 januari 2010

Artikel 4.8 Maximale looptijd hulp bij het huishouden

Vervallen per 1 januari 2010

Hoofdstuk 5 Woonvoorzieningen

Artikel 5.1 Hoogte financiële tegemoetkoming of persoonsgebonden budget bij woningaanpassingen

1. De financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget voor woonvoorzieningen als bedoeld onder artikel 4.2 lid 1 onder b. en g. van de Verordening wordt vastgesteld op basis van de gemaximeerde normbedragen, zoals weergegeven in bijlage II van dit Besluit.
2. Indien de kosten van de woonvoorziening als bedoeld onder artikel 4.2 lid 1 onder b. en g. van de Verordening meer bedragen dan € 20.420,-, of indien toepassing van de normbedragen, genoemd in lid 1 van dit artikel, niet mogelijk is, wordt de financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget voor deze woonvoorziening, in afwijking van het in lid 1 van dit artikel gestelde, door het college vastgesteld op 100% van de kosten van de goedkoopst-compenserende voorziening, vast te stellen op basis van een offerte.
3. Indien de woningaanpassing als bedoeld onder artikel 4.2 lid 1 onder b. en g. van de Verordening in zelfwerkzaamheid worden uitgevoerd, dan bedraagt de financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget 50% van de in bijlage II van dit Besluit genoemde bedragen, of de in lid 2 van dit artikel bedoelde goedkoopst-compenserende offerte.
4. Indien toepassing wordt gegeven aan lid 2 van dit artikel, dan kunnen de volgende kosten in aanmerking worden genomen bij de vaststelling van de hoogte van het persoonsgebonden budget of de financiële tegemoetkoming:
  - a. De aanneemsom (hierin begrepen de loon- en materiaalkosten) voor het treffen van de voorziening;
  - b. De risicoverrekening van loon- en materiaalkosten, met inachtneming van het bepaalde in de Risicoregeling woning- en utiliteitsbouw 1991;
  - c. Het architectenhonorarium tot ten hoogste 10% van de aanneemsom met dien verstande dat dit niet hoger is dan het maximale honorarium als bepaald in SR 1988 van de BNA. Alleen in die gevallen dat het noodzakelijk is dat een architect voor de woningaanpassing moet worden ingeschakeld worden deze kosten subsidiabel geacht;
  - d. De kosten voor het toezicht op de uitvoering, indien dit noodzakelijk is, tot een maximum van 2% van de aanneemsom;
  - e. De leges voorzover deze betrekking hebben op het treffen van de voorziening;
  - f. De prijs van bouwrijpe grond, indien noodzakelijk als niet binnen het oorspronkelijke kavel gebouwd kan worden, waarbij de in Bijlage IV genoemde maximale normen gelden;
  - g. De door burgemeester en wethouders (schriftelijk) goedgekeurde kostenverhogingen, die ten tijde van de raming van de kosten redelijkerwijs niet voorzien hadden kunnen worden;
  - h. De kosten in verband met noodzakelijk technisch onderzoek en adviezen met betrekking tot het verrichten van de aanpassing;
  - i. De kosten van (her)aansluiting op een openbare nutsvoorziening;
  - j. De administratiekosten die verhuurder maakt ten behoeve van het treffen van een voorziening voor de ondersteuningsbehoevende, voor zover de kosten onder a. tot en met i. meer dan € 1000,- bedragen, 10% van die kosten, met een maximum van € 350,-.

Artikel 5.2 Hoogte financiële tegemoetkoming of persoonsgebonden budget bij woonvoorziening in verband met luchtwegallergieën/CARA

1. Indien toepassing wordt gegeven aan artikel 4.3 lid 4 van de Verordening, wordt de financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget voor woonvoorzieningen als bedoeld in artikel 4.2 lid 1 onder c. van de Verordening vastgesteld op basis van de maximum normbedragen, zoals weergegeven in bijlage I van dit Besluit.
2. De in bijlage I van dit Besluit genoemde normbedragen worden bepaald op:
  - a. 100% bij een ouderdom van de te vervangen voorzieningen tot 2 jaar;
  - b. 75% bij een ouderdom van de te vervangen voorzieningen van 2 tot 4 jaar;
  - c. 50% bij een ouderdom van de te vervangen voorzieningen van 4 tot 6 jaar;
  - d. 25% bij een ouderdom van de te vervangen voorzieningen van 6 tot 8 jaar;
  - e. 0% bij een ouderdom van de te vervangen voorzieningen van 8 jaar of ouder.
3. De financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget voor woonvoorzieningen als bedoeld in artikel 4.3 lid 4 van de Verordening wordt slechts éénmalig verstrekt.

Artikel 5.3 Hoogte verhuis- en (her)inrichtingskosten

1. De forfaitaire vergoeding voor verhuis- en (her)inrichtingskosten, als genoemd in artikel 4.2 lid 1 onder a. van de Verordening bedraagt:
  - a. bij een inkomen tot 120% van het relevant sociaal minimum: € 2.389,-;
  - b. bij een inkomen van 120% tot 130% van het relevant sociaal minimum: € 1.792,-;
  - c. bij een inkomen van 130% tot 140% van het relevant sociaal minimum: € 1.194,-;
  - d. bij een inkomen van 140% tot 150% van het relevant sociaal minimum: € 597,-;
  - e. bij een inkomen vanaf 150% van het relevant sociaal minimum: € 299,-.
2. Indien op verzoek van het college een bestaande aangepaste woning wordt vrijgemaakt, zoals bepaald in artikel 4.11 van de Verordening, wordt de forfaitaire vergoeding bepaald op het in lid 1 onder a. van dit artikel genoemde bedrag.

Artikel 5.4 Bezoekbaar maken woning

1. Het bedrag dat als maximum verstrekt wordt bij het bezoekbaar maken als genoemd in artikel 4.6 lid 5 van de Verordening bedraagt € 3.140,-;
2. Het in lid 1 genoemde bedrag kan worden toegekend voor het bezoekbaar maken van maximaal één woning.

Artikel 5.5 Financiële bovengrens bij woonvoorzieningen

Het bedrag als genoemd in artikel 4.7 onder h. van de Verordening bedraagt € 45.378,-.

Artikel 5.6 Kosten in verband met onderhoud, keuring en reparatie

1. Indien toepassing wordt gegeven aan artikel 4.2 lid 1 onder d. van de Verordening, zal de hoogte van de financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget in de kosten van onderhoud en keuring het bedrag als bedoeld in bijlage III van dit Besluit niet te boven gaan.
2. Indien toepassing wordt gegeven aan artikel 4.2 lid 1 onder d. en artikel 4.8 van de Verordening, zal de hoogte van de financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget in de kosten van reparatie worden bepaald door de reële gemaakte kosten van reparatie, door het college vastgesteld op basis van een offerte of een factuur.

Artikel 5.7 Terugbetaling bij verkoop

Het bedrag als genoemd in artikel 4.10 lid 1 van de Verordening bedraagt € 25.000,-.

Artikel 5.8 Niet toepassen primaat van verhuizing

Het primaat van de verhuizing zoals dat is neergelegd in artikel 4.3 van de Verordening wordt niet toegepast indien:

- a. Ten tijde van het moment van aanvraag duidelijk is dat niet aannemelijk is dat binnen een tijdsbestek van 1 jaar een woning beschikbaar komt waar naartoe de ondersteuningsbehoevende kan verhuizen, tenzij uit onderzoek blijkt dat het medisch verantwoord is om de in dit lid genoemde termijn te verruimen;
- b. er een contra-indicatie tot verhuizen aanwezig is bij de ondersteuningsbehoevende, op grond van objectieve psychische en/of sociale redenen;
- c. de woning waar naartoe kan worden verhuisd niet geschikter is dan zijn huidige woning;
- d. de woning waar naartoe kan worden verhuisd zich niet binnen de gemeentegrenzen bevindt.

Artikel 5.9 Algemeen gebruikelijke en voorzienbare woonvoorzieningen

1. Conform het gestelde in artikel 1.2 lid 2 onder b. van de Verordening worden de volgende woonvoorzieningen tenminste als algemeen gebruikelijk aangemerkt, dan wel omwille van voorzienbaarheid en anticiperen op een normale levensloop niet verstrekt:
  - a. airconditioning woonruimte
  - b. kooktoestellen algemeen
  - c. zonwering (binnen en buiten)
  - d. alle vormen van kranen (eenhendel-mengkranen, thermostaatkranen en glijstangset)
  - e. aanleg centrale verwarming
  - f. intercom
  - g. afzuigkap boven kooktoestel
  - h. (teruggebogen) deurkrukken
  - i. Aanrechtblad

-
- j. toiletpot, verhoogd/hangend toiletpot en losse toiletverhoger
  - k. douchezitjes, douchestoelen en badzitjes
  - l. beugels (wand/vloer) en grepen (wand/vloer)
  - m. senioredouchebak
  - n. overige woonvoorzieningen tot maximaal € 250,-
2. In individuele gevallen kan een in lid 1 genoemde voorziening, die op zichzelf als algemeen gebruikelijk kan worden beschouwd, vanwege omstandigheden aan de kant van de aanvrager toch niet als algemeen gebruikelijk worden beschouwd. Van een uitzondering is in ieder geval sprake:
- a. indien ten gevolge van een plotseling optredende beperking zaken die nog niet zijn afgeschreven moeten worden vervangen;
  - b. als het inkomen van de aanvrager, mede ten gevolge van aantoonbare kosten ten gevolge van zijn beperking, onder het voor hem geldende bijstandsniveau zal komen.

Hoofdstuk 6 Het zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel

Artikel 6.1 Hoogte financiële tegemoetkoming of persoonsgebonden budget in de kosten van een vervoersvoorziening

1. Het persoonsgebonden budget of de financiële tegemoetkoming voor een vervoersvoorziening genoemd in artikel 5.1 onder c. sub 1, 2, en 3 van de Verordening, wordt vastgesteld op 100% van de kosten van de goedkoopst-compenserende voorziening, indien van toepassing inclusief onderhoud en reparatie, zoals door het college aan een door hem gecontracteerde leverancier zou worden betaald.
2. Indien het een aanvraag voor een vervoersvoorziening genoemd in artikel 5.1 onder c. sub 1, 2, en 3 van de Verordening betreft, die geen onderdeel uitmaakt van een contract tussen het college en een door haar gecontracteerde leverancier, wordt het persoonsgebonden budget of de financiële tegemoetkoming voor de vervoersvoorziening vastgesteld op 100% van de kosten van de goedkoopst-compenserende voorziening, indien van toepassing verhoogd met een bedrag voor onderhoud en reparatie, vast te stellen door het college op basis van een offerte.

Artikel 6.2 Forfaitaire vergoeding voor het gebruik van een (eigen) auto, een (rolstoel)taxi of een bruikleenauto

1. De forfaitaire vergoeding die per jaar verstrekt wordt voor gebruik van een (eigen) auto, zoals bedoeld in artikel 5.1 onder c. sub 5 van de Verordening, bedraagt € 1.001,-.
2. De forfaitaire vergoeding die per jaar verstrekt wordt voor gebruik van een taxi, zoals bedoeld in artikel 5.1 onder c. sub 6 van de Verordening, bedraagt € 1.001,-.
3. De forfaitaire vergoeding die per jaar verstrekt wordt voor gebruik van een rolstoeltaxi, zoals bedoeld in artikel 5.1 onder c. sub 7 van de Verordening bedraagt € 1.502,-.
4. De forfaitaire vergoeding die per jaar verstrekt wordt voor gebruik van een bruikleenauto, zoals bedoeld in artikel 5.1 onder c. sub 4 van de Verordening bedraagt € 647,-.
5. De ondersteuningsbehoevende aan wie een forfaitaire vergoeding is verstrekt zoals genoemd in lid 1, 2, 3 of 4, van dit artikel, is geen verantwoording over dit bedrag aan het college verschuldigd.

Artikel 6.3 Autoaanpassingen

Indien een persoonsgebonden budget dan wel financiële tegemoetkoming wordt verstrekt voor een autoaanpassing op basis van artikel 5.1 lid 1 onder c. sub 2 van de Verordening, dan geldt het volgende:

- a. Het maximale bedrag dat kan worden toegekend bedraagt € 1.580,-;
- b. Toekenning kan enkel plaatsvinden indien de auto niet ouder is dan 3 jaar;
- c. Een aanpassing wordt maximaal eens per 5 jaar verstrekt, tenzij de eerder verstrekte voorziening verloren is gegaan als gevolg van omstandigheden die niet aan de aanvrager zijn toe te rekenen;

-
- d. Het dient om een aanpassing te gaan, die niet standaard kan worden opgenomen of verkrijgbaar is in voorhanden zijnde automodellen, die minder vaak voorkomt of die in een uitvoering gemaakt moet worden die afwijkt van de gangbare voorzieningen;
  - e. Bij vervanging van de auto dient, bij aanpassingen die verwisselbaar zijn, bekeken te worden of de aanpassingen overzetbaar zijn.

Artikel 6.4 Inleverpremie scootmobielen bij niet-gebruik

1. Een ondersteuningsbehoevende kan op diens verzoek in aanmerking komen voor een forfaitaire vergoeding indien hij spontaan en vrijwillig de aan hem door de gemeente toegekende scootmobiel inlevert bij de gemeente;
2. De onder lid 1 bedoelde forfaitaire vergoeding bedraagt €150,- per toegekende aanvraag;
3. Een aanvraag voor de in lid 1 genoemde forfaitaire vergoeding wordt ingediend door, en onmiddellijk na positieve gemeentelijke besluitvorming uitbetaald aan de ondersteuningsbehoevende aan wie de scootmobiel is toegekend;
4. De ondersteuningsbehoevende die aanspraak wil maken op de onder lid 1 genoemde forfaitaire vergoeding dient in het bezit te zijn van een Wmo-indicatie voor een scootmobiel met een geldigheid van tenminste 6 maanden vanaf de datum van aanvraag;
5. De onder lid 1 genoemde forfaitaire vergoeding wordt niet uitgekeerd:
  - a. in geval van overlijden van de ondersteuningsbehoevende aan wie de scootmobiel is toegekend;
  - b. in geval van vervanging van de aan de ondersteuningsbehoevende toegekende scootmobiel door een andere scootmobiel of vervanging door andere Wmo-voorziening;
  - c. indien het een aanvraag betreft tot inleveren van een scootmobiel die is aangeschaft via een door de gemeente toegekend persoonsgebonden budget;
  - d. indien reeds eerder een forfaitaire vergoeding, zoals bedoeld in dit artikel, aan de aanvrager is toegekend.

Hoofdstuk 7 Verplaatsen in en rond de woning

Artikel 7.1 Rolstoelen

1. Het persoonsgebonden budget of de financiële tegemoetkoming voor een rolstoel wordt vastgesteld op 100% van de kosten van de goedkoopst-compenserende voorziening, indien van toepassing inclusief onderhoud en reparatie, zoals door het college aan een door hem gecontracteerde leverancier zou worden betaald.
2. Indien het een aanvraag voor een voorziening betreft die geen onderdeel uitmaakt van een contract tussen het college en een door hem gecontracteerde leverancier, wordt het persoonsgebonden budget of de financiële tegemoetkoming voor een rolstoel vastgesteld op 100% van de kosten van de goedkoopst-compenserende voorziening, indien van toepassing verhoogd met een bedrag voor onderhoud en reparatie, te bepalen door het college op basis van een offerte.

Artikel 7.2 Sportrolstoelen

Een sportrolstoel wordt uitsluitend verstrekt als forfaitaire vergoeding. Het bedrag van deze forfaitaire vergoeding bedraagt € 1.911,- welk bedrag bedoeld is als tegemoetkoming in aanschaf, onderhoud en reparatie van een sportrolstoel voor een periode van drie jaar.

Hoofdstuk 8 Advisering en samenhangende afstemming

Artikel 8.1 Advisering

Advies aan de daartoe aangewezen adviesinstantie wordt gevraagd indien:

- a. er sprake is van een 'complexe aanvraag', zoals overeengekomen met de gecontracteerde adviesinstantie;
- b. indien het college dat overigens gewenst vindt.

Artikel 8.2 Loket

De aanvraag wordt ingediend bij het GemeenteLoket van de gemeente Maastricht (Mosae Forum 10).

Artikel 8.3 Samenhangende afstemming

Om de verstrekking van individuele voorzieningen samenhangend af te stemmen op de situatie van de aanvrager wordt bij het onderzoek inzake het advies op basis van artikel 7.3 van de Verordening, indien van toepassing, aandacht besteed aan:

- a. de algemene gezondheidstoestand van de aanvrager;
- b. de beperkingen die de aanvrager in zijn functioneren ondervindt als gevolg van ziekte of gebrek;
- c. de woning en de woonomgeving van de aanvrager;
- d. het psychisch en sociaal functioneren van de aanvrager;
- e. de sociale omstandigheden van de aanvrager.

Bij de besluitvorming en de motivering van het besluit wordt door het college bij deze bevindingen aangesloten.

Hoofdstuk 9 Slotbepalingen

Artikel 9.1 Citeertitel

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit nadere regels individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2011 Gemeente Maastricht

Aldus vastgesteld door het college van de gemeente Maastricht, op

Het college,

De secretaris,

Artikelsgewijze toelichting

Hoofdstuk 2 Bijzondere regels over de te verstrekken voorzieningen

Algemeen.

De systematiek van de Verordening is dat steeds algemene voorzieningen, waaronder collectief vervoer, het primaat hebben. Bij algemene voorzieningen is geen persoonsgebonden budget mogelijk, waar tegenover staat dat de algemene voorziening een snel te realiseren oplossing biedt en er bij algemene voorzieningen een eenvoudige en lichte toelatingstoets geldt en er bij de verstrekking daarvan vrijwel nooit een eigen bijdrage wordt gevraagd. Voor alle andere voorzieningen geldt dat er een persoonsgebonden budget kan worden gevraagd, waarbij dan bijzondere regels kunnen gelden.

Artikel 2.1

Als gevolg van afspraken tussen de regering en de Tweede Kamer, gemaakt in de Commissie Vervoer (Evaluatie Wet voorzieningen gehandicapten TK 25 847 nr. 36 van 12 april 2006), kunnen overwegingen van efficiency tot de overwegende bezwaren gerekend worden om de wettelijke keuzevrijheid niet te hoeven aanbieden. Daarbij is nadrukkelijk gewezen op het collectief vervoer. In principe zijn vervoersvoorzieningen individuele voorzieningen in het kader van de Wmo. Maar elke burger een persoonsgebonden budget aanbieden voor vervoersvoorzieningen, ook in situaties waarin tot nu toe voorzien werd door het aanbieden van collectief vervoer, zou er toe kunnen leiden dat het draagvlak onder het collectief vervoer wordt aangetast, waardoor deze voorziening zelfs zou kunnen verdwijnen. Vandaar dat de toegang tot het collectief vervoer enkel in natura zal worden geboden.

Artikel 2.2

Lid 1.

Verstrekking van een persoonsgebonden budget vindt plaats op verzoek van de aanvrager. Dit kan bij voorkeur tegelijk met de aanvraag, indien op dat moment al duidelijk is dat de aanvrager dit wenst.

Lid 2.

Indien een individuele voorziening wordt toegekend bestaat de mogelijkheid om een eigen bijdrage of een eigen aandeel, een besparingsbedrag in rekening te brengen bij de aanvrager of er kan sprake zijn van een inkomensgrens. In dit lid wordt op deze mogelijke verplichting gewezen.

Lid 3.

Op verzoek van de aanvrager kan verstrekking in de vorm van een persoonsgebonden budget plaatsvinden. De gemeente kan dit verzoek echter weigeren indien er sprake is van 'overwegende bezwaren'. Bij overwegende bezwaren tegen het aanbieden van een persoonsgebonden budget gaat het, zo blijkt uit de toelichting bij het amendement waarop artikel 6 Wmo is gebaseerd, om in de persoon of diens situatie gelegen bezwaren, die dus op individueel niveau dienen te worden gemotiveerd. Een burger kan bijvoorbeeld zijn recht op een persoonsgebonden budget verspelen door aantoonbaar misbruik in het verleden of doordat vast is komen te staan dat hij niet in staat is om een persoonsgebonden budget te beheren en er ook geen anderen (bij voorkeur wettelijke vertegenwoordigers) in zijn omgeving deze taak kunnen overnemen. De gemeente kan in dat geval de ondersteuningsbehoevende de keuze voor een persoonsgebonden budget ontzeggen en de voorziening vervolgens in natura aanbieden. Naast deze redenen kan het ook voorkomen dat bij een aanvrager met een zeer progressief ziektebeeld al op voorhand vast staat dat binnen korte tijd de te verstrekken voorziening vervangen zal moeten worden door een andere voorziening. En dat wellicht daarna weer. Het is dan ook de vraag of deze situatie zich wel leent voor een persoonsgebonden budget, omdat al vast staat dat de voorziening maar een beperkte tijd bruikbaar zal blijven. Mocht sprake zijn van dit probleem dan zal allereerst goed overleg met de aanvrager duidelijk moeten maken welke reden de aanvrager heeft voor de wens een persoonsgebonden budget te ontvangen. Wellicht is dat doel ook op een andere manier te bereiken. Levert dit gesprek onvoldoende resultaat op, dan zal afgewogen

moeten worden of een gemeente voldoende aan zijn resultaatsverplichting kan voldoen met een voorziening in natura en of er voldoende doorslaggevende argumenten zijn om te kunnen spreken van een “zwaarwegende reden” geen persoonsgebonden budget te verstrekken. Tijdens de parlementaire behandeling van de Wmo zijn als voorbeelden genoemd: het niet met geld kunnen omgaan, het hebben van een verslavingsprobleem of zwaarwegende efficiency-overwegingen.

Of er andere redenen zijn waarom het toekennen van een persoonsgebonden budget geweigerd kan worden is nog steeds niet helder. In de uitvoering zal duidelijk worden of er ook andere situaties zijn waarin weigering op zijn plaats is. Deze nieuwe situaties zullen later aan deze beleidsregels toegevoegd worden. Omdat het gaat om het inperken van een wettelijk recht op keuzevrijheid, zal de gemeente deze beslissing moeten motiveren in een voldoende onderbouwd en voor beroep vatbaar besluit. Dit lid beschrijft de situaties die als contra-indicatie kunnen worden aangemerkt.

Lid 4.

Voorzieningen die in de vorm van een persoonsgebonden budget worden verstrekt en die door de ondersteuningsbehoevende in één keer betaald dienen te worden, worden op basis van bevoorschotting in één keer uitbetaald. Dit geldt echter niet bij 'hulp bij het huishouden' en bij bouwkundige of woontechnische woonvoorzieningen (de woningaanpassingen) en de uitraa ruimte.. Bij 'hulp bij het huishouden' wordt in termijnen bevoorschot. Bij woningaanpassingen inclusief de uitraa ruimte, wordt uitbetaald indien de gereedmelding is ingediend en vastgesteld door het college.

Lid 5.

De keuze die gemaakt wordt ten aanzien van de controle van een verstrekt persoonsgebonden budget wordt hier vastgelegd.

Lid 6.

Dit lid regelt de verantwoording die door houders van een persoonsgebonden budget die binnen de steekproef vallen, dient te geschieden aan het college. In de beschikking zal ook aandacht besteed worden aan deze bescheiden die door de budgethouder overlegd dienen te worden, evenals het moment waarop, dan wel de periodiciteit waarmee deze bescheiden overlegd dienen te worden. Daarnaast dient er in de beschikking eveneens op gewezen te worden dat budgethouders uit eigen beweging het niet bestede gedeelte van het budget dienen terug te storten. Zo wordt voorkomen dat burgers afwachten met terug betalen tot het moment dat zij binnen de steekproef vallen en wordt willekeurig voorkomen ten opzichte van budgethouders die niet binnen de steekproef vallen.

Lid 7.

Dit lid beschrijft de situaties wanneer aanleiding kan ontstaan om een persoonsgebonden budget in te trekken en het reeds betaalbaar gestelde persoonsgebonden budget terug te vorderen, conform hetgeen hierover bepaald is in artikel 7.8 en 7.9 van de Verordening. Zoals in lid 5 en 6 beschreven is, zal de controle van het persoonsgebonden budget als volgt plaats vinden. Iedere budgethouder die binnen de steekproef valt, dient op een bepaald moment de volgende stukken te overleggen:

- de nota/factuur van de aangeschafte voorziening;
- een betalingsbewijs van aanschaf van de voorziening
- of een overzicht van de salarisadministratie met bewijsmiddelen

Deze stukken zullen worden gecontroleerd om te bezien of het persoonsgebonden budget besteed is aan het doel waarvoor het verstrekt is. Is dat het geval, dan hoeft er verder niets te gebeuren. Is het persoonsgebonden budget anders besteed dan bedoeld, dan kan het college overwegen het persoonsgebonden budget geheel of gedeeltelijk terug te vorderen. Daarbij zal leidend zijn of er opzet in het spel is geweest, of dat sprake is geweest van onwetendheid. In die laatste situatie kan overlegd worden dat deze situatie in de toekomst vermeden dient te worden. Bij opzet moet afgewogen worden of terugvordering in verhouding staat tot wat er bewust onjuist is gedaan.

Hoofdstuk 3 Eigen bijdragen, eigen aandeel, besparingsbedrag en inkomensgrenzen

Artikel 3.1

In dit artikel wordt de maximale eigen bijdrage of eigen aandeel beschreven, zoals die van toepassing is bij de voorzieningen 'hulp bij het huishouden'. Deze bedragen zijn één-op-één overgenomen uit artikel 4.1 lid 1 onder a. t/m d. van het Besluit maatschappelijke ondersteuning (AMvB), welke handelt over eigen bijdragen en het eigen aandeel bij financiële tegemoetkomingen. Op deze wijze wordt aangesloten bij de eigen bijdragesystematiek zoals deze tot de inwerkingtreding van de Wmo van toepassing was op de AWBZ-functie Huishoudelijke Verzorging. Aangezien het vaststellen van de gemeentelijke eigen bijdrageregeling in de Wmo een expliciete bevoegdheid van de gemeenteraad is, welke niet gedelegeerd kan worden aan het college, is ten behoeve van dit artikel op 15 december 2009 een raadsbesluit genomen, waarnaar hierbij verwezen wordt.

Artikel 3.2

In de Maastrichtse Wvg-verordening was het tot 2007 praktijk dat bij de verstrekking van Wvg-voorzieningen geen eigen bijdrage in rekening werd gebracht. De raad heeft in 2006 aangegeven geen veranderingen te wensen voor wat betreft de financiële belasting voor de burger en wenste eveneens de overgang naar de Wmo daarom niet aan te grijpen om wijzigingen door te voeren ten aanzien van eigen bijdragen.

Het uurtarief hulp bij het huishouden wordt vastgesteld aan de hand van het daadwerkelijke uurtarief van de (vijf) zorgaanbieders, dat ten tijde van de aanbesteding is geoffreerd. Dit tarief wordt jaarlijks geïndexeerd aan de hand van CBS-indexcijfers. De bedragen zijn opgenomen in bijlage 5 van dit Besluit. Dit tarief is tevens het zogenaamde 'aandeel in de ondersteuningskosten'. Dit aandeel is, naast de hoogte van het inkomen, de gezinssamenstelling, de leeftijd en het aantal afgenomen uren zorg bepalend voor de eigen bijdrage die in rekening kan worden gebracht. Dit volgens het principe: men betaalt de kostprijs tenzij het inkomen dit niet toestaat. Op deze wijze wordt aangesloten bij artikel 4 lid 2 van de wet, waarin wordt gesteld dat het college rekening houdt met de capaciteit van de aanvrager om uit het oogpunt van de kosten zelf in de maatregel te voorzien.

De eigen bijdrage wordt berekend door het Centraal Administratie Kantoor (CAK). Het CAK werkt met verzamelinkomens vanuit een peiljaar, welk jaar twee jaar voor het lopende jaar ligt. Dit is noodzakelijk om over de verzamelinkomens, die afkomstig zijn van de belastingdienst, te kunnen beschikken. In 2009 doet men aangifte over 2008, dus dat jaar is nog niet bekend. Vandaar dat het verzamelinkomen over 2007 in 2009 gebruikt wordt. Dit betekent dat er soms een voorlopige vaststelling zal plaatsvinden en achteraf een definitieve vaststelling. Het in mindering brengen van eigen bijdragen of een eigen aandeel zal daardoor vaak niet mogelijk zijn. Al deze activiteiten zullen door het CAK worden uitgevoerd. Een eigen bijdrage voor een persoonsgebonden budget (of een financiële tegemoetkoming met een eigen aandeel) mag elke 4 weken gevraagd worden, maar mag nooit de grens die in het besluit is vastgelegd, te boven gaan. Ook mag een eigen bijdrage de kostprijs van de voorziening niet te boven gaan.

Lid 2: Geen eigen bijdrage of eigen aandeel wordt opgelegd indien een woonvoorziening, vervoersvoorziening of rolstoel wordt verstrekt.

Artikel 3.3

Dit artikel is voor alle duidelijkheid ongewijzigd overgenomen uit het Besluit maatschappelijke ondersteuning.

Artikel 3.4

Wanneer een voorziening wordt verstrekt waarmee een algemeen gebruikelijke voorziening wordt vervangen of kan worden vervangen, zoals gebeurt bij verstrekking van een driewielers of een

scootermobiel, zal alleen verstrekking van de meerkosten aan de orde zijn. Dat betekent dat het algemeen gebruikelijke deel niet vergoed zal worden. Het algemeen gebruikelijke deel zal door de aanvrager zelf betaald moeten worden in de vorm van een besparingsbedrag. Dit artikel bepaalt de hoogte van dit besparingsbedrag, waarbij wordt aangesloten bij de voorstellen die gedaan worden door het NIBUD.

Het besparingsbedrag dient niet aangemerkt te worden als een verkapte eigen bijdrage. Er is geen sprake van een belastende bepaling aangezien het besparingsbedrag tot doel heeft een onbedoeld voordeel dat een burger aan wie een voorziening is toegekend geniet, te compenseren. Kosten die een niet-gehandicapte burger ook heeft, mogen ten laste blijven van de burger aan wie de voorziening is toegekend (overgenomen uit uitspraak Rechtbank Zwolle-Lelystad 28-08-2006, nr. AWB 05/1638 Wvg).

N.B. Ten tijde van de Wvg werd geen besparingsbedrag in mindering gebracht. Op dit moment is de rechtspraak ten aanzien van dit onderwerp niet eensgezind. Vandaar dat de in dit artikel opgenomen bedragen vooralsnog op nihil zijn gesteld totdat de Centrale Raad voor Beroep een uitspraak in hoger beroep heeft gedaan.

Artikel 3.5

De gemeenteraad is bevoegd om ten aanzien van diverse soorten voorzieningen inkomensgrenzen te stellen. Deze bevoegdheid vloeit voort uit artikel 5 Wmo. Immers in artikel 5 Wmo is bepaald dat de gemeenteraad nadere voorwaarden kan stellen waaronder personen die aanspraak hebben op individuele voorzieningen hier daadwerkelijk recht op hebben. Het stellen van inkomensgrenzen houdt in dat de betreffende voorzieningen niet worden verstrekt aan belanghebbenden met een inkomen boven de inkomensgrens. Het inkomen is van belang om te kunnen toetsen aan de inkomensgrens. De achterliggende gedachte daarbij is dat een belanghebbende met een inkomen boven de inkomensgrens in staat wordt geacht zelf de kosten van de gevraagde voorziening volledig te betalen.

De Gemeente Maastricht kent geen inkomensgrenzen.

Hoofdstuk 4 Hulp bij het huishouden

Artikel 4.1

Dit artikel omschrijft de activiteiten behorende tot 'hulp bij het huishouden', die door de gemeente Maastricht zijn ingekocht middels het doorlopen van een Europese openbare aanbestedingsprocedure en welke geïndiceerd kunnen worden teneinde beperkingen bij het voeren van een huishouden te kunnen compenseren. Het benoemen/labelen, van basis-zorg en plus-zorg, dat praktijk was in de periode 2007 t/m 2009, is per 1 januari 2010 opgeheven.

Artikel 4.2

Lid 1

Dit artikel is gewijzigd met ingang van 1 augustus 2010, op basis van collegebesluit nr. 2010.31349 (d.d. 13 juli 2010).

In dit artikel is het uurtarief vastgesteld waarmee de burger in staat wordt gesteld de invulling van zijn ondersteuningsbehoefte zelf te regelen. Bij hulp in het huishouden kan dit gestalte krijgen via de inschakeling van burens, vrienden of andere relaties, het inschakelen van een zzp-er, een opdracht aan een bedrijf of het aangaan van een arbeidsovereenkomst. De hoogte van dit bedrag komt overeen met 161% van het bruto wettelijk minimum loon vanaf 23 jaar (incl. vakantieverlof en feestdagen en 8% vakantietoeslag). Daarnaast kan het PGB gebruikt worden om via een door de gemeente gecontracteerde bemiddelingsorganisatie een alfahulp in te huren, inclusief ondersteuning bij de werkgeverstaken.

Dit artikel is met ingang van 1 augustus 2010 gewijzigd omdat de Centrale Raad van Beroep (CRvB) op 17 november 2009 een drietal uitspraken¹ heeft gedaan. De uitspraken gaan in op twee belangrijke onderdelen van het PGB:

- de (bepaling van) omvang;
- de (bepaling van) hoogte van het uurtarief

Deze onderdelen komen hier achtereenvolgens aan bod. Naast de tekst van de drie uitspraken en het commentaar hierop, is ook het ingewonnen advies bij extern adviesbureau Schulinc meegenomen bij het opstellen van het gewenst beleid.

Omvang

Zodra is vastgesteld dat een belanghebbende in aanmerking komt voor hulp bij het huishouden, moet worden vastgesteld wat de omvang van de hulp bij het huishouden is. De omvang is afhankelijk van de taken/activiteiten waarvoor hulp bij het huishouden noodzakelijk is. In Maastricht werd de omvang tot 1 augustus 2010 categoriaal vastgesteld op het aantal uren behorende bij het midden van de toegekende klasse.

Echter, artikel 4 lid 1 Wmo, waarin de compensatieplicht staat beschreven, laat volgens de CRvB geen ruimte voor het (categoriaal) indiceren van hulp bij het huishouden in het midden van een klasse. De CRvB overweegt dat artikel 4 lid 1 Wmo, voor zover het huishoudelijke verzorging betreft, meebrengt dat het college voorzieningen moet treffen die zich kwalificeren als compensatie voor de beperkingen die de persoon, bedoeld in artikel 1 lid 1 onder g onderdeel 4°, 5° en 6° Wmo, ondervindt bij zijn zelfredzaamheid. Een voorziening die een deel van die beperkingen ongecompenseerd laat, omdat zij uitgaan boven het gemiddelde van de klasse, is in zoverre geen toereikende voorziening in de zin van artikel 4 Wmo. Dit laatste is evenwel aan de orde bij klanten die feitelijk meer uren nodig hebben dan het midden van de klasse, terwijl het budget is gelimiteerd tot het midden van de klasse. Van de andere kant zijn er nu ook klanten die een functionele behoefte hebben onder het midden van de klasse en die dus door het huidige beleid van toekenning op het midden van de klasse worden overgecompenseerd. De Centrale Raad van Beroep schrijft zodoende dwingend voor om individueel maatwerk te leveren (compensatieplicht) en om bij de vaststelling van een persoonsgebonden budget uit te gaan van het werkelijk noodzakelijke aantal uren en minuten dat ten tijde van de indicatiestelling is bepaald.

Conclusie: Categoriaal indiceren op het midden van de klasse, zoals praktijk tot 1 augustus 2010, is niet langer houdbaar. Het college heeft dan ook besloten over te stappen op individueel maatwerk, hetgeen inhoudt dat op klantniveau moet worden geïndiceerd in uren en minuten per week.

Hoogte uurtarief

Daarnaast is de hoogte van het uurtarief prominent aan de orde gekomen in de uitspraken van de CRvB. Artikel 6 lid 1 Wmo bepaalt dat een persoonsgebonden budget *toereikend* moet zijn en *vergelijkbaar* met een voorziening in natura. Over "vergelijkbaar" heeft de CRvB zich uitgesproken in alle drie de uitspraken van 17 november 2009. De CRvB is van mening dat voor de in artikel 6 lid 1 Wmo bedoelde vergelijkingsmaatstaf van voorzieningen in natura en persoonsgebonden budgetten *de hoogte van het uurtarief waarvoor de gemeente hulp bij het huishouden krachtens aanbesteding heeft gecontracteerd als uitgangspunt kan worden genomen*.

Daarbij heeft de CRvB geoordeeld dat de omstandigheid, dat op de markt van vraag en aanbod eenvoudig schoonmaakwerk kan worden ingekocht voor lagere tarieven dan het toegekende persoonsgebonden budget, als zodanig niet kan rechtvaardigen dat het uurtarief van het persoonsgebonden budget op een lager bedrag dan het uurtarief van de door de gemeente gecontracteerde hulp bij het huishouden wordt vastgesteld. Onvoldoende duidelijk is namelijk of met deze tarieven zorg kan worden ingekocht van *dezelfde kwaliteit als de gecontracteerde zorg*.

---

¹ CRvB 17-11-2009, nr. 09/341 WMO, CRvB 17-11-2009, nr. 09/1729 Wmo en CRvB 17-11-2009, nr. 08/3786 Wmo

---

De gemeente Maastricht heeft met ingang van 1 januari 2010 contracten met een tweetal zorgaanbieders² die als bemiddelingsbureau functioneren ten behoeve van klanten met een PGB-alfahulp. Deze zorgaanbieders zijn ook in Maastricht actief ten behoeve van klanten die de keuze hebben gemaakt voor hulp bij het huishouden 'in natura'. Klanten met een PGB-alfahulp ontvangen het in lid 1 genoemde bedrag per uur, welk bedrag direct (via machtiging/cessie) wordt overgemaakt naar het bemiddelingsbureau van keuze. Het bemiddelingsbureau levert vervolgens voor dit bedrag zorg die van dezelfde kwaliteit is als zorg 'in natura'. De bemiddelingsorganisaties zijn in staat dit te beoordelen en te bewaken omdat beide verstrekkingvormen worden geleverd binnen dezelfde organisatie. Het verschil in uurprijs tussen hulp bij het huishouden 'in natura' en alfahulp wordt met name veroorzaakt doordat de alfahulp voor een lager uurtarief kan werken i.v.m. gunstige belastingvoorwaarden op grond van de Regeling Dienstverlening aan Huis.

Het uurtarief van dat klanten met een PGB-alfahulp ontvangen, wordt ook toegekend aan personen met een regulier PGB. De gemeente Maastricht voldoet hiermee aan het door de CRvB voorgeschreven beleid.

Conclusie: Het gemeentelijk PGB-uurtarief genoemd in lis 1 voldoet aan de gestelde voorwaarden door de Centrale Raad voor Beroep omdat dit tarief gelijk is aan het tarief dat contractueel betaald wordt aan thuiszorgorganisaties, die met dit bedrag zorg leveren die kwalitatief gelijkwaardig is aan hulp bij het huishouden 'in natura'. Het is daarom aannemelijk dat reguliere PGB-houders met dit uurtarief, aangevuld met eventueel gratis ondersteuning vanuit de Sociale Verzekeringsbank, in staat moeten worden geacht compenserende hulp in te huren. Een bijstelling van het uurtarief is op basis van de uitspraak van de CRvB is zodoende niet aan de orde.

Invoering beleidswijziging

Het betreft hier een beleidswijziging die consequenties heeft voor alle PGB-houders (regulier en alfahulp). Voorgesteld wordt om de nieuwe werkwijze met ingang van 1 augustus 2010 in werking te laten treden ten behoeve van *nieuwe aanvragen*.

Ten aanzien van *bestaande klanten* die een indicatie hebben ontvangen op basis van de huidige werkwijze, wordt voorgesteld om in 2010 een eerbiedigende werking te hanteren. Deze groep heeft immers voor geheel 2010 afspraken gemaakt met een hulp op basis van het reeds toegekende jaarbudget. Het zou onbehoorlijk bestuur zijn om halverwege het jaar hierin aanpassingen door te voeren, die afspraken tussen PGB-houder en hulp onder druk kunnen zetten. Deze groep zal met ingang van 1 januari 2011 administratief worden geherindexeerd met behulp van de reeds in de gemeentelijke administratie aanwezige indicatiegegevens (op uren en minuten). Bestaande klanten kunnen overigens altijd een herindicatie aanvragen, zo ook in het geval dat zij van mening zijn dat zij benadeeld worden door de geboden continuïteit.

Alfahulp en PGB-alfahulp

Uitsluitend voor de hulp bij het huishouden kan een burger zich tot de gemeente richten voor een financiële vergoeding, waarmee hij of zij zelf de hulp bij het huishouden als alfahulp in dienst neemt. Daarbij dient voldaan te worden aan de eisen van artikel 5 van de Wet op de loonbelasting 1964. Bij de financiële vergoeding voor de alfahulp verstrekt de gemeente aan de burger een toereikende vergoeding. Deze vergoeding dient de burger in staat te stellen een hulp bij het huishouden in te huren, die voldoet aan de voorwaarden van de regeling dienstverlening aan huis. De hoogte van de financiële vergoeding dient minimaal gelijk te zijn aan het wettelijk minimumloon en de minimumvakantietoelage. Ook dient de vergoeding die de gemeente de burger betaalt, genoeg te zijn, zodat de burger aan zijn wettelijke plichten als werkgever kan voldoen. Voor de financiële vergoeding geldt – in vergelijking met het pgb – een specifiek regime. Dat wordt met het wetsvoorstel expliciet gemaakt. Het in de wet opnemen van de mogelijkheid van een financiële vergoeding voor het in dienst nemen van een alfahulp biedt gemeenten voorts de mogelijkheid om bij de keuze van de burger voor

---

² Groenekruis/Domicura Huishoudelijke Hulp en Orbis Huishoudelijke Hulp.

een alfahulp een eenvoudiger regime dan bij het pgb te voeren, bijvoorbeeld als het gaat om de verantwoording over de besteding van de middelen.

Het begrip alfahulp komt niet in enige wetgeving voor. Met de introductie van de regeling dienstverlening aan huis in het Belastingplan 2007, (Stb. 2006, 682) is de alfahulp, die minder dan vier dagen per week voor een particulier (verder: de burger) werkt, ondergebracht in artikel 5 van de Wet op de loonbelasting 1964. De burger is dan werkgever van de alfahulp. De omvang van het dienstverband zal bepaald worden door het aantal uren hulp waarvoor de burger geïndiceerd is. Bij dit werkgeverschap geldt dat, als de burger de alfahulp maximaal drie dagen in de week huishoudelijk werk laat verrichten, de burger geen loonbelasting of premies werknemersverzekeringen hoeft in te houden of af te dragen. De burger en de alfahulp bepalen onderling voor welke loon de diensten worden verricht (waarbij de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag de ondergrens vormt). De alfahulp dient zelf jaarlijks zijn verdiensten op te geven in zijn aangifte inkomstenbelasting. Het werkgeverschap betekent verder dat de burger gehouden is om de alfahulp bij ziekte gedurende zes weken loon door te betalen. Ook heeft de burger uit hoofde van zijn werkgeverschap geen hulp bij afwezigheid door ziekte of vakantie en is de burger aansprakelijk voor schade van de alfahulp die ontstaat tijdens de werkzaamheden van de alfahulp.

De gemeente heeft voor het jaar 2010 contracten gesloten met een tweetal serviceorganisaties die met betrekking tot alfahulpdienstverlening bemiddeling en servicedienstverlening kunnen uitvoeren om zodoende de burger, die kiest voor een PGB-alfahulp, te ondersteunen. Het gaat hier concreet om: bemiddeling tussen klant en nieuwe alfahulp, loonbetaling aan alfahulp, loonadministratie, vervanging bij ziekte en/of vakantie alfahulp, loondoorbetaling tijdens ziekte alfahulp, aansprakelijkheidsverzekering. Om aanspraak te kunnen maken op deze ondersteuning dient de rechthebbende een machtiging/akte van cessie te ondertekenen. Vervolgens wordt het persoonsgebonden budget overgemaakt aan de serviceorganisatieorganisatie die ondersteunt bij de hiervoor genoemde taken.

Op de bruto bedragen dient nog een eigen bijdrage dan wel eigen aandeel in rekening te worden gebracht zoals bepaald in artikel 3.1 van het Besluit.

Lid 2

Dit artikel is gewijzigd met ingang van 1 augustus 2010, op basis van collegebesluit nr. 2010.31349 (d.d. 13 juli 2010).

Ten aanzien van bestaande ondersteuningsbehoevenden die vanuit zorg in natura overstappen naar een PGB, geldt een afwijkende werkwijze om de omvang van het PGB vast te stellen. Aansluiten bij een eerder afgegeven indicatie in uren en minuten kan ertoe leiden dat niet aangesloten wordt bij de reeds in de praktijk vastgestelde functionele behoefte, waardoor de ondersteuningsbehoevende wordt benadeeld of bevoordeeld indien hij/zij de overstap maakt. Om dit te voorkomen en continuïteit aan de ondersteuningsbehoevende te bieden, wordt in dit lid bepaald dat wordt aangesloten bij de recente en deugdelijke realisatiecijfers van de zorgaanbieder van waaruit de ondersteuningsbehoevende de overstap maakt. Deze zorgaanbieder is immers werkzaam geweest in de thussituatie van de klant en heeft zodoende de door de gemeente afgegeven 'ruwe' indicatie in een klasse kunnen verfijnen tot een indicatie in uren/minuten. Het zal volstaan om de realisatiecijfers van de voorafgaande 12 weken (3 perioden) te beoordelen. Mocht het hier ondeugdelijke of inconsistente gegevens betreffen, dan wordt teruggegrepen op de indicatie zoals bekend bij de gemeente, dan wel wordt een herindicatie uitgevoerd.

Artikel 4.3

Dit artikel is gewijzigd met ingang van 1 augustus 2010, op basis van collegebesluit nr. 2010.31349 (d.d. 13 juli 2010).

Voor personen die reeds op basis van de voorgaande versie van de Verordening en het Besluit een PGB ontvingen (op basis of op plus-niveau) geldt een sterfhuisconstructie. Dit om continuïteit te bieden aan met name personen met een hoger plus-budget; zij worden in staat gesteld om hun huidige hulp te continueren tot het moment van herindicatie. Dit moment kan uiteraard meerdere jaren in de toekomst liggen.

Deze sterfhuisconstructie wordt met ingang van 1 januari 2011 gewijzigd voor zover het de bepaling van de omvang aangaat. Zoals ook in de toelichting van artikel 4.2 is beschreven, moet het college de omvang van een PGB vaststellen in uren en minuten per week. Dit houdt in dat ook ten aanzien van ondersteuningsbehoevenden die onder de sterfhuisconstructie vallen, afstand moet worden genomen van het categoriaal indiceren in het midden van de klasse. Dit houdt in dat deze personen per 1 januari 2011 administratief worden geherindiceerd. Hiervoor wordt verwezen naar lid 3 van dit artikel.

Lid 2.

Dit artikel is gewijzigd met ingang van 1 augustus 2010, op basis van collegebesluit nr. 2010.31349 (d.d. 13 juli 2010).

Ten tijde van de behandeling van de Verordening en het Besluit in de gemeenteraadsvergadering van 15 december 2009, is ten aanzien van dit artikel een amendement ingediend door de fracties van het CDA, GroenLinks en PvdA. Het amendement beoogt veilig te stellen dat personen die op 31 december 2009 in het bezit zijn van een PGB-plus en waar ten tijde van de herindicatie blijkt dat opnieuw 'plus-taken' moeten worden geïndiceerd, in dat geval ook recht blijven houden op het hoge PGB-budget. Dit amendement is na stemming aangenomen en vervolgens vertaald in dit lid.

Lid 3

Dit artikel is toegevoegd met ingang van 1 augustus 2010, op basis van collegebesluit nr. 2010.31349 (d.d. 13 juli 2010).

Dit lid omschrijft de sterfhuisconstructie met ingang van 1 januari 2011 en komt zodoende in de plaats van lid 1 en 2 van dit artikel. Voor personen die reeds op basis van de voorgaande versie van de Verordening en het Besluit een PGB ontvingen (op basis of op plus-niveau) geldt een sterfhuisconstructie. Dit om continuïteit te bieden aan met name personen met een hoger plus-budget; zij worden in staat gesteld om hun huidige hulp te continueren tot het moment van herindicatie. Dit moment kan uiteraard meerdere jaren in de toekomst liggen.

Deze sterfhuisconstructie wordt met ingang van 1 januari 2011 gewijzigd voor zover het de bepaling van de omvang aangaat. Zoals ook in de toelichting van artikel 4.2 is beschreven, moet het college de omvang van een PGB vaststellen in uren en minuten per week. Dit houdt in dat ook ten aanzien van ondersteuningsbehoevenden die onder de sterfhuisconstructie vallen, afstand moet worden genomen van het categoriaal indiceren in het midden van de klasse. Dit houdt in dat deze personen per 1 januari 2011 administratief worden geherindiceerd. De voorwaarden staan beschreven in dit lid.

Artikel 4.4

Dit artikel beschrijft de periodiciteit van bevoorschotting bij verstrekking van het persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden. Deze periodiciteit geldt niet bij een PGB-alfahulp, omdat de systematiek daar aansluit bij de systematiek die bij zorg in natura geldt.

Artikel 4.5

De budgethouder moet zijn uitgaven uit het persoonsgebonden budget verantwoorden aan het college. Verantwoording afleggen betekent dat de budgethouder op basis van schriftelijke overeenkomsten moet kunnen aantonen dat hij voor tenminste het toegekende bedrag aan hulp bij het huishouden heeft ingekocht.

De budgethouder hoeft geen verantwoording af te leggen over 1,5% van het toegekende persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden, met een minimum van € 25,- en een maximum van € 250,- per jaar, het zogenoemde 'vrij besteedbare bedrag'. Dit vrij besteedbare bedrag kan worden aangewend voor de aankoop van een kleinigheidje (bloemetje, aardigheidje bij verjaardag, ziekte e.d.) voor de persoon die uitbetaald wordt uit het persoonsgebonden budget.

De genoemde bedragen zijn lager dan het vrij besteedbare bedrag ten tijde van de AWBZ omdat in de AWBZ een persoonsgebonden budget voor meerdere functies dan alleen hulp bij het huishouden kon worden toegekend (bijv. Voor verpleging of lichamelijke verzorging). De bedragen die hiermee gemoeid waren, waren hoger en er was in de regel ook sprake van meerdere hulp-/zorgverleners, of een hulp-/zorgverlener die gedurende langere tijd per week werkzaam was bij de budgethouder dan nu het geval is. Ook mocht dit vrij besteedbare bedrag worden besteed aan het inkopen van aanvullende (AWBZ) zorg, hetgeen nu niet meer aan de orde is omdat de gemeente enkel verantwoordelijk is voor hulp bij het huishouden.

Dit artikel geldt eveneens ten aanzien van het PGB-alfahulp omdat hier ook sprake is van een concreet budget dat op rekening van de klant wordt overgemaakt.

Artikel 4.6

Vervallen per 1 januari 2010

Artikel 4.7

Vervallen per 1 januari 2010

Artikel 4.8

Vervallen per 1 januari 2010

Hoofdstuk 5 Woonvoorzieningen

Artikel 5.1

Lid 1 + 2.

Dit artikel regelt hoe de financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget voor een woonvoorziening wordt vastgesteld. In eerste instantie wordt de hoogte van het bedrag berekend op basis van gemaximeerde normbedragen, die in bijlage II zijn opgenomen. Deze normbedragen zijn opgesteld door een onafhankelijk bouwkundig adviesbureau en zijn all-in-tarieven, welke jaarlijks worden geïndexeerd.

Boven een bepaald bedrag is het echter niet meer raadzaam om met deze normbedragen te werken omdat de kans dan groot is dat het bedrag te hoog wordt vastgesteld, met name omdat de normbedragen dan geen rekening meer houden met inverdieneffecten door de schaalgrootte van de opdracht. Vanaf dat moment wordt dan ook gewerkt met offertes. Overigens kan ook in andere gevallen met een offerte i.p.v. normbedragen worden gewerkt, bijv. indien de normbedragen in het individuele geval geen soelaas bieden. Het verdient aanbeveling om tenminste 3 offertes te laten opstellen, waaruit de goedkoopst-compenserende offerte zal worden gekozen. Deze goedkoopst-compenserende offerte is bepalend voor de hoogte van het toe te kennen bedrag. De goedkoopst-compenserende offerte is niet per definitie de offerte met de laagste prijs. Het kan zijn dat een duurdere offerte uitgaat van langere afschrijvingstermijnen van het geleverde, zodat deze offerte uiteindelijk op langere termijn goedkoper kan uitvallen.

Lid 3.

Ten tijde van de Wvg bestond reeds de mogelijkheid om woningaanpassingen in eigen beheer uit voeren. Indien van deze mogelijkheid gebruik werd gemaakt, werd 50% van de betreffende normbedragen uitbetaald. Deze mogelijkheid wordt nu opnieuw in de Wmo geboden, waarbij

---

eveneens is opgenomen dat 50% van de kosten van de goedkoopst-compenserende offerte kunnen worden uitbetaald.

Lid 4.

De VNG heeft een voorzet gedaan met betrekking tot de beoordeling van offertes. Deze voorzet is in dit Besluit integraal overgenomen.

Artikel 5.2

Dit artikel regelt de vaststelling van de hoogte van het toe te kennen bedrag en het afschrijvingsschema, indien een woonvoorziening wordt getroffen in verband met luchtwegallergieën/CARA. De normbedragen die opgenomen zijn in bijlage I zijn afkomstig van het NIBUD.

Artikel 5.3

De in dit artikel opgenomen forfaitaire bedragen zijn overgenomen uit de Wvg. Het begrip 'inkomen' is afwijkend van het inkomen (norminkomen) dat in de Wvg werd gehanteerd. Aangesloten wordt bij hetgeen ten aanzien van 'inkomen' is bepaald in het Besluit maatschappelijke ondersteuning. Ook de inkomensgrens bij 150% is komen te vervallen, waarbij een nieuwe trede is toegevoegd (150% en hoger). Dit naar aanleiding van een recente uitspraak door de Rechtbank Maastricht waarin werd aangegeven dat personen met een inkomen dat hoger ligt dan 1,5 maal het sociaal minimum, niet in staat kunnen worden geacht om de volledige verhuiskosten zelf te voldoen, en gezien het feit dat de ondersteuningsbehoevende hogere kosten heeft omdat hij in verband met zijn beperkingen zelf minder zal kunnen helpen bij de verhuizing dan een niet-gehandicapte dat zou kunnen.

Artikel 5.4

In dit artikel wordt het maximale bedrag genoemd dat kan worden toegekend bij het bezoekbaar maken van een woning

Artikel 5.5

De hoogte van dit bedrag is overgenomen uit de Wvg-wetgeving (artikel 5 lid 1 onder a van de Wvg) en de Wvg-verordening.

Artikel 5.6

Lid 1 stelt voorwaarden ten aanzien van de vaststelling van de kosten in verband met onderhoud en keuring. In bijlage III worden de voorzieningen beschreven die in aanmerking komen.

Lid 2 stelt voorwaarden ten aanzien van de vaststelling van de kosten in verband met reparatie.

Artikel 5.7

Geen toelichting

Artikel 5.8

Dit artikel somt de omstandigheden op die ertoe leiden dat het primaat van verhuizen niet wordt toegepast.

Ten eerste hanteert de gemeente een maximale termijn van 1 jaar waarbinnen een nieuwe woning die voldoet aan het gestelde in het 'programma van eisen' dient te worden aangeboden c.q. de huurovereenkomst kan worden ondertekend. In overleg met de corporaties zal per individuele situatie een 'kansberekening' moeten worden uitgevoerd, op basis van de voorraad geschikte woningen in de buurt en de mutatiegraad. Indien verhuizing wegens het ontbreken van (uitzicht op) een geschikte woning niet binnen deze termijn mogelijk is, zal in beginsel de huidige woning direct moeten worden aangepast, tenzij uit advies blijkt dat het medisch aanvaardbaar is om langer te wachten. Het spreekt voor zich dat verhuizing de enige optie is indien de woning technisch niet aangepast kan worden aan het opgestelde programma van eisen waaraan een (nieuwe) woning dient te voldoen.

Een contra-indicatie kan ook aanwezig zijn in verband met de aard van de beperking, de samenstelling van het gezin waartoe de gehandicapte behoort en de opgebouwde en aantoonbare mantelzorg.

Lid c en d van dit artikel bepalen vervolgens dat het primaat niet wordt toegepast indien de aangeboden woning niet geschikter is, of geschikter is aan te passen dan de huidige woning. Ook indien de aangeboden woning zich niet binnen de gemeentegrenzen bevindt, wordt het primaat van verhuizen niet toegepast. Overigens kan in dit laatste geval wel een verhuiskostenvergoeding worden toegekend indien een geschikte woning in een andere gemeente wordt betrokken door de ondersteuningsbehoevende. Uiteraard dient wel contact te worden gezocht met de nieuwe woongemeente teneinde een aanvraag in te dienen voor aanpassing van de woning, aangezien deze kosten niet worden vergoed door de te verlaten gemeente.

Artikel 5.9

Met het criterium algemeen gebruikelijk wordt beoogd te voorkomen dat het college een voorziening verstrekt waarvan, gelet op de omstandigheden van betrokken belanghebbende, aannemelijk is te achten dat deze daarover, ook als hij of zij geen beperking of probleem had, de beschikking (zou) kunnen hebben, waarbij tevens verwacht wordt dat een burger anticipeert op een normale levensloop.

Er wordt o.a. geen woonvoorziening toegekend indien de voorziening voor een persoon als de aanvrager algemeen gebruikelijk is. Onder algemeen gebruikelijk wordt verstaan: naar geldende maatschappelijke normen tot het gangbare gebruiks- dan wel bestedingspatroon van een persoon als de aanvrager behorend. Het gaat hier om zaken die:

- in de reguliere handel verkrijgbaar zijn;
- niet speciaal voor gehandicapten/beperkten bedoeld zijn;
- niet aanzienlijk duurder zijn dan vergelijkbare producten met hetzelfde doel;
- voor een niet-ondersteuningsbehoevende in een financieel vergelijkbare positie tot het normale aanschaffingspatroon worden gerekend.

In een tweetal in lid 2 beschreven gevallen kan een uitzondering worden gemaakt op het algemeen gebruikelijk zijn van een woonvoorziening.

Hoofdstuk 6 Het zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel

Artikel 6.1

Lid 1 regelt de wijze waarop een persoonsgebonden budget of de financiële tegemoetkoming voor een vervoersvoorziening wordt vastgesteld. Hierbij wordt uitgegaan van de goedkoopst-compenserende voorziening zoals is opgenomen in het assortiment van een gecontracteerde leverancier, of een daarmee vergelijkbare voorziening. Als daar sprake van is zal verhoging plaatsvinden met een bedrag noodzakelijk voor onderhoud en reparatie, gedurende de technische levensduur van de voorziening op basis van artikel 5.1 lid 1 onder c. sub 4 van de Verordening. Het bedrag dat hiervoor beschikbaar wordt gesteld wordt opgevraagd bij een gecontracteerde leverancier.

Lid 2 beschrijft de vaststelling van de hoogte van een persoonsgebonden budget of een financiële tegemoetkoming, indien de geadviseerde vervoersvoorziening (zie programma van eisen) geen onderdeel uitmaakt van het contract tussen leverancier en college. Dan wordt gewerkt met offertes. Het verdient aanbeveling om tenminste 3 offertes te laten opstellen, waaruit de goedkoopst-compenserende offerte zal worden gekozen. Deze goedkoopst-compenserende offerte is bepalend voor de hoogte van het toe te kennen bedrag. De goedkoopst-compenserende offerte is niet per definitie de offerte met de laagste prijs. Het kan zijn dat een duurdere offerte uitgaat van een langere technische levensduur van het geleverde, zodat deze offerte uiteindelijk op langere termijn goedkoper kan uitvallen.

Artikel 6.2

Dit artikel legt een aantal bedragen vast voor de autokostenvergoeding, de taxikostenvergoeding, gebruik bruikleenauto en de vergoeding van de rolstoeltaxi. Onder welke voorwaarden deze bedragen

---

worden toegekend, volgt uit de Verordening en zal in het Verstrekkingsboek verder worden uitgewerkt.

Artikel 6.3

Dit artikel beschrijft de voorwaarden die gelden bij de toekenning van een autoaanpassing.

Artikel 6.4

Sinds december 1997 kent de gemeentelijke uitvoering van de toenmalige Wet voorzieningen gehandicapten (Wvg) de mogelijkheid om aan personen die een door de gemeente verstrekte scootmobiel niet gebruiken, een forfaitaire vergoeding toe te kennen. Ondanks een geldige indicatie voor een scootmobiel willen zij om diverse redenen spontaan en vrijwillig afstand doen van deze voorziening. Deze forfaitaire tegemoetkoming is bekend onder de naam 'inleverpremie scootmobiel bij niet-gebruik'.

Doel van deze regeling is om doelmatiger met de uitstaande scootmobielen om te gaan. Het ontbreekt de gemeente aan toereikende controle-instrumenten om deze doelmatigheid actief te controleren. Indien personen aan wie door de gemeente een scootmobiel is verstrekt, nauwelijks tot geen gebruik maken van deze voorziening, dan kan een financiële prikkel hen er toe bewegen om vrijwillig afstand te doen van de voorziening. Deze regeling stimuleert het bewust omgaan met deze voorziening en leidt bovendien tot een besparing op de huurlasten van hulpmiddelen.

Uitbetaling vindt direct plaats aan, en op verzoek van de persoon aan wie de scootmobiel is toegekend. Deze persoon dient op het moment van aanvraag van de inleverpremie in het bezit te zijn van een geldige indicatie voor een scootmobiel van tenminste 6 maanden. Daarnaast kan iedere aanvrager slechts éénmaal aanspraak maken op de inleverpremie.

Deze regeling geldt niet bij inlevering in geval van overlijden van de persoon aan wie de scootmobiel is toegekend. Ook wordt geen premie toegekend indien de scootmobiel wordt vervangen door een andere scootmobiel of door een andere Wmo-voorziening.

Hoofdstuk 7 Verplaatsen in en rond de woning.

Artikel 7.1

Lid 1 regelt de wijze waarop een persoonsgebonden budget of de financiële tegemoetkoming voor een rolstoel wordt vastgesteld. Hierbij wordt uitgegaan van de goedkoopst-compenserende voorziening zoals is opgenomen in het assortiment van een gecontracteerde leverancier, of een daarmee vergelijkbare voorziening. Als daar sprake van is zal verhoging plaatsvinden met een bedrag noodzakelijk voor onderhoud en reparatie, gedurende de technische levensduur van de voorziening. Het bedrag dat hiervoor beschikbaar wordt gesteld wordt opgevraagd bij een gecontracteerde leverancier.

Lid 2 beschrijft de vaststelling van de hoogte van een persoonsgebonden budget of een financiële tegemoetkoming, indien de geadviseerde rolstoel (zie programma van eisen) geen onderdeel uitmaakt van het contract tussen leverancier en college. Dan wordt gewerkt met offertes. Het verdient aanbeveling om tenminste 3 offertes te laten opstellen, waaruit de goedkoopst-compenserende offerte zal worden gekozen. Deze goedkoopst-compenserende offerte is bepalend voor de hoogte van het toe te kennen bedrag. De goedkoopst-adequate offerte is niet per definitie de offerte met de laagste prijs. Het kan zijn dat een duurder offerte uitgaat van een langere technische levensduur van het geleverde, zodat deze offerte uiteindelijk op langere termijn goedkoper kan uitvallen.

Artikel 7.2

De sportrolstoel is een voorziening die meegenomen wordt vanuit de Wvg zonder dat deze sportrolstoel in de Wvg of in de Wmo wordt genoemd. De sportrolstoel is een bovenwettelijke voorziening, in de Wvg opgenomen naar aanleiding van een verzoek van de Tweede Kamer. Daarom wordt de verstrekkingwijze, zoals bij de Wvg gewoon voortgezet, hetgeen betekent dat een sportrolstoel alleen verstrekt wordt als een forfaitaire vergoeding. Deze vergoeding is niet kostendekkend en dient beschouwd te worden als tegemoetkoming in de kosten van aanschaf en onderhoud voor een periode van drie jaar. Na drie jaar kan opnieuw een forfaitair bedrag worden toegekend.

Hoofdstuk 8 Advisering en samenhangende afstemming

Artikel 8.1

Verwezen wordt naar het contract dat tussen CIZ en het college zal worden afgesloten.

Artikel 8.3

De Verordening bepaalt dat in dit Besluit beschreven moet worden op welke wijze de verkrijging van individuele voorzieningen samenhangend wordt afgestemd op de situatie van de aanvrager. Bij deze eisen is aangesloten bij de eisen die het Zorgindicatiebesluit stelt ten aanzien van het onderzoek inzake de AWBZ. Hierdoor is enerzijds de samenhang met de AWBZ gewaarborgd, maar wordt anderzijds ook een ruime hoeveelheid informatie vergaard waarmee het college een zorgvuldig, op de individuele situatie af te stemmen besluit kan nemen.

BIJLAGE I bij Besluit nadere regels individuele voorzieningen wet maatschappelijke ondersteuning 2011 Gemeente Maastricht.

Normbedragen per 1 januari 2010 bij woningsanering ingevolge artikel 5.2 lid 1 van dit Besluit

	Prijs	Per
		Bedragen zijn incl. Btw
vloerbedekking vinyl	€ 43-	meter (4 m breed)
jaloerieën	€ 16-	meter (175 cm hg.)

Bron: NIBUD.

Bijlage II bij Besluit nadere regels individuele voorzieningen wet maatschappelijke ondersteuning 2011 Gemeente Maastricht

Normbedragen per 1 januari 2010 bij woningaanpassingen ingevolge artikel 5.1 lid 1 van dit Besluit.

Bedragen zijn ALL-IN en incl. BTW

Rubriek	Omschrijving voorzieningen	Afschrijvings termijn	normbedrag 2010	eenheden
1 Rolstoeltoegankelijkheid				
01.01	verwijderen dorpel buitendeur	20 jaar	€ 247	/st
01.02	verwijderen dorpel binnendeur	20 jaar	€ 165	/st
01.03	verbreden buitendeur	20 jaar	€ 3.023	/st
01.04.01	verbreden binnendeur nastelkozijn	20 jaar	€ 858	/st
01.04.02	verbreden binnendeur inmetSELkozijn	20 jaar	€ 1.703	/st
01.05	beschermingsprofielen kozijn	20 jaar	€ 236	/st
01.06	schopplaten tegen deur	20 jaar	€ 159	/st
01.07.01	verhoging toegangspad	20 jaar	€ 132	/m2
01.07.02	verhoging + verbreden toegangspad	20 jaar	€ 123	/m2
01.08.01	hellingbaan buiten staal recht	15 jaar	€ 718	/m2
01.08.02	hellingbaan buiten staal met bordes	15 jaar	€ 701	/m2
01.08.03	hellingbaan buiten traditioneel recht	15 jaar	€ 865	/m2
01.08.04	hellingbaan buiten traditioneel met bordes	15 jaar	€ 857	/m2
01.09	vlonder nabij toegangsdeur	7 jaar	€ 306	/st
01.10	vlinderbrugje voor binnendrempel	7 jaar	€ 354	/st
01.11	vlonder balkon	15 jaar	€ 498	/m2
01.21	aanbouw nieuwe entree woning	20 jaar	€ 3.235	/m2

2 Sanitair				
02.01.01	douche-vloer op afschot (anti-slip norm R 11)	20 jaar	€ 409	/m2
02.01.01a	Slidex tot 5m2	6 jaar	€ 536	/st
02.01.01b	Slidex tot 10m2	6 jaar	€ 609	/st
02.01.02	senioredouchebak	12 jaar	€ 807	/st
02.02	vervangen wandtegels	20 jaar	€ 202	/m2
02.03.01	wandbeugel 30 cm	8 jaar	€ 51	/st
02.03.02	wandbeugel 60 cm	8 jaar	€ 55	/st
02.03.03	wandbeugel 90 cm	8 jaar	€ 65	/st
02.03.04	wandbeugel 1200 mm	8 jaar	€ 79	/st
02.03.05	contraplaat tbv wandbeugel	8 jaar	€ 14	/st
02.04.01	opklapbaar toiletbeugel 600 mm	8 jaar	€ 246	/st
02.04.02	opklapbaar toiletbeugel 830 mm	8 jaar	€ 254	/st
02.04.03	opklapbaar toiletbeugel 830 mm + toiletrolhouder	8 jaar	€ 262	/st
02.05.01	beugel opklapbaar met statief 600 mm	8 jaar	€ 343	/st
02.05.02	beugel opklapbaar met statief 830 mm	8 jaar	€ 357	/st
02.05.03	beugel opklapbaar met statief 830+ toiletrolhouder	8 jaar	€ 364	/st
02.06.01	douchezit opklapbaar wandmontage	8 jaar	€ 301	/st
02.06.02	douchezit opklapbaar wandmontage en armluning	8 jaar	€ 396	/st

02.06.03	contraplaat tbv douchezit	8 jaar	€ 45	/st
02.06.04	hulppootset tbv douchezit	8 jaar	€ 100	/st
02.10	douche-glijstang	8 jaar	€ 159	/st
02.11.01	verhoogde toiletcombinatie	10 jaar	€ 984	/st
02.11.02	verhoogd toilet	10 jaar	€ 615	/st
02.11.02a	meerprijs vervangen spoelbak	10 jaar	€ 377	/st
02.11.02b	toiletpot hoger op frame monteren	nvt	€ 389	/st
02.12.01	2e toilet standaard	10 jaar	€ 768	/st
02.12.02	2e toilet verhoogd	10 jaar	€ 1.257	/st
02.13	rolstoelspiegel bij wastafel	10 jaar	€ 201	/st
02.14	stoma-wastafel	10 jaar	€ 2.538	/st
02.15	wastafel-onderrijdbaar	10 jaar	€ 729	/st
02.16	thermostatische douchekraan + warmte begrenzer	10 jaar	€ 557	/st
02.17	wastafelmengkraan	10 jaar	€ 425	/st
02.18	thermostatische badkraan + warmte begrenzer	10 jaar	€ 652	/st
02.19	ergonomisch plaatsen kraan- en douchegarnituur	nvt	€ 186	/st
02.20	demonteren fonteintje	nvt	€ 98	/st

3 Keuken

03.01.01	keuken onderrijdbaar	10 jaar	€ 5.149	/st
03.01.02	hoekkeuken onderrijdbaar	10 jaar	€ 8.320	/st
03.02.01	keuken onderrijdbaar en verstelbaar	10 jaar	€ 10.479	/st
03.03	aanpassen keuken t.b.v. onderrijdbaarheid (met losse onderkasten)	10 jaar	€ 3.094	/st
03.04	aanpassen keuken t.b.v. onderrijdbaarheid (met onderblok)	10 jaar	€ 3.450	/st
03.05	eenhengelmengkraan t.b.v. gootsteen	10 jaar	€ 446	/st
03.06	verplaatsen keukenkast	10 jaar	€ 53	/st

4 Verticaal probleem

04.01.01	stoeltraplift t.b.v. rechte steektrap	12 jaar	offerte	/st
04.01.02	stoeltraplift t.b.v. trap met kwart	12 jaar	offerte	/st
04.01.02a	stoeltraplift t.b.v. trap met dubbele kwart	12 jaar	offerte	/st
04.01.11	smetplank verwijderen	10 jaar	€ 44	/m1
04.01.12	wand op verdieping verplaatsen	15 jaar	€ 330	/m2
04.01.13	bouwkundige aanpassing traplift	15 jaar	€ 2.844	/st
04.02	aanbrengen extra trapeuning	10 jaar	€ 85	/m1

5 Deuropenersystemen

05.01	deurautomaat op buitendeur	10 jaar	€ 3.030	/st
05.02	automaat op buitendeur met intercom	10 jaar	€ 3.634	/st
05.03	deurautomaat voor grote belasting	10 jaar	€ 3.595	/st
05.04	binnendeurautomaat	10 jaar	€ 2.606	/st
05.05	schuifdeur met automaat	10 jaar	€ 5.138	/st
05.06	wand opdikken boven kozijn	10 jaar	€ 212	/st
05.07	intercom + electr. voordeurontgrendeling	10 jaar	€ 1.513	/st
05.08	garagedeuropener	10 jaar	€ 542	/st

05.09	plaatsen schuifdeur met langehandel	10 jaar	€ 1.004	/st
-------	-------------------------------------	---------	---------	-----

---

6 Diversen

06.01	aanleg wandcontactdoos binnen	15 jaar	€ 196	/st
06.02	aanleg wandcontactdoos buiten 10 m1	15 jaar	€ 693	/st
06.03	leveren sleutel voor reeds aanwezige elektr. Deuropener	nvt	€ 40	/st
06.04	L-vormige beugel (Linido LI2611.003)	nvt	€ 101	/st
06.05	Trapspilbeugel links/rechts	nvt	€ 122	/st
06.06	vlakke deurklink	8 jaar	€ 43	/st
06.07	leveren sleutel voor scootmobielberging	nvt	€ 22	/st
06.08	scootersafe	15 jaar	€ 4.044	/st

---

7 Sanitaire roerende goederen

07.01	douchezit-kruk met armsteunen	nvt	€ 206	/st
07.02	badzitje zonder rugleuning	nvt	€ 83	/st
07.03	badzitje met rugleuning	nvt	€ 118	/st
07.04	douche-toilet stoel/zitje	nvt	€ 835	/st
07.05	douche-toilet stoel/zitje zelfbeweger	nvt	€ 1.211	/st
07.06	postoel	nvt	€ 112	/st
07.07	toiletverhoger 60/100/140 mm	nvt	€ 216	/st
07.08	toiletverhoger 60/100/140 mm met armsteunen	nvt	€ 355	/st

---

BIJLAGE III bij Besluit nadere regels individuele voorzieningen wet maatschappelijke ondersteuning 2011 Gemeente Maastricht

Vergoeding per 1 januari 2011 voor kosten van onderhoud, keuring en reparatie ingevolge artikel 5.6 van dit Besluit.

Alleen de werkelijk gemaakte kosten van keuring, onderhoud (met een maximum van de in de tabel genoemde bedragen) en reparatie (niet gebonden aan een maximum) aan de hieronder genoemde onderdelen komen in aanmerking voor een financiële tegemoetkoming.

- a. stoelliften;
- b. rolstoel- of sta-plateauliften;
- c. woonhuisliften;
- d. hefplateauliften;
- e. balansliften;
- f. de mechanische inrichting voor het verstellen van een in hoogte verstelbaar keukenblok, bad of wastafel;
- g. elektromechanische openings- en sluitingsmechanisme van deuren;
- h. scootmobielSAFE.

De maximale vergoeding van kosten voor onderhoud en keuring van diverse soorten liften in woningen en trappenhuisen bedraagt:

Soorten liften	Keuringen		Onderhoud	
	Frequentie keuring	Kosten excl. BTW	Frequentie onderhoud	Kosten excl. BTW
Stoellift	1x per 4 jaar	€ 216,20	1x per jaar	€ 443,30
Rolstoel-plateaulift	1x per 4 jaar	€ 263,40	1x per jaar	€ 443,30
Woonhuisliften	1 x per 1,5 jaar	€ 263,40	2x per jaar	€ 886,60
Hefplateaulift	1x per 1,5 jaar	€ 267,20	2x per jaar	€ 886,60
Balanslift *	1x per 1,5 jaar	€ 76,50	1x per jaar	€ 443,30

(Bron: Liftinstituut)

* Balansliften worden niet meer nieuw gemaakt. Bestaande balansliften kunnen nog wel gewoon gekeurd en onderhouden worden. Het Liftinstituut berekent de kosten voor periodieke keuring van balansliften op grond van een uurtarief van € 76,50

Maximale toeslagen op bovengenoemde tarieven;

- 50% voor installaties geplaatst buiten de woning;
- 50% voor installaties die meer dan 1 verdieping overbruggen;
- 50% voor installaties, uitgevoerd met elektrisch aangedreven plateaus en/of afrijdbeveiliging resp. elektrisch wegklapbare raildelen.

Reparatie

De werkelijke kosten van reparatie komen voor vergoeding in aanmerking, mits gedeclareerd binnen één jaar na betaling.

BIJLAGE IV bij Besluit nadere regels individuele voorzieningen wet maatschappelijke ondersteuning 2011 Gemeente Maastricht

Normen per 1 januari 2011 bij uitbreiding van ruimten ingevolge artikel 5.1 lid 4 onder f. van dit Besluit.

Als het gaat om uitbreiding van ruimten worden de volgende maxima aangehouden.

<i>Soort vertrek</i>	<i>Aantal m2 waarvoor ten hoogste een financiële tegemoetkoming/PGB wordt verstrekt in geval van aanbouw</i>	<i>Aantal m2 waarvoor ten hoogste een financiële tegemoetkoming/PGB wordt verstrekt in geval van uitbreiding van een reeds aanwezig vertrek</i>
woonkamer	30	6
keuken	10	4
1 persoonsslaapkamer	10	4
2 persoonsslaapkamer	18	4
toilet ruimte	2	1
badkamer		
- wastafelruimte	2	1
- doucheruimte	3	2
entree/hal/gang	5	2
berging	6	4

BIJLAGE V bij Besluit nadere regels individuele voorzieningen wet maatschappelijke ondersteuning 2011 Gemeente Maastricht

Uurtarieven per 1 januari 2010 ingevolge artikel 3.2 lid 1 onder a. van dit Besluit.

Zorgaanbieder	Uurtarief
Ambulante Thuiszorg	€ 23,20
GKD HH	€ 23,45
Orbis HH	€ 23,45
Thuiszorg service Nederland	€ 23,45
Mosae Zorggroep	€ 22,45

BIJLAGE VI bij Besluit nadere regels individuele voorzieningen wet maatschappelijke ondersteuning 2011 Gemeente Maastricht

Norminkomens en inkomensgrenzen per 1 januari 2011 ingevolge artikel 1.2 lid 2 sub 1 van de Verordening en artikel 3.5 van dit Besluit.

Leefvorm	maandnorm incl. toeslag incl. VT	Norminkomen 2010	Inkomensgrens per jaar (1,5x norminkomen)
Gehuwden beiden tot 65 jaar	1.513,00	€ 18.156,00	€ 27.234,00
Alleenstaande ouder tot 65 jaar	1.462,91	€ 17.554,92	€ 26.332,38
Alleenstaanden tot 65 jaar	1.163,67	€ 13.964,04	€ 20.946,06
Gehuwden, één partner 65 jaar of ouder	1.552,82	€ 18.633,84	€ 27.950,76
Gehuwden beide 65 jaar of ouder	1.552,82	€ 18.633,84	€ 27.950,76
Alleenstaande ouder 65 jaar of ouder	1.403,06	€ 16.836,72	€ 25.255,08
Alleenstaande 65 jaar of ouder	1.114,04	€ 13.368,48	€ 20.052,72

**UITTREKSEL INDIVIDUELE VOORZIENINGEN WMO
UIT
Memorie van toelichting bij de Programmabegroting 2011**

Gemeente Maastricht

College van Burgemeester en Wethouders

Maastricht, 2 november 2010

Wet Maatschappelijke Ondersteuning

Wij willen gezien de ernst van het structurele tekort Wmo individuele voorzieningen van € 4,3 mln. bij de behandeling van de programmabegroting 2011 tot keuzes komen. Langer uitstel van besluitvorming over dit onderwerp vinden wij niet aanvaardbaar.

Bij de te nemen maatregelen hanteren we de volgende uitgangspunten:

- Een *maximum plafond in de inkomensafhankelijke eigen bijdrage*, ongeacht het aantal voorzieningen.
- We willen zeer zorgvuldig omgaan met de herindicaties in het Vervoer op Maat en willen dit *trapsgewijs doen, rekening houdend met de mate van beperkingen*. We zullen alert zijn dat het verlies van indicatie niet leidt tot het 'achter de geraniums' gaan zitten en wij gaan deze personen actief toeleiden naar alternatieve vormen van vervoer.
- We gaan enkel de vergoedingen voor écht *kleine woonvoorzieningen afschaffen*. Grotere woonvoorzieningen c.q. noodzakelijke complete (badkamer)verbouwingen vallen hier uiteraard niet onder.
- We gaan opnieuw de discussie voeren over het '*primaat van verhuizing*' in relatie tot het Wmo-uitgangspunt 'goedkoopst-adequaaf'. Op dit moment is er een discrepantie tussen het beleidsuitgangspunt '*ouderen zo lang mogelijk thuis laten wonen in de eigen woning*' en het beleidsuitgangspunt dat aangepaste woningen opnieuw moeten worden toegewezen: oftewel een discussie over '*aanpassen vs. verhuizen*', waarbij individueel maatwerk het credo is.
- We gaan de uitvoering van Hulp bij het Huishouden nog meer stimuleren in de vorm van het *PGB-alfahulp*. Deze vorm leidt tot minder uitgaven dan invulling via zorg in natura, waarbij de kwaliteit van dienstverlening bij deze keuze niet ter discussie staat. Een PGB heeft daarnaast, voor grote groepen cliënten, voordelen ten opzichte van 'zorg in natura'.
- Verder willen we de administratieve belasting van personen met een PGB verder vereenvoudigen, de informele zorg en mantelzorg verder stimuleren en zullen we alert blijven op non-gebruik van hulpmiddelen en in toenemende mate zorgen voor hergebruik van ingenomen hulpmiddelen en voorzieningen.

Wij hebben met betrekking tot de voorstellen zoals deze nu in de programmabegroting 2011 zijn opgenomen een amendement, drie aanvullende voorstellen en een voorstel voor dekking van het resterende tekort Wmo individuele voorzieningen. Daarbij zijn wij van mening dat wij met deze aanvullingen een evenwichtig pakket aan maatregelen aan u voorleggen.

Ons amendement betreft de voorstellen 3.) kosteneffectiviteit Vervoer Op Maat, en 4) volledige herindicatie Vervoer Op Maat. Wij willen deze twee voorstellen aangepast samenvoegen tot een nieuw voorstel 3. Dit nieuwe voorstel ziet er als volgt uit:

- Kosteneffectiviteit inclusief herindicatie VOM-pashouders in relatie tot verbeterde voorzieningen openbaar vervoer (besparing indicatief € 0,8 mln.); Onderzoek naar mogelijkheden tot terugdringen gebruik collectief Wmo-vervoer (Vervoer Op Maat). Er wordt gestimuleerd dat personen (gedeeltelijk) gebruik gaan maken van het verbeterde voorzieningenniveau binnen het regulier openbaar vervoer, zoals lage-vloerbussen, opgehoogde bushaltes (waarvan op dit moment al 90% van de Wmo-reizigers profijt zouden kunnen hebben), bushaltes op minder dan 500 meter van ieder woonadres in Maastricht, hoge periodiciteit (vaak iedere 10 minuten een reismogelijkheid), rolstoelplaats in iedere bus (m.n. voor standaardrolstoelen). Verder geldt, afwijkend van het collectief Wmo-vervoer, bij het reguliere OV geen

vooraanmeldtijd van 1 uur, geen wachttijd van maximaal een half uur, geen omrijtijd van maximaal een half uur en voor 65-plussers een lagere ritprijs. Uiteraard zullen wij regelmatig met het reguliere OV (o.a. Veolia) overleg voeren over de toegankelijkheid van het reguliere OV voor mensen met een beperking. Personen die in staat moeten worden geacht om te kunnen reizen met het regulier openbaar vervoer, moeten (weer) gebruik maken van deze verbeterde voorziening. Hiermee sluit dit voorstel aan bij het Wmo-uitgangspunt '*algemeen waar kan, specifiek waar nodig*'. Hiertoe is ten aanzien van de ruim driekwart van de pashouders binnen Regiotaxi Wmo een herindicatietraject noodzakelijk. Dit traject zal zeer zorgvuldig en tegelijkertijd zo efficiënt mogelijk worden doorlopen, met als uitgangspunt de burger niet onnodig te belasten. Dit betekent dat binnen deze operatie *trapsgewijs gedifferentieerd wordt naar de diverse te onderscheiden doelgroepen* (leeftijd, mate van beperking, soort vervoer (deur-tot-deur, kamer-tot-kamer-vervoer, individueel vervoer), speciale hulpmiddelen, etc.).

Volgens de benchmark Wmo over 2009 liggen de uitgaven voor collectieve vervoersvoorzieningen in Maastricht per inwoner **88% hoger (!)** dan het gemiddelde in gemeenten van vergelijkbare grootte. Ook het aantal pashouders ligt beduidend hoger. Het is dan logisch oplossingen te zoeken in een groter gebruik van het verbeterde voorzieningenniveau binnen het regulier openbaar vervoer. Als we erin slagen om de kosten met € 0,8 mln. terug te dringen, dan nog zullen de kosten per inwoner **ruim 20% hoger** liggen dan in gemeenten van vergelijkbare grootte.

Daarnaast zijn wij van mening dat er zich altijd mogelijkheden zullen voordoen om vernieuwingen, innovaties of alternatieven te vinden voor bestaande voorzieningen. Wij willen dan ook de reeds opgenomen lijst met nieuwe voorstellen als een start zien en niet als een limitatieve opgave. Wij hebben daarbij zelf alvast drie aanvullende voorstellen:

- Stimuleren informele zorg/mantelzorg Belangrijk is het stimuleren van de informele zorg/mantelzorg om daarmee de mogelijkheid om in de eigen woning c.q. de eigen woonomgeving te blijven wonen zo groot mogelijk blijft. De kracht zit in een zo optimaal mogelijke samenhang en afstemming tussen informele zorg/mantelzorg en collectieve voorzieningen.
- Heriking beleidsuitgangspunten woningaanpassing vs. verhuizing: We gaan op zoek naar een nieuwe balans tussen het (blijven) aanpassen van de eigen woning versus het verhuizen naar een passende reeds aangepaste woning. Een balans tussen enerzijds kosteneffectiviteit van woonvoorzieningen en anderzijds de mogelijkheid voor cliënten om zo lang mogelijk in de eigen woning te blijven wonen. Soberheid, wonen in de eigen woning c.q. eigen omgeving, informele zorg / mantelzorg, samenhang collectieve voorzieningen, huurwoning vs. koopwoning, zijn daarbij richtinggevend voor de discussie en de opnieuw te formuleren uitgangspunten.
- Stimuleren van Hulp bij het Huishouden via PGB-alfa: Nieuwe cliënten toeleiden naar Hulp bij het Huishouden via PGB-alfa in plaats van via 'zorg in natura' (ZIN). Hulp bij het Huishouden via PGB-alfa is goedkoper en biedt de cliënt meer flexibiliteit.

De voorgestelde aanpassingen inclusief bovenstaande amendement en aanvullingen zullen zeer zorgvuldig doorgevoerd worden. Wij zullen de maatregelen tijdig en zorgvuldig communiceren en zullen we alert zijn op schrijnende gevallen. Voor zover van toepassing kan in deze gevallen op een hardheidsclausule worden teruggevallen. In nieuwe gevallen gaan wij per direct conform de einduitkomst van de voorgestelde maatregelen indiceren en verstrekken.

Het geheel aan voorstellen en maatregelen levert bij volledige doorvoering een maximale besparing op van indicatief € 2,6 mln. tot € 3,6 mln. Daarmee is het geprognosticeerde structurele tekort van € 4,3 mln. per 2012

maximaal te reduceren tot een tekort van circa € 0,7 mln. tot € 1,7 mln. structureel, indien alle voorstellen zijn overgenomen (exclusief autonome ontwikkelingen). Het resterende tekort zal in 2011 incidenteel worden gedekt uit de risicobuffer van de begroting en aanvullend eenmalig uit de vervroegde vermindering van externe inhuur. Vanaf 2012 vindt structurele dekking plaats via invulling van een aanvullende kerntakendiscussie in het kader van Krachten Bundelen met de risicobuffer als achtervang (zie navolgende tabel).

Alles overziend zijn wij van mening dat na uitvoering van de (aangepaste) voorstellen de 'Maastrichtse maat' binnen de Wmo individuele voorzieningen nog steeds overeind staat.

Financieel overzicht besparingsmaatregelen Wmo individuele voorzieningen						
		2011	2012	2013	2014	Toelichting
1.	Efficiencymaatregelen: - Urenindicatie PGB - Aanbesteding trapliften	150 70	150 70	150 70	150 70	
2.	Eigen bijdrage vervoers- en woonvoorzieningen	425	850	850	850	Eerste helft 2011 verwerking inkomensgegevens (idem 5.) alvorens te beschikken
3.	Kosteneffectiviteit Vervoer Op Maat incl. herindicatie Vervoer op Maat	400	800	800	800	
4.	Afschaffen kleine woningaanpassingen en invoeren drempelbedrag	180	180	180	180	
5.	Inkomensgrens vervoersvoorzieningen	45	90	90	90	Nieuwe cliënten per 1 januari, daarnaast afbouw bestaande cliënten
6.	Nieuwe voorstellen	375	750	750	750	in 2011 contractbeheer, inkomensgrenzen HbhH en sturen op alfa in plaats van ZIN; in 2012 toevoegen aanpassing uurprijs HbhH ZIN; in 2013 e.v. plus pm
Totaalbesparingsmaatregelen		1.645	2.890	2.890	2.890	
Geprognosticeerd tekort		-4.300	-4.300	-4.300	-4.300	
Resterend tekort		-2.655	-1.410	-1.410	-1.410	
Dekking uit Risicobuffer		2.155				
Aanvullende kerntakdiscussie in kader van Krachten Bundelen			1.410	1.410	1.410	Risicobuffer als achtervang
Dekking eenmalig		500				vervroegde vermindering externe inhuur
Saldo		0	0	0	0	

Voor de volledigheid is de tekst van paragraaf 2.3.4 uit de gemeentebegroting 2011 met bovenstaande amendementen en aanvullende voorstellen inclusief enkele tekstuele wijzigingen aangepast. In bijlage 3 vindt u deze nieuwe integrale tekst met betrekking tot de Wmo die de in de programmabegroting opgenomen tekst in paragraaf 2.3.4 in zijn geheel vervangt.

Bijlage: Gewijzigde teksten Wmo

In deze bijlage treft u de gewijzigde paragraaf 2.3.4 uit de begroting. In deze tekst zijn de aanvullingen zoals beschreven in de memorie van toelichting integraal verwerkt. Deze nieuwe tekst vervangt de betreffende paragraaf uit de programmabegroting in zijn geheel.

Nieuwe tekst Wmo (paragraaf 2.3.4 blz. 29)

2.3.4 Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo)

Sinds 2007 is de gemeente verantwoordelijk voor de uitvoering van de Wmo. De gemeenteraad heeft sinds de invoering van de wet het adagium aangehouden dat deze wet in principe 'budgetneutraal' uitgevoerd dient te worden.

Uit de jaarrekening 2007 (€ 2,3 mln. tekort), de jaarrekening 2008 (tekort € 3,6 mln.) en de jaarrekening 2009 (tekort € 2,5 mln.) blijkt dat de budgetten voor de individuele voorzieningen Wmo sinds de invoering van deze wet structureel onvoldoende zijn om de kosten ervan te kunnen dekken. Wij zijn bij de programmabegroting 2010 en de kaderbrief 2010 al met voorstellen gekomen om de individuele voorzieningen Wmo toekomst-bestendig te maken en sinds de invoering zijn we continue bezig de efficiency te optimaliseren (zie Tabel 2.3).

Over 2010 verwachten we opnieuw een tekort op het budget individuele voorzieningen Wmo ter hoogte van ± € 2,5 mln. Het structurele tekort ligt echter hoger, namelijk op ± € 4 mln. Reden is dat in 2010 een incidentele dekking vanuit algemene middelen van € 1,5 mln. is toegevoegd aan het Wmo-budget. De verwachting is dat, bij ongewijzigd beleid, dit tekort verder zal oplopen. Het Rijk heeft aangekondigd over het Wmo-budget 2011 een verlaging van structureel € 0,3 mln. door te voeren, waarmee het **structurele tekort** oploopt naar **€ 4,3 mln.** per 2011. Daarnaast zal de autonome vraag blijven stijgen door de demografische ontwikkelingen in onze stad. Zo is ruim 50% van de Maastrichtse gebruikers van Wmo-voorzieningen ouder dan 75 jaar. Volgens het CBS neemt het aantal 75-plussers in Maastricht in de periode 2010- 2020 toe met ruim 11% en tot 2030 zelfs met ruim 34%. Een gemiddeld slechtere gezondheid en lagere inkomens zorgen eveneens voor een grotere vraag naar ondersteuning. Kortom: zonder nadere maatregelen zal het tekort op de Wmo alleen maar toenemen.

Wij zien ons derhalve genoodzaakt om nu uitgebreider dan voorgaande keren verdergaande voorstellen aan u voor te leggen om daarmee een financieel toekomstbestendig systeem van individuele voorzieningen Wmo te kunnen realiseren en behouden.

Allereerst wordt de stijging van het tekort verklaard (hulp bij de huishouding, vervoers- en woonvoorzieningen, uitvoeringskosten). Vervolgens worden oplossingsrichtingen opgesomd die kunnen leiden tot een afname van dit tekort (besparingsvoorstellen).

Hulp bij het huishouden

De grootste kostenstijging vindt plaats binnen deze categorie. Dit enerzijds door een stijging van de uitgaven met ± € 2,6 mln. en anderzijds door een daling van de (rijks)inkomsten t.o.v. 2009 met € 0,5 mln. De stijging van de uitgaven wordt als volgt verklaard:

- Een wijziging in de periodiciteit van uitbetaling van het PGB-hulp bij het huishouden, te weten van een (half)jaarlijkse naar een maandelijkse betaling, leidt tot een eenmalige kostenpost van € 0,6 mln. in 2010. De werkelijke kosten zijn niet toegenomen, maar worden nu geboekt in het jaar waarop ze betrekking hebben;
- De aanbesteding van hulp bij het huishouden 'zorg in natura', met name de hogere tariefstelling, heeft geleid tot een kostenstijging van ± € 0,8 mln. structureel. Dit als gevolg van een stijging van het (gemiddeld) uurtarief van de vijf gecontracteerde thuiszorgaanbieders met € 1,80 per uur t.o.v. 2009. De tariefstijging is vooral het gevolg van een wetswijziging per 1 januari 2010, waardoor (goedkopere) alfahulpen (=freelancer, waarvan de klant formeel werkgever is) niet meer mochten werken bij thuiszorgaanbieders. De in 2009 door alfahulpen gewerkte uren moesten zodoende in 2010 worden

uitgevoerd door (duurdere) beroepskrachten. De wetswijziging heeft plaatsgevonden omdat de wetgever het ongewenst vond dat klanten die gekozen hadden voor 'zorg in natura', waarin in principe alles voor de klant geregeld moet worden, toch belast konden worden met een formeel werkgeverschap indien de thuiszorgaanbieder een alfahulp aan de klant koppelde. Het koppelen van een alfahulp aan een 'zorg in natura'-klant is zodoende per 1 januari 2010 niet meer mogelijk.

Deze kostenstijging vindt ook plaats ondanks een volumedaling in gerealiseerde uren 'zorg in natura' (daling van 25.000 uur/ruim 4%) en een daling in klanten 'zorg in natura' (minus 221 klanten/ruim 6%). Deze volumedaling is eveneens het gevolg van de genoemde wetswijziging per 1 januari 2010, waardoor binnen 'zorg in natura' de zorg geleverd door een beroepskracht en de zorg geleverd door een alfahulp zijn ontvlochten. Een gedeelte (±66%) van de klanten die in 2009 'zorg in natura' ontving via een alfahulp, heeft door deze ontvlechting met ingang van 1 januari 2010 de overstap gemaakt naar een PGB-alfahulp. Meer hierover in de volgende alinea.

Opgemerkt moet worden dat de kwaliteit van dienstverlening aan onze burgers is toegenomen doordat de thuiszorgaanbieders, als gevolg van het hogere (kostendeekkende) uurtarief en een verbeterde sturing, een hogere leveringsbetrouwbaarheid en een snellere start van dienstverlening realiseren dan in de contractperiode 2007 – 2009 het geval was. Deze toegenomen kwaliteit leidt tot meer geleverde zorg en daarmee tot hogere uitgaven. Dit is in de kern evenwel een positieve ontwikkeling: het voorzieningenniveau voor onze inwoners is hierdoor gestegen.

- Een gedeelte van de uitgaven die voorheen onder de post 'zorg in natura' vielen, zijn met ingang van 1 januari 2010 gelabeld als PGB-alfahulp. Het betreft hier uitgaven aan overstappers vanuit 'zorg in natura', die hun alfahulp wilden behouden en hiervoor een PGB-alfahulp ontvangen. Daarnaast heeft er ook instroom van nieuwe klanten plaatsgevonden binnen deze verstrekkingvorm. Het uurtarief binnen een PGB-alfahulp is gemiddeld € 6,57 lager dan dat voor 'zorg in natura'. Invoering van het PGB-alfahulp heeft zodoende geleid tot ±€ 0,4 minder uitgaven dan indien dezelfde zorg via 'zorg in natura' was gerealiseerd. De oorspronkelijke doelstelling om 100% van de alfahulp-uren binnen 'zorg in natura' om te zetten in een PGB-alfahulp, is niet gerealiseerd. De oorzaak moet o.a. gezocht worden in de rijkssubsidierегeling die het lucratief maakte dat thuiszorgaanbieders de alfahulpen als beroepskracht in vaste dienst namen, maar ook in terughoudendheid bij de klanten om binnen de PGB-systematiek formeel werkgever van een alfahulp te worden. De uitgaven aan deze PGB's behelsen ± € 1,0 mln.

Ondanks verschillen binnen de afzonderlijke verstrekkingvormen ('zorg in natura', PGB-alfahulp en PGB-regulier), laten de totaal gerealiseerde uren van de drie verstrekkingvormen van hulp bij het huishouden gezamenlijk een netto groei zien van ruim 6% t.o.v. 2009. Het aantal klanten binnen de drie verstrekkingvormen gezamenlijk groeit netto met ruim 4% t.o.v. 2009.

Vervoersvoorzieningen, woonvoorzieningen en rolstoelen

Ondanks de autonome groei in het aantal toegekende voorzieningen, is het negatief resultaat op deze post in 2010 licht gedaald ten opzichte van 2009 (met € 0,03 mln.). Dit is o.a. te danken aan de kwaliteit van de Wmo-uitvoering, efficiënt inkopen/aanbesteden van voorzieningen en een gedegen contractbeheer. Een en ander passend in de met de raad afgesproken lijn.

Uitvoeringskosten Wmo

De in- en externe uitvoeringskosten zijn ten opzichte van 2009 teruggebracht met € 0,4 mln. Ten opzichte van 2008 zijn de uitvoeringskosten zelfs met ruim € 0,8 mln. gedaald. Dit ondanks een stijging van het aantal aanvragen tot ondersteuning en de toenemende complexiteit van de hulpvraag. Hoewel voortdurend gezocht blijft worden naar mogelijkheden om deze kosten omlaag te brengen, is duidelijk dat de ondergrens in besparingen op deze post zo goed als bereikt is.

Bij de bepaling van de ondergrens dient tevens de formatie van het Servicebureau Zorg (Wmo-loket) vastgesteld te worden, wat tot op heden nog niet heeft kunnen plaatsvinden. De gedaalde uitvoeringskosten van ruim € 0,8 mln. zijn in hoofdzaak toe te schrijven aan de vermindering van de externe advieskosten CIZ vanwege een veranderende werkwijze in het Wmo-loket. De invoering van casemanagement, de verplaatsing van diverse consulenttaken naar de administratie en bovenal de inzet van eigen paramedische specialisten (ergotherapeuten

en fysiotherapeuten) hebben deze besparing opgeleverd. Dit ligt geheel in lijn met de signalen en wensen van de raad om, onder andere, zo min mogelijk gebruik te maken van externe adviseurs. Daarnaast is ook de kwaliteit van dienstverlening toegenomen. Zo is de werkvoorraad teruggebracht van ruim 1.000 lopende aanvragen in augustus 2009, naar een beheersbare voorraad van ± 400 lopende aanvragen in augustus 2010. Tegelijkertijd is de doorlooptijd teruggebracht. In september 2009 werd nog ± 50% van de aanvragen niet binnen de aangewezen termijn van 8 weken afgehandeld. In september 2010 is dit nog bij slechts 25% van de aanvragen het geval. Het niet realiseren van de termijn treedt vooral in die gevallen op waar medische adviezen moeten worden opgevraagd bij de behandelende huisarts/specialist.

Met behulp van referentiemodellen van bureau BMC en de Procesmeter Sociale Dienst is de formatie gecalculeerd op 27,3 fte en wij stellen voor deze omvang vast te stellen. De formatieomvang is o.a. toe te schrijven aan de investering in de paramedische specialisten en de versterking van het administratief beheer. Niet onvermeld mag blijven dat de totaalformatie (incl. tijdelijk krachten) van het Wmo-loket vanaf 01-01-2010 met 4,1 fte is gedaald. Dat ondanks deze teruggang in formatie de dienstverlening van het Wmo-loket (waaronder werkvoorraad en doorlooptijd) t.o.v. 2009 is verbeterd, betekent dat veel geëist wordt van de huidige formatie. Verder bezuinigen op de interne uitvoeringskosten leidt onherroepelijk tot een terugval in dienstverlening aan de burger, een toenemend beroep op externe dienstverleners, minder gedegen contractbeheer en uiteindelijk dus tot hogere kosten.

Besparingsvoorstellen

Bij de Programmabegroting 2010 en Kaderbrief 2010 zijn ombuigingsvoorstellen gedaan ter hoogte van € 1,5 mln. welke niet zijn vastgesteld en waarbij met de raad is afgesproken deze bij de behandeling van de programma-begroting 2011 ter besluitvorming voor te leggen. Gezien het oplopende tekort van structureel ± € 4,3 mln. vanaf 2011, zijn deze voorstellen nu ontoereikend gebleken. Vandaar dat, naast de eerdere voorstellen, aanvullende voorstellen worden gepresenteerd. Het is noodzakelijk hiervoor het voorzieningenniveau aan te passen aan de hand van de door de raad vastgestelde uitgangspunten in het Wmo-beleidsplan 2008-2011, het coalitieakkoord 2010-2014 en de uitgangspunten in "Krachten bundelen". Op basis hiervan en aan de hand van door de raad vastgestelde draaiknoppen, zijn de volgende geactualiseerde voorstellen geformuleerd waarmee de risico's van budgetoverschrijdingen worden beperkt. De inspanningen van het college zijn gericht op het overeind houden van de voorzieningen en hebben betrekking op kosteneffectiviteit en draagkracht. De genoemde voorstellen zijn vooralsnog onvoldoende om de Wmo budgettair neutraal uit te voeren. In 2011 zullen wij daarom aanvullende ombuigingsvoorstellen aandragen.

De volgende twee efficiëncymaatregelen gaan we per 2011 doorvoeren:

- Urenindicatie PGB (besparing € 0,15 mln. indicatief): Invoering urenindicatie persoonsgebonden budgetten hulp bij het huishouden. Conform uitspraak Centrale Raad voor Beroep moeten PGB's worden uitbetaald op basis van daadwerkelijk aantal geïndiceerde uren per week (individueel maatwerk) in plaats van het gemiddeld aantal uren van de toegekende klasse (categoriale toekenning). Maastricht zal deze systematiek per 1-1-2011 voor alle PGB-ers invoeren. Deze administratieve omzetting leidt tot totaal 5% minder uren toekenning.
- Trapliften (besparing € 0,07 mln. indicatief): Inzet op lagere aankoop- en onderhoudstarieven, hergebruik en voldoende omvang bij de aanbesteding trapliften.

De volgende maatregel willen we in het verlengde van de Kaderbrief 2010 ter besluitvorming voorleggen ter invoering per 2011 (bedrag indicatief op jaarbasis, daadwerkelijke besparing afhankelijk van invoeringsdatum en mate van doorvoering):

- Eigen bijdrage (besparing € 0,85 mln. indicatief): Invoering inkomensafhankelijke eigen bijdrage bij vervoers- en woonvoorzieningen, waarbij rekening wordt gehouden met de eigen bijdrage die voor andere individuele (Wmo- of AWBZ) voorzieningen wordt betaald. De huidige systematiek zoals toegepast bij hulp bij het huishouden wordt hierbij gevolgd. Deze berekeningsmethodiek voor de hoogte van de eigen bijdrage geldt landelijk en is beproefd op wat daadwerkelijk mogelijk is (ook) voor mensen in een kwetsbare (financiële) positie. Dit voorstel zal leiden tot rechtsgelijkheid en een doelmatig gebruik van

voorzieningen. Daarnaast zij opgemerkt dat Maastricht min of meer nog de enige grote stad (in Limburg) is die nog geen eigen bijdrage hanteert voor vervoers- en woonvoorzieningen.

De doelgroep die in 2011 voor het eerst een eigen bijdrage aan vervoers- en woonvoorzieningen zal gaan betalen wordt geraamd op 2750 personen. Opgemerkt wordt dat ongeveer 60% van de Wmo-klanten ook gebruikt maakt van een AWBZ-voorziening, waarvoor ook een eigen bijdrage wordt gevraagd. De Wmo is echter preferent boven de AWBZ. Wanneer de gemeente er dus voor kiest ook een eigen bijdrage voor vervoers- en woonvoorzieningen te vragen, dan hoeft de klant over het algemeen niet méér te betalen dan hij/zij nu doet. Groot voordeel is dat de gemeente de door de klant betaalde eigen bijdrage ontvangt in plaats van de AWBZ, te weten bij 1.650 cliënten gezamenlijk voor ongeveer € 0,51 mln. Dat betekent dat de overige 1.100 cliënten in Maastricht gezamenlijk een totaal bedrag van € 0,34 mln. gaan betalen, zijnde gem. € 328,- per persoon per jaar. Uitvoeringskosten zijn verdisconteerd in besparingsbedrag en omvatten ca. € 35.000,- per jaar.

Deze maatregel op het gebied van eigen bijdragen is te kenmerken als een beweging naar wat landelijk en regionaal gebruikelijk en algemeen aanvaard is.

Omdat bovengenoemde maatregelen onvoldoende zijn om het tekort volledig terug te dringen, zullen aanvullende maatregelen moeten worden genomen. Het betreft hier maatregelen waarover we in een eerder stadium met u van gedachten gewisseld hebben, evenals nieuwe voorstellen.

Eerder voorgestelde maatregelen:

- Kosteneffectiviteit inclusief herindicatie VOM-pashouders in relatie tot verbeterde voorzieningen openbaar vervoer (besparing indicatief € 0,8 mln.); Onderzoek naar mogelijkheden tot terugdringen gebruik collectief Wmo-vervoer (Vervoer Op Maat). Er wordt gestimuleerd dat personen (gedeeltelijk) gebruik gaan maken van het verbeterde voorzieningenniveau binnen het regulier openbaar vervoer, zoals lagevloerbussen, opgehoogde bushaltes (waarvan op dit moment al 90% van de Wmo-reizigers profijt zouden kunnen hebben), bushaltes op minder dan 500 meter van ieder woonadres in Maastricht, hoge periodiciteit (vaak iedere 10 minuten een reismogelijkheid), rolstoelplaats in iedere bus (m.n. voor standaardrolstoelen). Verder geldt, afwijkend van het collectief Wmo-vervoer, bij het reguliere OV geen vooraanmeldtijd van 1 uur, geen wachttijd van maximaal een half uur, geen omrijtijd van maximaal een half uur en voor 65-plussers een lagere ritprijs. Uiteraard zullen wij regelmatig met het reguliere OV (o.a. Veolia) overleg voeren over de toegankelijkheid van het reguliere OV voor mensen met een beperking. Personen die in staat moeten worden geacht om te kunnen reizen met het regulier openbaar vervoer, moeten (weer) gebruik maken van deze verbeterde voorziening. Hiermee sluit dit voorstel aan bij het Wmo-uitgangspunt 'algemeen waar kan, specifiek waar nodig'. Hiertoe is ten aanzien van de ruim driekwart van de pashouders binnen Regiotaxi Wmo een herindicatietraject noodzakelijk. Dit traject zal zeer zorgvuldig en tegelijkertijd zo efficiënt mogelijk worden doorlopen, met als uitgangspunt de burger niet onnodig te belasten. Dit betekent dat binnen deze operatie *trapsgewijs gedifferentieerd wordt naar de diverse te onderscheiden doelgroepen* (leeftijd, mate van beperking, soort vervoer (deur-tot-deur, kamer-tot-kamer-vervoer, individueel vervoer), speciale hulpmiddelen, etc.) . Volgens de benchmark Wmo over 2009 liggen de uitgaven voor collectieve vervoersvoorzieningen in Maastricht per inwoner **88% hoger (!)** dan het gemiddelde in gemeenten van vergelijkbare grootte. Ook het aantal pashouders ligt beduidend hoger. Het is dan logisch oplossingen te zoeken in een groter gebruik van het verbeterde voorzieningenniveau binnen het regulier openbaar vervoer. Als we erin slagen om de kosten met € 0,8 mln. terug te dringen, dan nog zullen de kosten per inwoner **ruim 20% hoger** liggen dan in gemeenten van vergelijkbare grootte.
- Niet meer vergoeden van algemeen gebruikelijke woonvoorzieningen waarop in de levensloop kan worden geanticipeerd + invoeren drempelbedrag van € 250,- (besparing indicatief € 0,18 mln.); Woonvoorzieningen, waarvan de aanschaf te voorzien is – bijvoorbeeld in verband met normale ouderdomsverschijnselen – zodat hiervoor tijdig gereserveerd kan worden en die regulier tegen normale kosten aan te schaffen zijn in bijvoorbeeld een bouwmarkt, komen niet meer voor vergoeding in aanmerking. Met dit voorstel wordt beoogd te voorkomen dat het college een voorziening verstrekt waarvan, gelet op de omstandigheden van de aanvrager en gezien zijn plicht om te anticiperen op een normale levensloop, aannemelijk is dat deze persoon dit tot zijn normale bestedings-patroon kan rekenen.

Het betreft hier in de regel voorzieningen waarop een forse overhead-component zit indien door de gemeente gerealiseerd; een particulier is zodoende altijd goedkoper uit dan de gemeente. Zodoende wordt € 40.000 aan administratieve lasten bespaard.

Daarnaast wordt voorgesteld een drempelbedrag in te voeren per aanvraag, teneinde te voorkomen dat de administratieve kosten van afhandeling hoger zijn dan de uiteindelijk te verstrekken voorziening. Bij overschrijding van de drempel wordt (ook) de eerste € 250,- vergoed.

Het betreft hier een voorstel dat in regiogemeenten en veel andere gemeenten al staand en beproefd beleid is. Ook in jurisprudentie is dit beleid, mits zorgvuldig toegepast, nimmer aanleiding geweest om een gemeente tot de orde te roepen.

- Inkomensgrens bij alle vervoersvoorzieningen (collectief en individueel) op 150% van de relevante bijstandsnorm (besparing indicatief € 0,09 mln.): Inwoners met een verzamelinkomen hoger dan 150% van de relevante bijstandsnorm kunnen geen aanspraak meer maken op een vanuit de Wmo gefinancierde voorziening in de vorm van Vervoer Op Maat, scootmobielen, aangepaste fietsen, autoaanpassingen, financiële tegemoetkomingen en overige vervoermiddelen. De achterliggende gedachte van dit voorstel is dat een persoon met een inkomen boven de voorgestelde inkomensgrens van 150% van het relevant bijstandsniveau, geacht wordt zelfredzaam te zijn in de kosten van vervoer in de directe leefomgeving. Het inkomen is op 150% gesteld om rekening te houden met extra uitgaven die mensen met een beperking hebben. Overigens wordt de feitelijke toegang tot bovenstaande voorzieningen niet afgesloten. Personen kunnen blijven reizen met Regiotaxi tegen een hoger (commercieel) tarief of kunnen bij een door de gemeente gecontracteerde hulpmiddelenleverancier een scootmobiel huren tegen door de gemeente ingekochte tarieven.
Het betreft hier een voorstel dat in regiogemeenten en andere gemeenten al staand en beproefd beleid is. 24 Limburgse gemeenten kennen al jaren een inkomensgrens in het collectief vervoer.

Nieuwe voorstellen (besparing indicatief € 0,5 – € 1,5 mln.):

- Inzet collectieve voorzieningen: In het kader van "Krachten bundelen" wordt de Wmo als nieuw zoekgebied gedefinieerd. Onderzoek wordt uitgevoerd naar verschillende mogelijkheden op het gebied van het zoveel mogelijk collectief inrichten van voorzieningen in plaats van individueel. Gedacht wordt aan bijv. was- en strijkservice en uitleenpools van hulpmiddelen op centrale punten. De mogelijke inzet van uitkeringsgerechtigden in het kader van re-integratie op de arbeidsmarkt wordt hierin meegenomen.
- Stimuleren informele zorg/mantelzorg Belangrijk is het stimuleren van de informele zorg/mantelzorg om daarmee de mogelijkheid om in de eigen woning c.q. de eigen woonomgeving te blijven wonen zo groot mogelijk blijft. De kracht zit in een zo optimaal mogelijke samenhang en afstemming tussen informele zorg/mantelzorg en collectieve voorzieningen.
- Heriking beleidsuitgangspunten woningaanpassing vs. verhuizing: We gaan op zoek naar een nieuwe balans tussen het (blijven) aanpassen van de eigen woning versus het verhuizen naar een passende reeds aangepaste woning. Een balans tussen enerzijds kosteneffectiviteit van woonvoorzieningen en anderzijds de mogelijkheid voor cliënten om zo lang mogelijk in de eigen woning te blijven wonen. Soberheid, wonen in de eigen woning c.q. eigen omgeving, informele zorg / mantelzorg, samenhang collectieve voorzieningen, huurwoning vs. koopwoning, zijn daarbij richtinggevend voor de discussie en de opnieuw te formuleren uitgangspunten.
- Nieuwe voorstellen ten aanzien van hulp bij het huishouden: Nu de hogere uitgaven zich vooral manifesteren op het onderdeel hulp bij het huishouden, zal hierbinnen naar aanvullende maatregelen worden gezocht. Vooralsnog denken we de volgende maatregelen te kunnen doorvoeren:
  - o Het contractbeheer op de thuiszorgaanbieders zal worden geïntensiveerd;
  - o Er wordt een onderzoek uitgevoerd naar nieuwe (lagere) normtijden voor het indiceren voor hulp bij het huishouden waarbij naar het resultaat van de compensatie wordt gekeken, namelijk een schoon en leefbaar huis. Hierbij wordt, meer dan nu het geval is, rekening gehouden met activiteiten die kunnen worden uitgevoerd door de sociale omgeving, mantelzorgers en vrijwilligers;
  - o Met ingang van 2012 zal de dienstverlening hulp bij het huishouden 'zorg in natura' opnieuw zijn ingekocht. Hierbij zal de tariefstelling een belangrijke rol spelen.
  - o Stimuleren van Hulp bij het Huishouden via PGB-alfa in plaats van via ' zorg in natura' (ZIN). HbhH via PGB-alfa is goedkoper en biedt de cliënt meer flexibiliteit.

- o Invoeren van inkomensgrenzen voor hulp bij het huishouden, waarbij, net als in het voorstel inkomensgrenzen vervoersvoorzieningen, inwoners met een verzamelinkomen hoger dan 150% van de relevante bijstandsnorm kunnen geen aanspraak meer maken op een vanuit de Wmo gefinancierde voorziening in de vorm van hulp bij het huishouden.

Bovenstaande maatregelen leveren bij volledige doorvoering bij elkaar een maximale besparing op van indicatief € 2,6 mln. tot € 3,6 mln. Daarmee is het geprognosticeerde structurele tekort van € 4,3 mln. per 2012 maximaal te reduceren tot een tekort van circa € 0,7 mln. tot € 1,7 mln. structureel, indien alle voorstellen zijn overgenomen (exclusief autonome ontwikkelingen). Het resterende tekort zal in 2011 incidenteel worden gedekt uit de risicobuffer van de begroting en aanvullend eenmalig uit de vervroegde vermindering van externe inhuur. Vanaf 2012 vindt structurele dekking plaats via invulling van een aanvullende kerntakendiscussie in het kader van Krachten Bundelen met de risicobuffer als achtervang (zie Tabel 2.3).

Alles overziend zijn wij van mening dat wij nu een evenwichtig pakket aan maatregelen aan u voorleggen, dat ertoe leidt dat het Maastrichts voorzieningenniveau van de Wmo op een gemiddeld niveau terecht komt van vergelijkbare gemeenten en toekomstbestendiger wordt. Daarnaast passen de voorstellen bij het principe dat de sterkste schouders de zwaarste lasten dragen. De aanpassingen zullen zo zorgvuldig mogelijk doorgevoerd worden. Er kunnen zich daarbij individuele gevallen voordoen die als schrijnend zijn te beschouwen. Voor zover van toepassing kan in deze gevallen op een hardheidsclausule worden teruggevallen. Na besluitvorming over de voorgestelde maatregelen zullen deze opgenomen worden in een nieuwe geactualiseerde verordening voorzieningen Wmo, die afzonderlijk aan de gemeenteraad ter besluitvorming wordt voorgelegd.

1. Scherper kiezen	2. Eigen verantwoordelijkheid, ontzie kwetsbare burger	3. Kosteneffectiviteit	4. (Eu)regionale samenwerking.
0	v	v	0

In de onderstaande tabellen op de volgende drie pagina's treft u een gecomprimeerde weergave van de voorgestelde besparingsmaatregelen, een financiële doorkijk 2011-2014 en een overzicht van de besluitvorming tot op heden.

Tabel 2.2: Overzicht besparingsmaatregelen Wmo individuele voorzieningen

Voorstel		besparing	Gevolg individuele burger	Vergelijking landelijk e/o regionaal
1.	Efficiencymaatregelen: - urenindicatie PGB - aanbesteding trapliften	€ 0,15 mln. € 0,07 mln.	Toekenning o.b.v. individuele urenindicatie i.p.v. gemiddeld aantal uur in klasse; verplicht conform uitspraak Centrale Raad voor Beroep Geen incl. toegenomen effectiviteit dienstverlening aan cliënt	Besteding is landelijk vergelijkbaar; in Zuid-Limburg samen opgepakt en hergebruikt max. verdisconteerd
2.	Eigen bijdrage vervoers- en woonvoorzieningen	€ 0,85 mln.	Bijdrage naar draagkracht (idem HbhH), meer rechtsgelijkheid, betreft gem. € 328,- per persoon per jaar, maximum bedrag conform AmvB en gaat voor op eigen bijdrage AWBZ	Maastricht is één van de weinigen, zo niet enige grote stad van Limburg die nog geen eigen bijdrage hanteert.
3.	Kosteneffectiviteit incl. herindicatie Vervoer op Maat	€ 0,8 mln.	Gebruik OV voor mensen die in staat worden geacht dat te kunnen. Zij verliezen hun VOM-indicatie. Herindicatie noodzakelijk. OV is voorliggende voorziening. Wel mogelijkheid kortingspas OV.	Uitgaven Maastricht 88% hoger dan gemiddelde in gemeenten van vergelijkbare grootte. Zowel aantal pashouders als kosten hoger dan gemiddeld. Ook na besparing van € 0,8 mln. kosten nog ruim 20% hoger dan in gemeenten van vergelijkbare grootte.
4.	Afschaffen kleine woningaanpassingen en invoeren drempelbedrag	€ 0,18 mln.	Aanschaf is vaak te voorzien en makkelijk algemeen verkrijgbaar. Kosten lager dan voor overheid (i.v.m. noodzakelijke overheadkosten). Drempelbedrag is € 250,-	In regio en veel andere gemeenten al doorgevoerd en beproefd.
5.	Inkomensgrens vervoersvoorzieningen	€ 0,09 mln.	Mensen met inkomen van 150% van het bijstandsniveau worden geacht zelfredzaam te zijn. Voorzieningen blijven beschikbaar, maar tegen een ander tarief.	Zowel in regio als in veel andere gemeenten al doorgevoerd en beproefd.
6.	Nieuwe voorstellen: - inzet collectieve voorzieningen - stimuleren informele zorg / mantelzorg - herijken beleidsuitgangspunten woningaanpassing vs. verhuizing - contractbeheer - aanpassing normtijden - opnieuw inkopen 'zorg in natura (ZIN)' - stimuleren PGB-alfa t.g.v. ZIN - inkomensgrens HbhH	€ 0,5 – 1,5 mln.	andere goedkopere collectieve vorm met vergelijkbare dienstverlening Zelfstandig (blijven) wonen en betere samenhang informele zorg / mantelzorg met professionele zorg Afhankelijk van de oplossingsrichtingen van de te herijken beleidsuitgangspunten geen Aanscherpen normtijden waarbij compensatieplicht uitgangspunt is met vergelijkbaar resultaat geen HbhH via PGB-alfa is goedkoper en biedt de cliënt meer flexibiliteit Idem voorstel 6	Op veel plaatsen in het land onderwerp van onderzoek Op veel plaatsen in het land onderwerp van onderzoek Op veel plaatsen in het land onderwerp van onderzoek en discussie i.r.t. lokale woonsituatie en woonbeleid Op diverse plaatsen in het land beproefd met besparing voor gemeente Op diverse plaatsen in het land onderwerp van onderzoek Maastricht ligt met uurprijs HbhH gem. circa € 1,30 hoger dan gemiddelde uurprijs in NL Op diverse plaatsen in het land onderwerp van onderzoek c.q. wordt toegepast Op diverse plaatsen in het land onderwerp van onderzoek
Totaal		€ 2,6 - € 3,6 mln.		

Tabel 2.3: Financieel overzicht besparingsmaatregelen Wmo individuele voorzieningen						
		2011	2012	2013	2014	Toelichting
1.	Efficiencymaatregelen: - Urenindicatie PGB - Aanbesteding trapliften	150 70	150 70	150 70	150 70	
2.	Eigen bijdrage vervoers- en woonvoorzieningen	425	850	850	850	Eerste helft 2011 verwerking inkomens-gegevens (idem 5.) alvorens te beschikken
3.	Kosteneffectiviteit Vervoer Op Maat incl. herindicatie Vervoer op Maat	400	800	800	800	
4.	Afschaffen kleine woningaanpassingen en invoeren drempelbedrag	180	180	180	180	
5.	Inkomensgrens vervoersvoorzieningen	45	90	90	90	Nieuwe cliënten per 1 januari, daarnaast afbouw bestaande cliënten
6.	Nieuwe voorstellen	375	750	750	750	in 2011 contractbeheer, inkomensgrenzen HbH en sturen op alfa in plaats van ZIN; in 2012 toevoegen aanpassing uurprijs HbH ZIN; in 2013 e.v. plus pm
Totaalbesparingsmaatregelen		1.645	2.890	2.890	2.890	
Geprognosticeerd tekort		-4.300	-4.300	-4.300	-4.300	
Resterend tekort		-2.655	-1.410	-1.410	-1.410	
Dekking uit Risicobuffer		2.155				
Aanvullende kerntaakdiscussie in kader van Krachten Bundelen			1.410	1.410	1.410	Risicobuffer als achtervang
Dekking eenmalig		500				vervroegde vermindering externe inhuur
Saldo		0	0	0	0	

Tabel 2.4: Overzicht besluitvorming uitgangspunten en besparingsmaatregelen Wmo individuele voorzieningen					
	Voorgaand	Kaderbrief 2009	Begroting 2010	Kaderbrief 2010	Begroting 2011
Besluiten:					
Vaststellen draaiknoppen Wmo individuele voorzieningen: inhoud van het pakket, doelgroep, kwaliteit en prijs	febr. 2006				
Budgettaire neutraliteit invoering Wmo individuele voorzieningen	febr. 2006, sept. 2007				
Verordening individuele voorzieningen Wmo	sept. 2006, dec. 2009				
Eigen bijdragen Hulp bij het Huishouden	nov. 2006				
Incidentele ophoging budget uitvoerders Zorg in Natura		X			
Efficiencymaatregelen: o.a. intake en indicatiestelling, verbeteren en vereenvoudigen procedures, casemanagement, urenindicatie PGB, aanbesteding hulpmiddelen, aanbesteding trapliften, etc.	X	X	X	X	X
Voorstellen besproken met de raad, maar nog niet besloten:					
Invoeren heffing besparingsbijdrage scootmobielen			X		
Eigen bijdrage vervoers- en woonvoorzieningen			X	X	X
Kosteneffectiviteit Vervoer Op Maat				X	X
Herindicatie Vervoer op Maat			X	alternatief	X
Afschaffen kleine woningaanpassingen en invoeren drempelbedrag			X	alternatief	X
Inkomensgrens vervoersvoorzieningen			X	alternatief	X
Nieuwe voorstellen					X